"cogito ergo sum"

Şubat 2018 Sayı 12

HAYALET

Resimli Mecmua

Hayalet
Şubat 2018

Sayı: 12

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Şubat 2018
Sayı 12'nin oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-İlker Genç

Emrullah Çıta-Eren Ersoy

Gökçe Mehmet Ay-Gülhan D Sevinç

Mehmet Berk Yaltırık

Melahat Yılmaz-Mesut Ekener

Reha Ülkü-Süheyl Toktan-Tayfun Öneş

Oğuz Özteker-Okan Kasnak

Çağrıl Taştan-Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

Ümit Kireççi-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

“Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz” demiş atalar…

Eh atalar böyle söylediklerine göre vardır elbet bir bildikleri

Her zamanki gibi yazdık, çizdik, derledik topladık 12. Sayımızı sizlerle buluşturduk.

Bizde lafı fazla uzatmayalım da sizlerde

Hayal’et Resimli Mecmuamızın 12’inci sayısını bir an önce okumaya başlayın.

İyi okumalar.

Hayal’et Resimli Mecmua

Marvel Comics evreninin kozmik, deli, nihilist, ölüm saplantılı kötü adamı THANOS son yıllarda çizgi roman hayatımızda çok fazla yer almaya başladı.

2018 YILININ EN ÖNEMLİ ÇİZGİ ROMAN YARIŞMASI

"THANOS'U NASIL BİLİRSİNİZ?"

Marvel Comics evreninin kozmik, deli, nihilist, ölüm saplantılı kötü adamı **THANOS** son yıllarda çizgi roman hayatımızda çok fazla yer almaya başladı. Marvel Comics kahramanlarının sinema uyarlamalarındaki kısa görüntüleri sayesinde ve **GEREKLİ ŞEYLER YAYINCILIK'**ın başarılı ve azimli THANOS'lu maceraları aracılığıyla döndük dolandık onu konuştuk.

25 Nisan 2018 tarihinde vizyona girecek olan **AVENGERS: INFINITY WAR** filmiyle gündeme oturması beklenen, **THANOS** görünen o ki artısıyla eksisiyle hiç dilimizden düşmeyecek.

İşte **"THANOS'U NASIL BİLİRSİNİZ?"** yarışmasının amacı artısıyla eksisiyle okur ve izleyici olarak sizlerin ne beklediğini yazıya dökmenizdir. Şimdi oturun düşünün. **THANOS'U GÖZÜNÜZÜN ÖNÜNE GETİRİN.** Çizgi romandaki bilginizi yoklayın. Filmden sızdığı söylenen karelerle daha önce gördüğünüz sahneleri toparlayın ve…

"- Sizce **THANOS** nasıl bir karakterdir?

- Size göre THANOS Marvel evreninde ne gibi bir işlev görmektedir?

- **AVENGERS: INFINITY WAR** filminde THANOS değişiklik geçirir mi?

- Sinema filminde nasıl bir THANOS bekliyorsunuz?"

... sorularına yanıt oluşturacak bir yazıyı kaleme alarak hem çizgi roman inceleme yazarlığı yolunda ilerleyin hem yazınız yayınlansın okunsun hem de birinci olabilirseniz **GEREKLİ ŞEYLER YAYINCILIK**'tan ödül kazanın.

Kurallar

Her araştırmacı,

* En uzun 2 A4 sayfa

* Tek yazıyla katılabilir

Son Başvuru Tarihi: 15 Nisan 2018

Adres: croplatform@gmail.com

Ödüller : İlk 10'a giren yazılar site, e-dergi ve bloglarda yayınlanacaktır. En iyi seçilen bir yazı **"Marvel Now 7 ciltlik INFINITY SETİ"**ni kazanacaktır.

Jüri Kurulu

Burak İpek *(Kayıp Rıhtım)*

Seran Tosun *(Kahramangiller)*

Emrah Zehir *(ÇROP)*

Mehmet K. Sevinç (Hayal-Et e-dergi)

Bu proje; Gerekli Şeyler Yayıncılık sponsorluğunda, Çizgi Roman Okurları Platformu **(ÇROP)**, Hayal-Et e-Dergi, Kahramangiller, Kayıp Rıhtım ortaklığıyla gerçekleşmektedir.

THANOS'U

NASIL BİLİRSİNİZ?

Ödül: Birinci seçilene 7 Ciltlik Marvel Now "Infinity" seti verilecek.

İlk 10'a giren yazılar sponsor site ve dergilerde yayınlanacaktır.

- **Sizce THANOS nasıl bir karakterdir?**
- **Size göre THANOS Marvel evreninde ne gibi bir işlev görmektedir?**
- **AVENGERS: INFINITY WAR filminde THANOS değişiklik geçirir mi?**
- **Sinema filminde nasıl bir THANOS bekliyorsunuz?**

Kurallar:
Her araştırmacı tek yazıyla katılabilir.
Metinler en fazla 2 A4 sayfası uzunluğunda olmalıdır.

Son Başvuru Tarihi: 15 Nisan 2018
Adres: croplatform@gmail.com

Jüri Kurulu: Burak İpek (Kayıp Rıhtım) Mehmet K. Sevinç (Hayal-Et e- Dergi) Emrah Sağlam (ÇROP) Seran Tosun (Kahramangiller)

tasarım: volkan akmeşe

GERÇEKLİ ŞEYLER

ÇROP!

HAYAL-ET

KayıpRıhtım

KAHRAMANGİLLER

Yusuf Gürkan

BİZDE ORADAYDIK: GIST 2018

Gaming İstanbul kapılarını "Herkes İçin Oyun ve Dijital Eğlence" Sloganıyla açtı. 1-4 Şubat tarihleri arasında "İstanbul Kongre Merkezinde" konuklarını tıpkı 2016 ve 2017 de olduğu gibi ağırladı. Binlerce kişinin katıldığı etkinlikte katılımcılar keyifli anlar yaşadı. Fuara katılan Dünyaca ünlü markalar da vardı.

Gaming İstanbul kapılarını *"Herkes İçin Oyun ve Dijital Eğlence"* Sloganıyla açtı. 1-4 Şubat tarihleri arasında *"İstanbul Kongre Merkezinde"* konuklarını tıpkı 2016 ve 2017 de olduğu gibi ağırladı. Binlerce kişinin katıldığı etkinlikte katılımcılar keyifli anlar yaşadı. Fuara katılan Dünyaca ünlü markalar da vardı. Örnek vermek gerekirse; *"Ubisoft, Playstation, Xbox, Blizzard/Nvidia ortak standı gibi pek çok Dünyaca ünlü markaya ev sahipliği yaptı."* Birçok yarışma, ödüllü turnuva gibi etkinlikler katılımcıların doyasıya eğlenmesine olanak sağladı. Bu sene, ayrıca fuar 100.000'den fazla katılımcı kapasitesi ile karşımızdaydı. *(Geçen sene, resmi rakamlara göre; 82.417 kişi fuara katılmıştı)* Gelen katılımcılar, henüz çıkmamış video oyunların demolarını tattı. Tabi bir de Cosplay yarışması vardı. Çeşitli Cosplay örnekleri fuarın dört bir yanına renk kattı. Hatta en iyi Cosplayer' ın belirlendiği ödüllü bir yarışma bile vardı.

Fuara pazar günü yani 4 Şubat günü katıldık. Hava yağmur bırakacak gibiydi. Lakin biz yağmura yakalanmadığımız için şanslıydık. Fuara giriş yaptığımızda ise şiddetli bir ses trafiği yüzümüze çarptı. Geçen senelerde de anladığım kadarıyla bu sorun varmış. Stantlardan yükselen sesler birbirinin üzerine binip ses trafiği oluşturuyordu. Umarım bu

sorun gelecek yıllarda düzenlenecek etkinliklerde çözülür. Özellikle turnuvalara büyük bir ilgi vardı. Fuarda en çok ilgiyi gören stant kesinlikle Black Desert Online' ın standıydı. Facebook' ta ki agresif reklam politikasıyla gündeme gelen oyun. Artık reklam politikasından mı bilinmez. Pek çok oyuncusuna birbiriyle kıyasıya mücadele ettikleri bir turnuva sağlamıştı. Gençler güçlü savaşçılarını birbiriyle kapıştırıyor kıyasıya eğleniyordu. Ubisoft standında ise efsane oyun; *"Rainbow Six: Siege"*ın turnuvası vardı. Takım olarak, isterseniz de bireysel olarak katılabildiğiniz turnuva katılımcılar kıyasıya rekabet ediyordu. Tabi ki turnuvalar ödüllüydü, ödülü isteyenler arasında büyük bir çekişme vardı.

Play Station standında ise insanlar dövüş, futbol ve yarış oyunlarını deniyor. Henüz çıkmamış oyunlar hakkında fikir

sahibi oluyorlardı. Hatta efsane oyun PES için dev ekran vardı. Bu dev ekranda arkadaşlarınızla futbol müsabakası yapıyordunuz. Hatta bir spiker de Türkçe olarak maçı anlatıyordu.

Ubisoft standında ise; *"Assasin Creed: Origins"* rüzgârı esiyordu. Antik Mısır kültürüne doğru yolculuğa çıkıp Assasin' lerin kökenine indiğimiz oyunu deneyenler başından kalkmak istemiyordu. Fuara beraber katıldığımız kardeşimde oyunu biraz denedi. Hatta bende oyunu videoya kaydetmek istedim lakin görevli bana bunu yapamayacağımı söyledi. Yani zaten çıkmış oyunu neden video ya alamıyorsam artık? Başka gördüğüm güzel bir şey ise; Xbox standında ki Forza Motorsport oyununu tanıtım amaçlı duran Porsche marka kırmızı otomobildi. Hatta otomobilin başında hoş bir model de duruyordu. Hem bu muhteşem otomobile hem güzeller güzeli, hoş hanımefendiye bakıp iç geçirebiliyordunuz. Gördüğüm başka bir ilginç olay ise; şu aralar aşırı popüler olan online oyun PUBG' de ki minibüsün olmasıydı. Bu sevimli eski tip Volkswagen marka minibüsün içinde fotoğraf çekilebiliyordunuz.

Indie alanında ise bağımsız yapımcıların ürettiği oyunlar yer almaktaydı. Nispeten daha sessiz olan bu yerde bağımsız yapımcılar kendi oyunlarını tanıtmakla meşguldü. Hatta ilerleyen zamanlarda Rapçi insan Zeo Javeed de bir mini konser verdi. Daha sonra ise katılımcılarla fotoğraf çekildi.

Sonuç olarak; Video oyunları ile ilgiliyseniz. Mutlaka görmeniz tatmanız gereken bir deneyim. Türkiye' de ki alanında ki tek fuar. Eksikleri olsa da zamanla daha iyi olacaktır. Bir şans vermenizi öneririm.

Ümit Kireçci

11 Şubat 2018, Pazar'ı Kadıköy Pasajı Çizgi Roman Okurları Derneği (ÇRODER)'in düzenlediği "Hikmet Yamansavaşçılar KARABALA İmza Günü"ne ev sahipliği yaptı.

KARABALA İMZA GÜNÜ

11 Şubat 2018, Pazar'ı Kadıköy Pasajı Çizgi Roman Okurları Derneği *(ÇRODER)*'in düzenlediği "Hikmet Yamansavaşçılar KARABALA İmza Günü"ne ev sahipliği yaptı.

40 yıllık aradan sonra tekrar çizgi roman çizerliğine dönen sanatçı bu etkinlikte üçüncü albümünü okurlarıyla buluşturdu. Son derece kalabalık geçen etkinlikteki sabit ortalama 200 kişinin dışında onlarca okurun etkinliği ziyaret ederek ayrıldığı görüldü.

Etkinlikte Kudret Sabancı, Süleyman Turan, Hüsnü Çoruh, Fuat Aktüre, Devrim Kunter, Uğur Durak, Necati Derya, Ümit Kireçci gibi hayatlarını çizgi romana adamış isimler de yer aldı.

Ümit Kireçci

MİZAH ÇİZGİ ROMANI SANATÇISI EMRAH ABLAK

Büyülü Dükkan, çizgi roman etkinlikleri konusundaki iddiasını sürdürüyor. Mizah çizgi romanı sanatçısı Emrah Ablak'ın "Hamsi'yi Beklerken" imza günü oldukça geniş bir katılımla gerçekleşti.

Büyülü Dükkan, çizgi roman etkinlikleri konusundaki iddiasını sürdürüyor. Mizah çizgi romanı sanatçısı Emrah Ablak'ın *"Hamsi'yi Beklerken"* imza günü oldukça geniş bir katılımla gerçekleşti. Gün boyunca süren sonu gelmez imza kuyruğu okurların ilgisinin kanıtı gibiydi. Her çizerine imzanın yanı sıra küçük bir de çizim armağan eden sanatçı gördüğü ilgiden hayli mutlu olduğunu çizgilerindeki mizahla gösterdi.

Ümit Kireçci

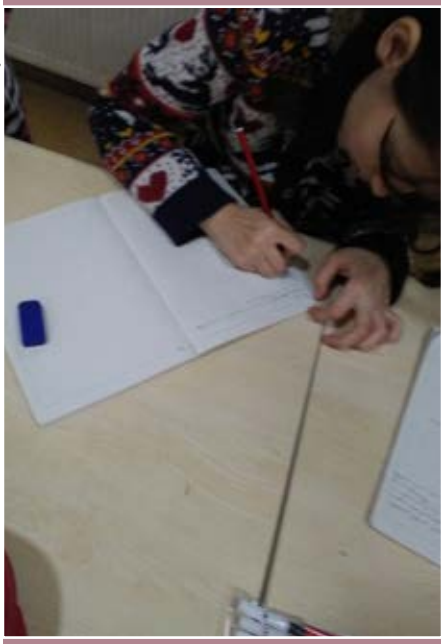

YAZI ATÖLYESİ

Rotary Kulübü "Yaratıcı Yazı Akademisi" Şişli Belediyesi Gülbağ Bilim Evi'nde onlarca yazarın çocuklarla buluştuğu bir organizasyon oldu.

Rotary Kulübü *"Yaratıcı Yazı Akademisi"* Şişli Belediyesi Gülbağ Bilim Evi'nde onlarca yazarın çocuklarla buluştuğu bir organizasyon oldu. Çocukların yazarlık, editörlük, baskı, kitap çizerliği konularında bilgilendirildiği atölyelerde yakın zamanda Ümit Kireççi konuk oldu. Yazar, *"Çizgi Roman Senaryosu Yazımı"* konusunda çocuklara eğlenceli bilgi paylaşımında bulundu. Atölye sürecinde çocuklar çizgi romanın tarihini, anlatım dilini, yazar-çizer ilişkisini öğrendikten sonra kendi senaryolarını yazıp o senaryoyu çizgiye taşıdılar.

14 Nisan 1967'de Hürriyet gazetesinde tefrika halinde yayınlanmaya başlayan ve daha sonra dergi olarak basılan "Tarkan" uzun yıllar sonra yeniden okurlarıyla buluşacak.

TARKAN YENİDEN OKURLARIYLA BULUŞACAK

14 Nisan 1967'de Hürriyet gazetesinde tefrika halinde yayınlanmaya başlayan ve daha sonra dergi olarak basılan *"Tarkan"* uzun yıllar sonra yeniden okurlarıyla buluşacak.

Tarkan'ı yaratan merhum ressam-karikatürist Sezgin Burak'ın oğlu Tan Burak, babasının mirasına sahip çıkıp, dergiyi yeniden yayınlamak için kolları sıvadı. Yakın bir zamanda basımı yapılacak ilk sayının provasını alan Tan Burak, dergiyi ilk etapta abonelik şeklinde okurlarıyla buluşturacağını söyledi.

Çok sayıda insanın çocukluk anıları artasında yer alan tarihi kahraman Tarkan'ın serüvenleri önce çizgi romanlarda sonra da Kartal Tibet'in başrolde oynadığı sinema filmlerinde izlendi. Sezgin Burak'ın vefatından sonra bir süre daha yayın hayatına devam eden Tarkan şimdi yeniden okurlarıyla buluşacak.

Tarkan'ın yeniden hayat bulmasına, daha önce derginin kapak illüstrasyonlarını çizen Sezgin Burak'ın kardeşi ressam-karikatürist Ersin Burak da sanat danışmanı olarak katkı veriyor.

Tarkan'la yeniden buluşacak olmaları çizgi roman sevenleri heyecanlandırdı ve şimdiden çok sayıda okuyucu abone olmak için başvuruda bulundu.

Gazetemizin Haber Müdür Tuncay Dağlı'ya Tarkan'ın prova baskısını gösterip, 14 Şubat'ta yeniden yayına başlayacaklarını söyleyen Tan Burak, dergiye abone olmak isteyenlerin kendisine ait facebook sayfasından özel mesajla iletişim bilgilerini iletmelerinin yeterli olacağını söyledi.

Kaynak: Kent Yaşam

Duyduk duymadık demeyin...

08 Şubat 2016'da aramızdan ayrılan değerli ustamız, ağabeyimiz Tevfik Yener Çakmak anısına Kadıköy Karikatür Evi'nde "ÇİZGİLERİYLE ANIYORUZ YENER ÇAKMAK KARİKATÜRLERİ' 'başlıklı bir sergi düzenlendi.

ÇİZGİLERİYLE ANIYORUZ YENER ÇAKMAK KARİKATÜRLERİ

08 Şubat 2016'da aramızdan ayrılan değerli ustamız, ağabeyimiz Tevfik Yener Çakmak anısına Kadıköy Karikatür Evi'nde "ÇİZGİLERİYLE ANIYORUZ YENER ÇAKMAK KARİKATÜRLERİ" başlıklı bir sergi düzenlendi.

Karikatür Evi'nin açılışından itibaren desteğini hiç esirgemeyen Kadıköylü çizerlerden… Çocukluğunda çizgi roman dergilerindeki resimleri çizmeye çalışarak, sanat hayatına adım atan Yener Çakmak'ın, ilk karikatürü Objektif Gazetesi'nde yayımlandıktan sonra, Papağan, Pardon, Akbaba, Gırgır dergilerinde çizmeye devam etti. Karikatürle beraber farklı sanat dallarına da ilgi gösteren çizer, bu durumdan kendi payına kalanı *"Çok para kazanamadım ama çok dost kazandım."* diyerek özetler. Kendisini, aramızdan ayrılışının yıldönümünde bir sergiyle anıyoruz.

10 Şubat'ta açılan sergi 06 Mart tarihine kadar devam edecek.

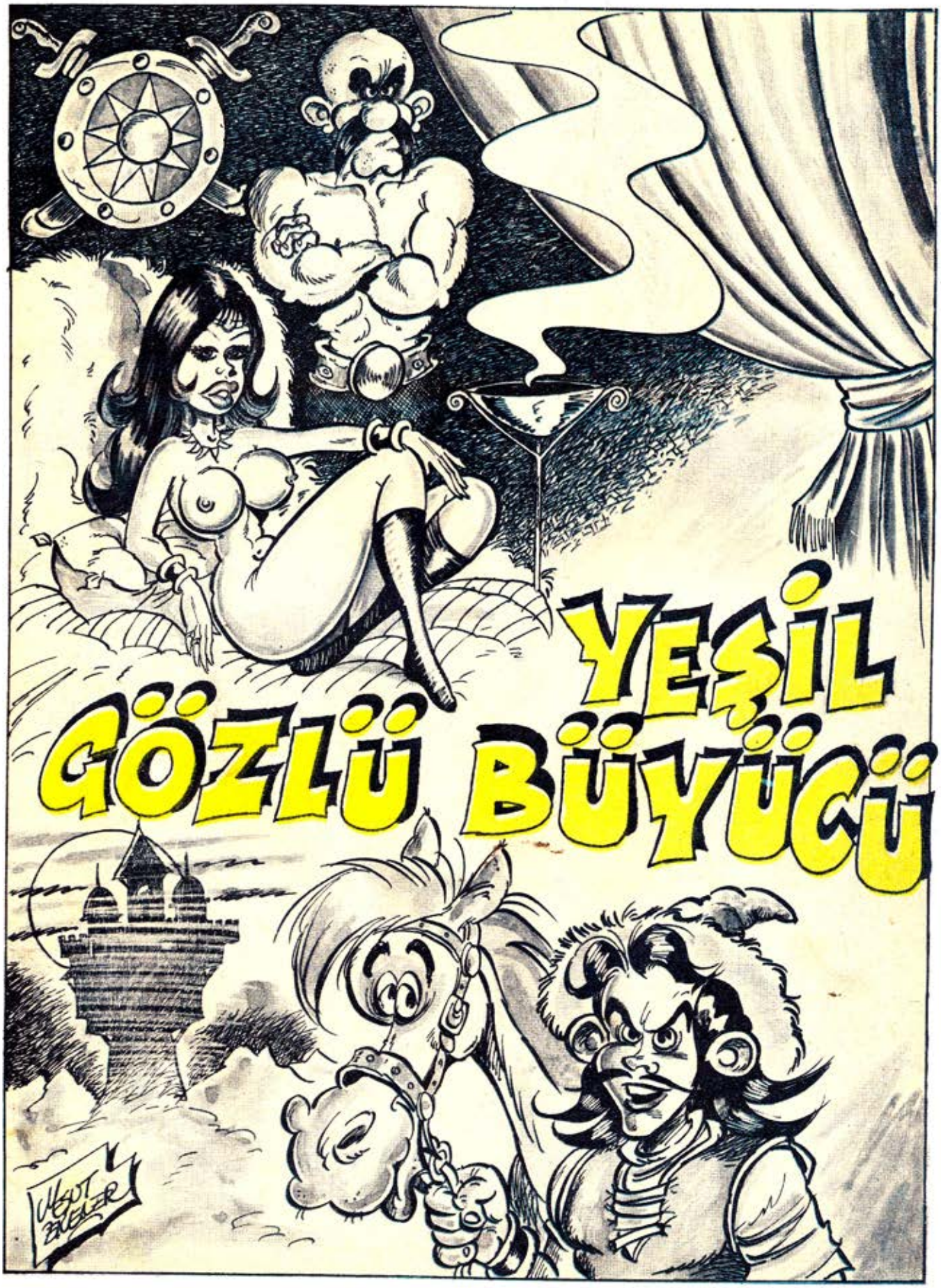
YEŞİL
GÖZLÜ BÜYÜCÜ

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

SÜVARİ AZ GİTTİ, UZ GİTTİ, DERE TEPE DÜZ GİTTİ VE SONUNDA BİR YOLGEÇEN HANINA VARDI.
OH BE! NİHAYET KARNIMI DOYURACAK VE BİRAZ-DA DİNLENECEK BİR YER BULDUM.
HEEY HANCI! ÇABUK BENİ VE ATIMI DOYUR.
ELİNİ ÇABUK TUT HANCI · İŞİM ACELE...
SİZ HİÇ MERAK ETMEYİN EFENDİM RAHATINIZA BAKIN.
VE MASALARDAN BİRİNE GEÇTİ, OTURDU.
OF BE! BAYAĞI YORULMUŞUM, İNSAN OTURDUĞU ZAMAN ANLIYOR.
HOOOP İŞTE GELDİİİİ YILDIRIM SERVİS HEH HEH HEE...

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

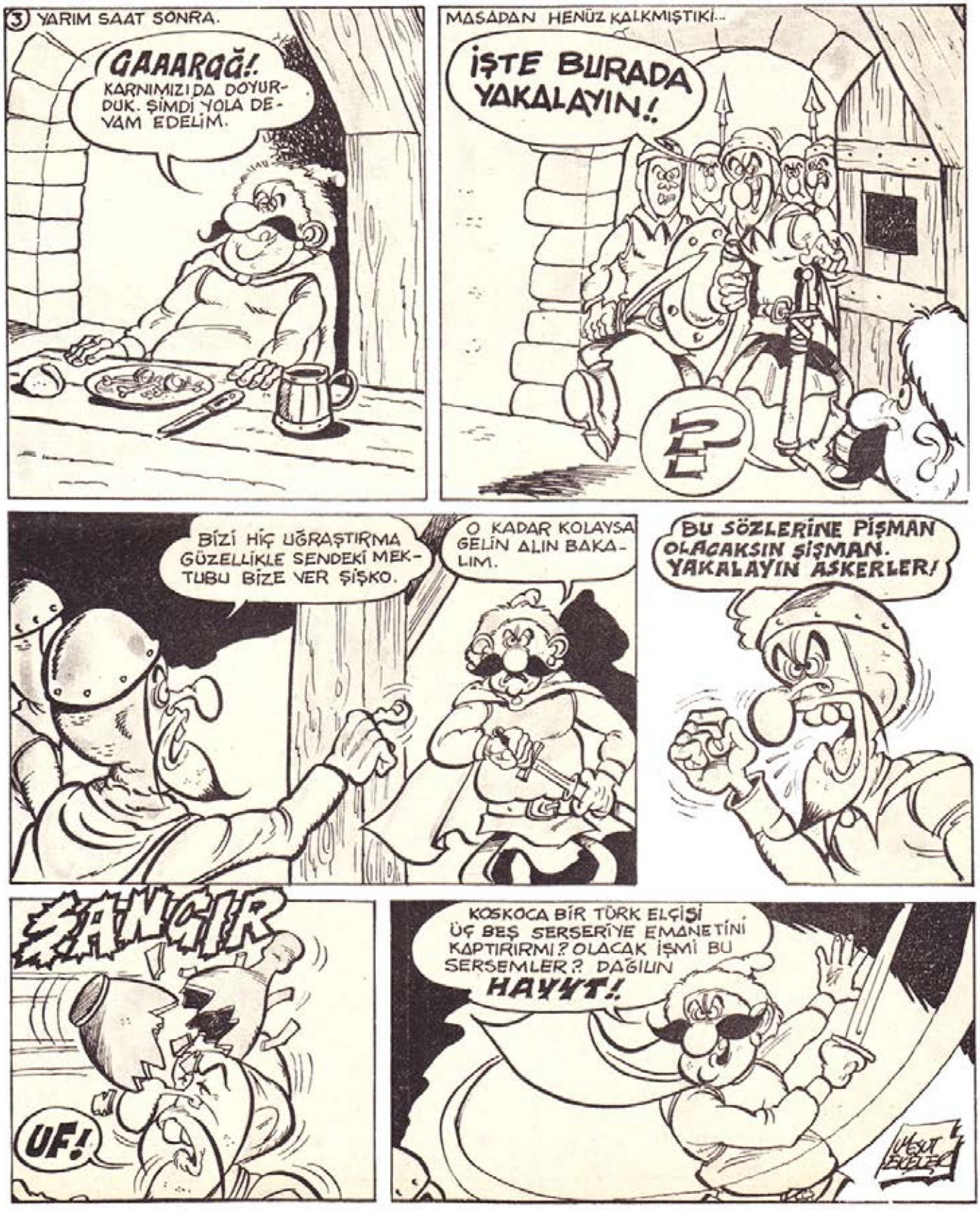

4
HEPİNİZİ DUMAN EDİCEM İBLİSLER
GARG
HEP BİRDEN SALDIRALIM ARKADAŞLAR
ASLINDA ONU HAKLAMAK PEK O KADAR ZOR DEĞİL. BENİM FİKRİMİ SORACAK OLURSANIZ...
PLOF
AL BAKALIM SENDE NASİBİNİ ÖKSÜZ KALMA.
HING!
GÜMP!
AYNI ANDA HANIN ÜST KATTAKİ ODALARININ BİRİNDE.
HADİ YİĞİDİM KÜTÜRDET BENİ
BU SESLERDE NE?. N'OLUYOR AŞAĞIDA?.
PAL DIR KÜLDÜR

GÖKTUĞ Yeşil Gözlü Büyücü

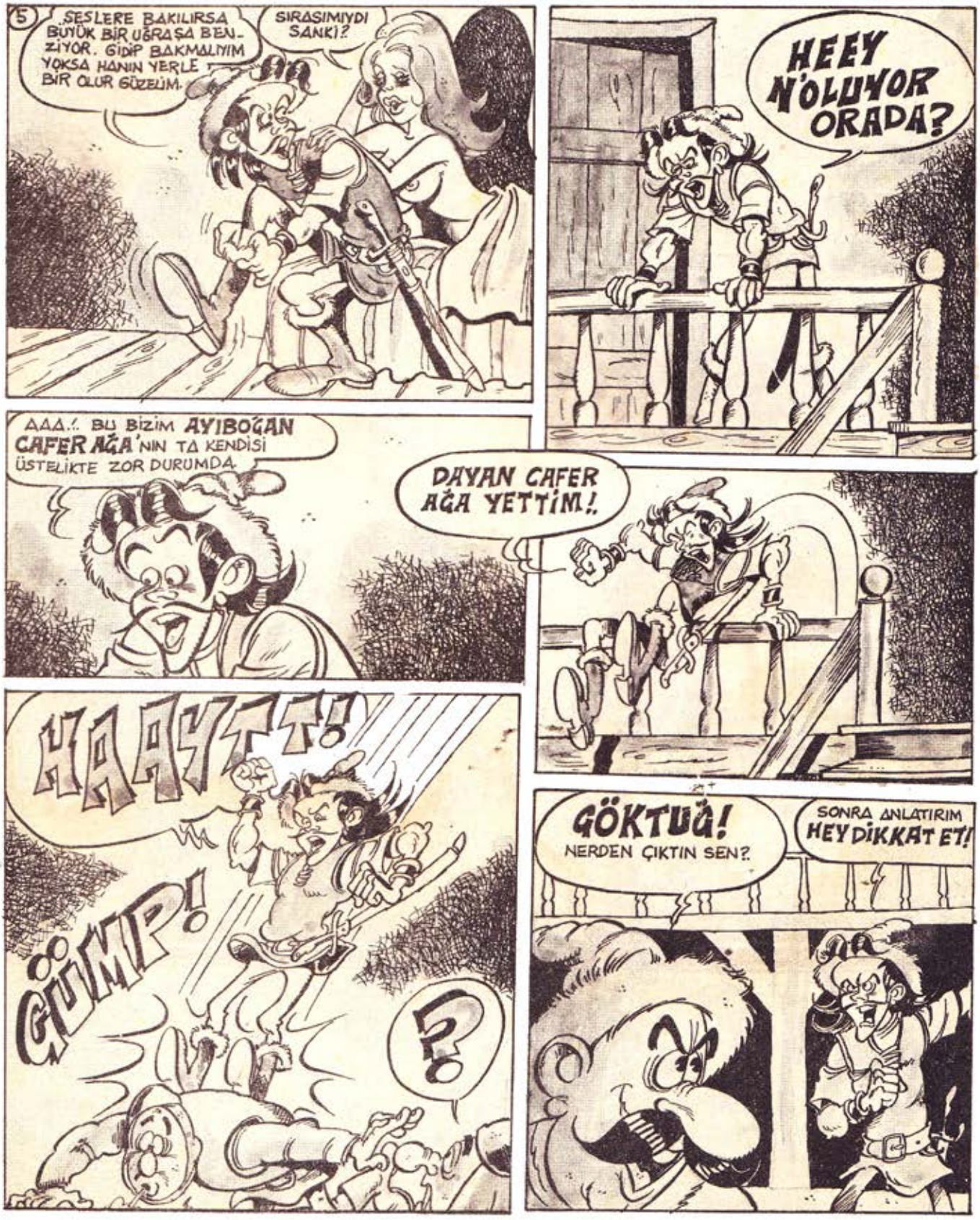

6
HAY ALLAH!
UIJT!
YAVAŞ GEL ASLANIM ACELEN NE?
DANK
YİNE ESKİSİ GİBİSİN CAFER AĞA FORMUNDAN BİRŞEY KAYBETMEMİŞSİN.
İKİ KİŞİ DEĞİL ON KİŞİDE OLSANIZ HAVA. O MEKTUBU MUTLAKA ELİME GEÇİRİCEM.
PAT!
SEN BİR DAHA MÜSAADEMİ ALMADAN KONUŞMA.
GELİN BAKALIM DÜMBÜKLER HOOOP!
BU İŞ BÖYLE OLMAZ, HEP BİRDEN SALDIRIYORUZ HAYDİ HAZIRLANIN.
Devam edecek

Ümit Kireççi

DERNEK RÖPORTAJ

Çizgi roman dünyamızın belki de en çok ihtiyaç duyduğu şey yapılanma ve organizasyon olagelmiştir. Tek tabanca çalışan sanatçılar ve onlarla iletişim kuramayan okurlar…

Çizgi roman dünyamızın belki de en çok ihtiyaç duyduğu şey yapılanma ve organizasyon olagelmiştir. Tek tabanca çalışan sanatçılar ve onlarla iletişim kuramayan okurlar… Haklar, hukuklar, dostluklar ve kötü gün, iyi gün iletişimi.

Çizgi Roman Okurları Derneği *(ÇRODER)* bu organize olmaların bir başlangıcı olabilir. Veya en azından bir şeylere ön ayak olabilir.

Ümit Kireççi ÇRODER'e sordu onlar yanıtladı:

KİREÇÇİ - Çizgi Roman Derneği hakkında bizi bilgilendirebilir misiniz?

ÇRODER - Çizgi Roman Okurları Derneği, 16.05.2017 tarihinde

Sayın Avukat Abdülhalik YÜCESOY başkanlığında tamamen amatör olarak çizgi roman ile ilgilenen toplam 15 kişi tarafından kurulmuştur. İlk başkanımız ve kurucumuz, Sayın Yücesoy'un ani vefatı ile proje halinde olan düşüncelerimizi fiiliyata geçirmemiz 2017 senesi içinde mümkün olamamıştır.

Amacımız, ülkemizdeki tüm çizgi roman türleri ile ilgilenen, ilgili olan, ticaretini yapan, emek veren ve bilhassa okuyan herkese ulaşabilmek, hep birlikte güç birliği oluşturabilmektir.

Önceliğimiz, ülkemizde çizgi roman okuyucularını arttırmak, yerli çizgi romanı yaşatmak, sevdirmek ve devamını sağlayabilmek için çalışmalar yapmaktır.

Hiçbir ticari ve siyasi faaliyetimiz yoktur ve olmayacaktır.

KİREÇÇİ - Projeleriniz nelerdir, neleri yapmayı planlıyorsunuz?

ÇRODER – Gazetelerde çizgi roman yayınlanmasını sağlamak için çalışmalar yapmak,

- Fuar organizasyonlarında tüm yayıncı ve perakendecilerin katıldığı bir alan oluşturmak,

- Yıl içinde çeşitli çizgi roman aktiviteleri yapıp basında yer almasını sağlamak,

- Türk çizgi roman yazar ve çizerlerini yurt dışındaki kişi ve firmalarla tanıştırıp yeni iş olanakları yaratmaya çalışmak,

- Düzenli olarak yayınlanacak e-bülten hazırlayıp meraklılara konu ile ilgili yeni gelişme ve bilgileri aktarmak,

- Derneğe ait web sitesi oluşturarak çizgi roman ile ilgili tüm bilgi ve dokümanlardan üyelerin faydalanmasını sağlamak,

- Yurt dışındaki örnekleri gibi eski çizgi romanların tıpkıbasımlarını yapmak,

- Aynı konuda çalışan Avrupalı dernekler ile irtibat kurup karşılıklı bilgi ve fikir alışverişi yapmak,

- Yeni projeler üretip Kültür Bakanlığı ve Avrupa Fon'larından maddi destekler bulmak,

- Önceden belirlenmiş zamanlarda müzayedeler yapıp, koleksiyoncu ve çizgi roman severlerin ellerindeki fazla kitapların paylaşımını sağlamak,

- Dernek hüviyetini kullanıp yurt içi fuarlara katılmak ve üyelerin makul ücretlerle katılımını sağlamak,

- Kültür Bakanlığı ile irtibat kurup yeni çıkan kitaplardan satın alınmasını sağlamaya çalışmak,

- Başta *"yayıncılar birliği"* olmak üzere tüm ilgili kurum ve kuruluşlarla görüşüp, yayıncıların dağıtım ve tahsilat sorunlarına çözüm bulmak ve buna bağlı olarak okurların makul fiyatlarla kitap alabilmelerini sağlamaya çalışmak,

- Yayıncıların ve okurların bağışlayacağı kitaplar ile bir kütüphane kurmak,

- Türkiye'de çizgi roman tarihi konusunda araştırmalar yapıp bunları kitap olarak yayınlamak,

- Panel, imza günü, senaryo ve çizim teknikleri çalışmaları gibi aktiviteler düzenleyip konuya ilgi duyanların devamını sağlamak,

-Çizgi romanın daha geniş kitlelere duyurulabilmesi için medya ile irtibatta olup gazete, radyo ve televizyonlarda programlar yapılmasını sağlamak,

- Konuyla ilgili tüm kurum ve internet siteleri ile forumlar ile irtibatta olup bu kişilerin bilgi birikimi ve fikirlerinden faydalanmak ve daimi iş birliği içinde olmak,

- Konu için gerekli tüm kişi ve kuruluşlar ile görüşüp bir müze kuruluşu için çalışmalar yapmak.

- Çizgi roman ile ilgili konularla sınırlı olmak üzere yurtiçi ve yurtdışı proje çalışmaları yapmak, üyelerinin katılımlarını sağlamak.

KİREÇÇİ - Kısa vadede neler bekleyelim?

ÇRODER - Kısa vadede ilk hedef derneğin kapsama alanında kalan her kesim tarafından kabul görür bir noktaya taşıması olacak. Bununla beraber basında mutlaka çizgi romanın gündemde tutulmasına yönelik çalışmalar yapılması için çaba gösterilecek.

Üzülerek belirtelim ki, hâla bazı çizgi roman gruplarına dernek yapısını tam olarak anlatamamış olacağız ki, kendilerine rakip bir oluşummuş gibi algılamalarının önüne geçemiyoruz. Bu noktada tabi ki, aslında bunun böyle olmadığının farkında olup, kendi etki alanının daralacağını düşünenlerin de olduğu bir gerçek. Bu nedenle kısa vadede bir hedef belirlemek biraz da bu sabit bakış açısının değişme hızıyla alakalı.

KİREÇÇİ - KARABALA İmza günü ilk etkinliğiniz olacak. Hikmet ustayı nasıl ikna ettiniz?

ÇRODER - Hikmet Yamansavaşçılar'ı imza günü için değil Karabala'yı çizmeye ikna eden bir Dernek yönetimi var şu anda. Başta rehmetli Haluk Yücesoy olmak üzere pek çok arkadaşımız çizerini eseri çizmeye ikna etmiştir. O nedenle geriye sadece imza günü etkinliğinin tarihinin belirlenmesi kalmıştır.

KİREÇÇİ - Son derece keyifli bir etkinlik planlanmış görünüyor. Etkinlik katılımcıları ve konuşmacıları hakkında bilgi verebilir misiniz?

ÇRODER - Ümit Kireççi'yi konuşturmak istedik ama işi varmış maalesef…

KİREÇÇİ – Bir fırça yedim gibi geldi bana…

ÇRODER - Aslında şaka bir yana, Türkiye'de çizgi roman adına söyleyecek sözü olan herkesin bir şekilde dernek vasıtasıyla sesini duyurabilmesi için de çaba göstereceğiz. Ancak etkinlik bir imza günü olması sebebiyle, Dernek başkanımız Önder Çakı, başkan yardımcımız Hüsnü Çoruk, yönetmen Kudret Sabancı ve tabii ki çizer Hikmet Yamansavaşçılar'dan ibaret olacak. Eğer uygun olursa sürpriz konuşmacı olarak çizer ve aktör sayın Süleyman Turan'da konuşmacı olarak katılabilir.

KİREÇÇİ - Çizgi roman piyasamıza dair görüş ve izlenimleriniz nelerdir? Okurlara öneri ve çağrınız, nedenleri nelerdir?

ÇRODER - Soru aslında muhatabına göre farklılık gösteriyor. Çizer gözüyle bakarsanız; ki zaten pek fazla sayıda değiller- en büyük sorun satışların istenilen düzeyde olmaması, ilgisizlik vs. Yayıncı-satıcı gözüyle bakarsanız satışların istenen düzeyde olmaması, okur gözüyle bakarsanız ise fiyatların yüksek olması. Dernek bu soruna kısa vadede çözüm getirecek demek çok iyi niyetli bir yorum olur. Bu sorunun muhataplarıyla arada bir köprü vazifesi oluşturmak ise amaçlarından birisidir. Ancak günümüz toplumunda okuma alışkanlığının gitgide yerini dijital materyallere bırakması da bu sarmalin kollarından biri. Kısaca çok bilinmeyenli bir sorun ortadayken çözüm yolunun ortak akılla bulunabilmesi gibi bir beklentimiz var. Türk çizgi roman piyasasını yeni baştan analiz etme ihtiyacı var.

Çizgi roman okurlarının artık profili değişmiş durumda. Eski nesil ne bulursa okumak isteyen, pek de künyesini merak etmeyen bir kuşaktan, son yıllarda artık beğendiği çizeri ya da kahramanı takip eden bir karaktere evrildi. Bu noktada eğer güçlü bir yapı oluşturmak, dünyadaki çizgi roman piyasasıyla bir entegrasyon sağlamak adına tüzel kimlik şarttır. Eğer birlik içerisinde yol alabilme şansı yakalanabilirse gelecekte Türk çizgi roman okurunu güzel günlerin beklediğine inanıyoruz. Derneklerine sahip çıksınlar, projelerini, eleştirilerini, isteklerini hiç çekinmeden yönetime iletsinler. Sessiz kaldıkça gerçek anlamda çizgi roman için bırakın bir şeyler yapmayı ciddi anlamda zarar verildiğini de unutmasınlar lütfen.

Okan Kasnak

MORT WALKER (1923-2018)

Bizde "Hasbi Tembel Er" ve "Bizim Aile" olarak bilinen karikatür bantlarının yaratıcısı ve çizeri olan Amerikalı sanatçı Mort Walker , 1923 yılında 4 çocuklu bir ailenin 3. çocuğu olarak El Dorado/ Kansas'da doğdu.

Bizde *"Hasbi Tembel Er"* ve *"Bizim Aile"* olarak bilinen karikatür bantlarının yaratıcısı ve çizeri olan Amerikalı sanatçı Mort Walker , 1923 yılında 4 çocuklu bir ailenin 3. çocuğu olarak El Dorado/ Kansas'da doğdu. Mimar bir baba ve gazete ressamı bir annenin sanatçı genlerini alan walker, alışılageldiği üzere, küçük yaşlardan itibaren çizmeye başlamıştır.

Ilkokul yıllarından itibaren gittiği okulların gazetelerinde editörlük ve çizerlik yapan sanatçı, aynı zamanda yerel gazetelere de karikatür bantları çizmiştir. 1943 yılında, Missouri üniversitesi'ne başlayan Walker, 1944 yılında askere alınarak İtalya'ya gönderilmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde Alman esirlerin tutulduğu bir kampta istihbarat subayı olarak görev yapmış ve daha sonra ki yıllarda bize sunacağı "Bettle Bailey"in ilk kıvılcımları İtalya'da çakmıştır.

Asker dönüşü 1948 yılında üniversiteden mezun olan Walker , kakrikatürcü olarak kariyerine yön vermek amacıyla, sanatın kalbi New York'a taşınmış ve burada The Saturday Evening Post gazetesinde, biraz zevzek, rahat bir kolej öğrencisi "Spider" ın maceralarını çizmiştir. Tek panel halinde çizdiği *"Spider"*dan umduğu parayı kazanamayan Walker , Spider'ı çok panelli Bettle!a evrimleştirmiş ve bugün 50'den fazla ülkede yayınlanan, 200 milyondan fazla okunan King Features Syndicate'in miti haline gelen *"Bettle Bailey"*i ortaya çıkarmıştır.

1954 yılında Dik Browne *(Hagar the Horrible,Türkiye'de"Bastır Viking!" adı ile yayınlanmıştır.)* ile beraber Bettle'ın kız kardeşi ve kayınbiraderinin macrelarını içeren *"Hi and Lois" (Bizim Aile)* serisini yaratmışlardır. Walker'ın senaryolarını ölünceye kadar *(1989)* Browne resimlemiştir. Gamin and Patches, Mrs. Fitz's Flats, The Evermores, Sam's Strip, ve Sam and Silo Walker'ın katkı verdiği diğer bantlardır.

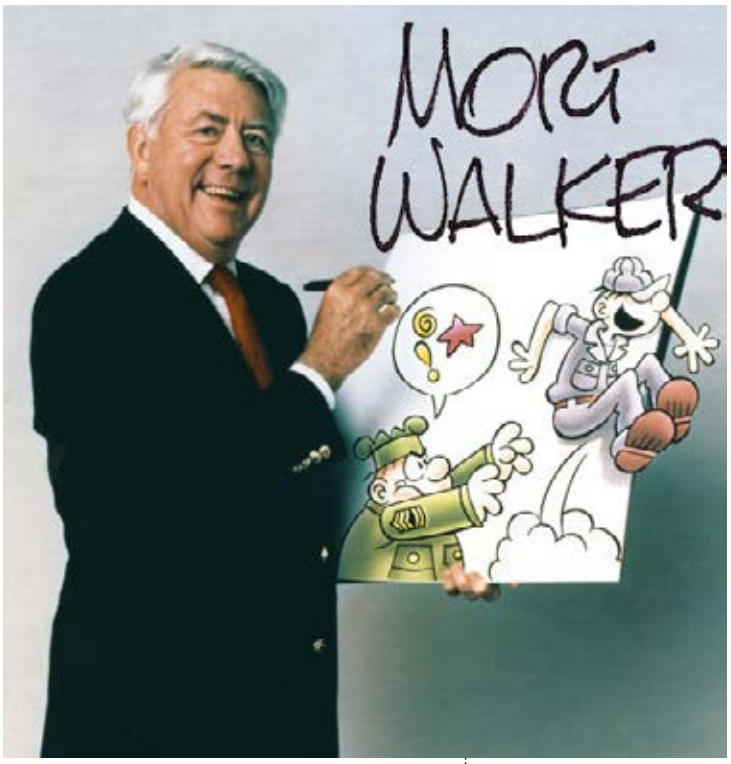

Ocak ayının 27'sinde 94 yaşında, geride sevilen kahramanlar, bir çok kitap ve bir müze bırakarak aramızdan ayrılan sanatçının bayrağını oğulları Greg ve Brian taşımaya devam etmektedirler.

Bettle Bailey

(Hasbi Tembel Er)

1950'de kolej temalı bir bant olarak Amerika'da başlayan Beetle Bailey kısa sürede popüler oldu ve birçok gazeteye servis edildi. Ardından Kore Savaşı'nın kızışmasıyla birlikte Mort Walker Bettle'ı orduya yazdırmaya karar verdi ve hepimizin severek okuduğu maceralar başlamış oldu. Ülkemizde ilk olarak 1954 yılında Vatan gazetesininde *"Hasbi Tembel Er"* olarak arz-ı endam eden bantlar, değişik isimler altında çeşitli çocuk dergilerinde de yayınlanmışlardır. Ama kitleler tarafından tanınıp, benimsenmesi Gırgır'da , ki Gırgır'ın tek yabancı işi, yayınlanmasıyla başlar. Uzun yıllar GırGır'da yayınlanmasının ardından sırasıyla Pişmiş Kelle, Milliyet Çocuk, Meydan ve son olarak da Vatan gazetesinde yayınlanan Hasbi Tembel Er , ülkemizde *"Fatoş"* ile beraber en sevilen kahramanlardan birisidir tabi bunda İlban Ertem, Behiç Pek gibi mizah ustalarının yaptığı yerelleştirmede büyük katkı sağlamıştır.

Miğrefinden gözleri gözükmeyecek şekilde çizilen hasbi bu sayede belirli bir kimlik yerine herkesin kendisiyle özdeşleştirebileceği bir karakter olmuştur. Hasbi , bantın adında yer aldığı gibi tembel bir askerdir. Uyuşuk mizacı gereği kaytarmaya meyilli, işin kolayına kaçan ve hatta işten kaytaran bir yapıya sahiptir. Çavuş ise bir otorite figürüdür, Hasbi'yi iyi tanır ve

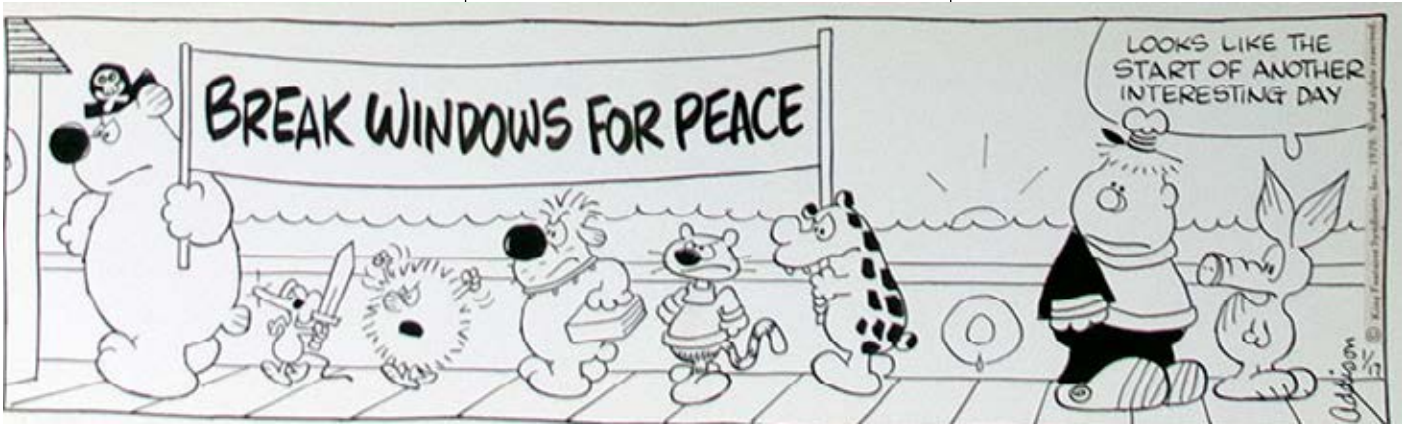

gözü sürekli onun üzerindedir. Böylelikle ikisinin mücadelesi *(genelde Hasbi'nin dayak yemesiyle biter)* bantın komedi unsurlarından birisi olmuştur. Çavuş yiyecekten ve emir vermekten çok hoşlanır. Kızların yanında çok utangaçtır, tek bir gerçek dostu vardır: Köpeği. Çavuş'a benzerliğiyle göze çarpan köpek, tıpkı bir asker gibi Askeri Kampta yaşamaktadır ve tıpkı Çavuş gibi davranmaktadır.

Askerlere karşı otoriter görünmeye çalışan Genral aynı otoriteyi karısına karşı kuramamaktadır. Onun ve tüm askerlerin zaafı ise güzeller güzeli sarışın ve büyük gögüslü sekreterinedir. Koğuş arkadaşlarının kimisi çapkın, kimisi saf , kimisi ise tam bir askerdir.

Çeşitli rütbelerdeki askerler'in askeri bir kamptaki günlük yaşamlarından ve aralarındaki ilişkiden beslenen seride ilginç bir şekilde silahtan ve savaştan kaçınılmıştır. Mort Walker bu durumu İtalya'da yaşadığı askeri deneyime öykünerek şöyle açıklamıştır *"Askeri ortam, içinde silah dahi olmadan çok işlenebilir bir komedi sunabiliyordu"*. Bantlarda komedi unsuru gerek hareketle gerek kelime oyunlarıyla sağlanmış, böylelikle her yaştan okuyucuya kolayca ulaşılabilmiştir.

Bu vesileyle 27 Ocak 2018 günü aramızdan ayrılan Mort Walker'a bir kez daha, bize bu sıcak ve eğlenceli karaterleri sunduğu için teşekkür ederiz...

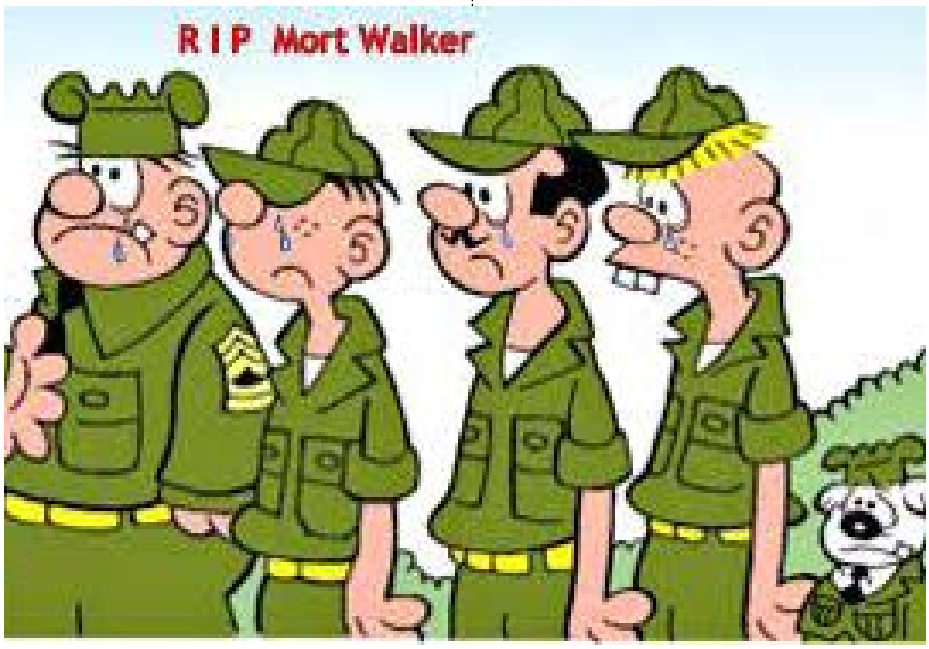

HASBİ TEMBELER — Mort WALKER

©2004 by King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

HASBİ TEMBELER — Mort WALKER

©2004 by King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

HASBİ TEMBELER — Mort WALKER

©2004 by King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

HASBİ TEMBELER — Mort WALKER

©2004 by King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

HASBİ TEMBELER

Gevşeme...

Telefonla mı?..

Kibarlık...

Beceri...

Talihsizlik...

Bitmeyen iş...

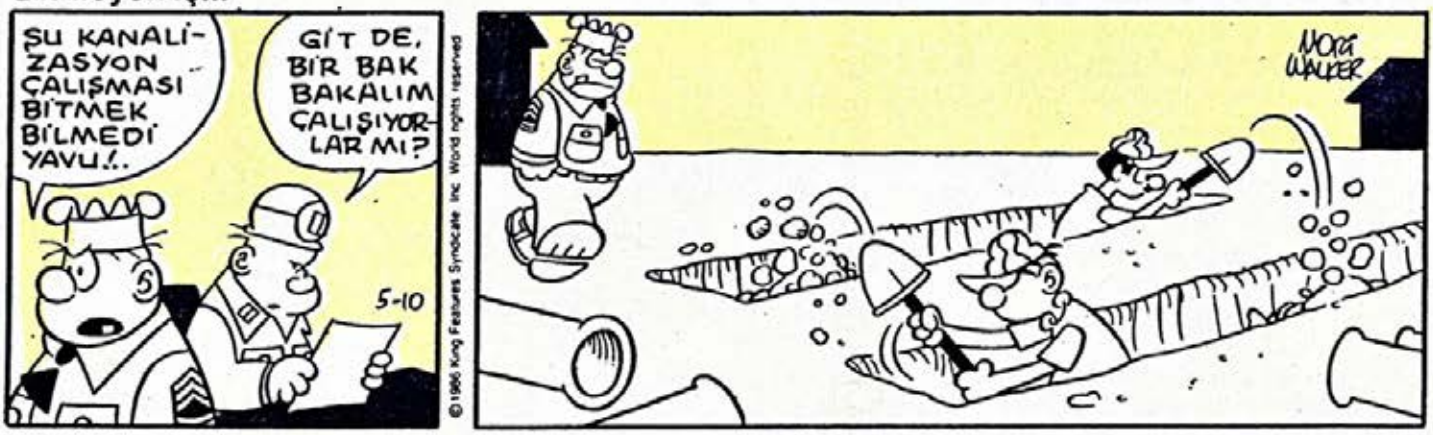

Ortak fikir...

Yöntem...

İlker Genç (Bakunin)

HASBİ TEMBELER (BEETLE BAILEY)

Mort Walker tarafından yaratılan ve 1950'de King Features Syndicate tarafından satın alınan Beetle Bailey, yine bu firma tarafından sunulan önemli ve çok başarılı çizgiroman serilerinden biridir. Hatta bu nedenle King Features imzasıyla uzun yıllar boyunca başka bir çizgiromanı piyasaya sürme gereği duymamıştır. Aynı zamanda bu seri şirketin sahibi William Randolph Hearst'ün bizzat beğendiği son çizgiroman serisi olarak da bilinir. 3 Eylül 1950'de başlayan Beetle Bailey kısa zamanda en popüler çizgiromanlar arasıma girmiş ve uzun yıllar boyunca popülerlikte Peanuts'la ikinciliği paylaşmıştır. Birinci sırada 1980'lere dek her zaman Blondie/Fatoş yer almıştır. Camp Swampy/Bataklık Kampında geçen bu 'ordu bantı'ndaki tiplemelerin sayısı çizgiromanlar arasında sayıca en çok olanlardır. Aşağı yukarı elli yıllık hareketli tarihi boyunca kamp, içten veya dıştan herhangi bir saldırıya uğramadan ve dokunulmadan kalmıştır. Bantın yerini belirtmek ya da birtakım konuları enjekte etmek dürtüsüne karşı koyan Walker'ın benzerlerinden uzak dünyası, George Baker'ın Sad Sack'ından ve Bili Mauldin'in Willie and Joe'sundan daha iyi sonuç vermiştir.

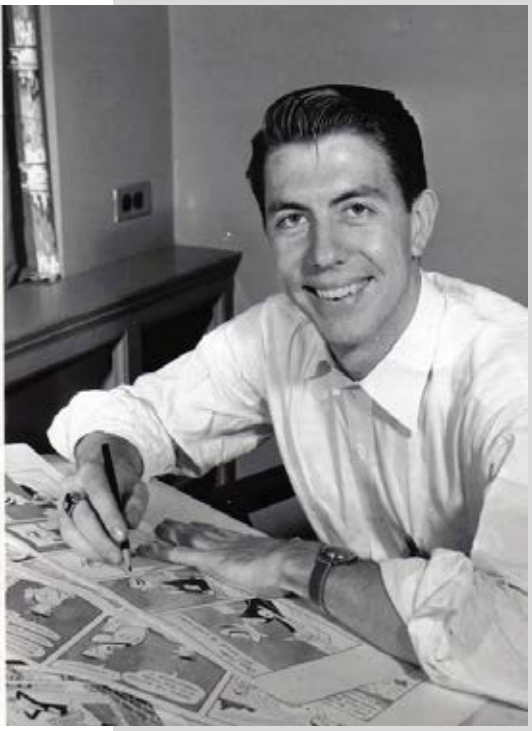

Beetle Bailey, çizgiroman kahramanı Örümcek-Adam'ın başlığındaki gibi miğferlerinin altından asla görünmeyen gözleriyle Mort Walker'ın 'herkes'i olmuştur. Beetle Bailey otoriteye karşı koyar, hep kestirme yollara kaçar. Ve Walker gibi o da isteksiz bir askerdir. Çavuş Orville Snorkel ise otorite figürüdür, Beetle Bailey'in sonsuza kadar sürecek antagonist'idir (karşıtı). Yiyecekten ve emir vermekten çok hoşlanır. Kızların yanında çok utangaçtır, tek bir gerçek dostu vardır: Köpeği.

Çizgiromanların en komik köpeklerinden biri olan Beetie Bailey, aralarında devamlı süren savaşa rağmen bu talihsiz ve bahtsız er için hainice sevgi duymaya devam eder ve her yıl Beetle, çavuşu izinde eve götürür.

Diğer karakterlerin arasında başta; General Halftrack vardır. Anlamsız otoritenin yaşlı sembolüdür. Chaplain Staneglass son derece etkisiz ama sevilebilirdir. Beetle'in dostu Killer Diller ise kendini kadınların erkeği ilan etmiştir. Tombiş Plato, entelektüeldir ve Zero ise hep deneyip kesinlikle ve asla iyi birşeyler yapmayı başaramayan 'kasabanın aptalı'dır. Teğmen Sonny Fuzz, tam bir yükselme meraklısıdır, aslında bu tip Walker'ın o rütbeye geldiğinde kendi şişmiş başıyla ilgili duyduğu üzüntü tarafından ilham alınarak yaratılmıştır. Afro saçlı, zenci olan diğer teğmenin ismi ise Flap'dır. Kendi ordusunu yönetiyormuş gibi görünür. Bayan Buxley; General Halftrack'ın iri göğüslü, sarışın ve güzel sekreteridir. Bant onun sayesinde bir seferde birkaç haftalık 'gag'lar yakalamakta zorluk çekmez.

Bu bantta stilize edilen kaygan tarzdaki *'gag'*lar kişiliklerin birbirinin arasındaki ilişkilerine dayanır. Kesinlikle hiç bir dış karakter ve yerel tipleme işin içine sokulmamıştır. Beetle Bailey dünya

çapında yaklaşık 1300 gazetede yayımlanma imkânı bulmuştur. Yap-bozlara, oyunlara, oyuncağa, bulmacaya ve diğer benzeri promosyonlara sınırsız ilham kaynağı olmuştur. Üzerine bir düzine kuramsal kitap yazılmıştır. Bir seri çizgifilmi çekilmesine karşın, sanatsal ve ticari açıdan başarısız sayılan çizgifilmler olarak kalmışlardır. Bu periyodik çizgifilmlerinin dışında; 1990 yapımı Beetle Bailey: Pride of Camp Swampy ve 1991 yapımları **Beetle Bailey:** Military Madness, **Beetle Bailey:** Pranks in the Ranks, **Beetle Bailey:** Serge's Last Staud, **Beetle Bailey:** You're in the Army Now gibi uzun metrajlıları da koleksiyonunda yer almıştır.

Ülkemizde ilk olarak 1954 yılı yaz aylarında Vatan Gazetesinde basılan bantlarıyla ortaya çıkan ve Hasbi Tembel Er başlığıyla gözüken Beetle Bailey bantları, daha sonraki yıllarda yayın koleksyonunu giderek zenginleştirmiştir. 1965 yılı Ekim ayından itibaren ise Türkiye Çocuk Esirgeme Kurumu'nun çıkardığı Çocuk ve Yuva dergisi sayfaların da Er Bob adı altında tam sayfa maceraları basılmıştır. Ayrıca Nisan 1982 tarihinden itibaren Hello adlı dergide Beetle Bailey başlığıyla renkli bantları yayınlanmıştır. 1990 Mart ayından itibaren her hafta Pişmiş Kelle mizah dergisinde ve 1990'da yeniden yayına giren Milliyet Çocuk dergisinde Hasbi Tembel Er başlıklarıyla ve 1990'ların ortasında da Meydan Gazetesinde Hasbi Tembeler adıyla boy göstermiştir. Eylül 2002'den sonra Vatan Gazetesi sayfalarında başlığı Hasbi Tembeler şeklinde metamorfoza uğrayarak günlük bantları yeniden yayına başlamıştır.

mort walker

hasbi tembeler

"TERTİPLER"

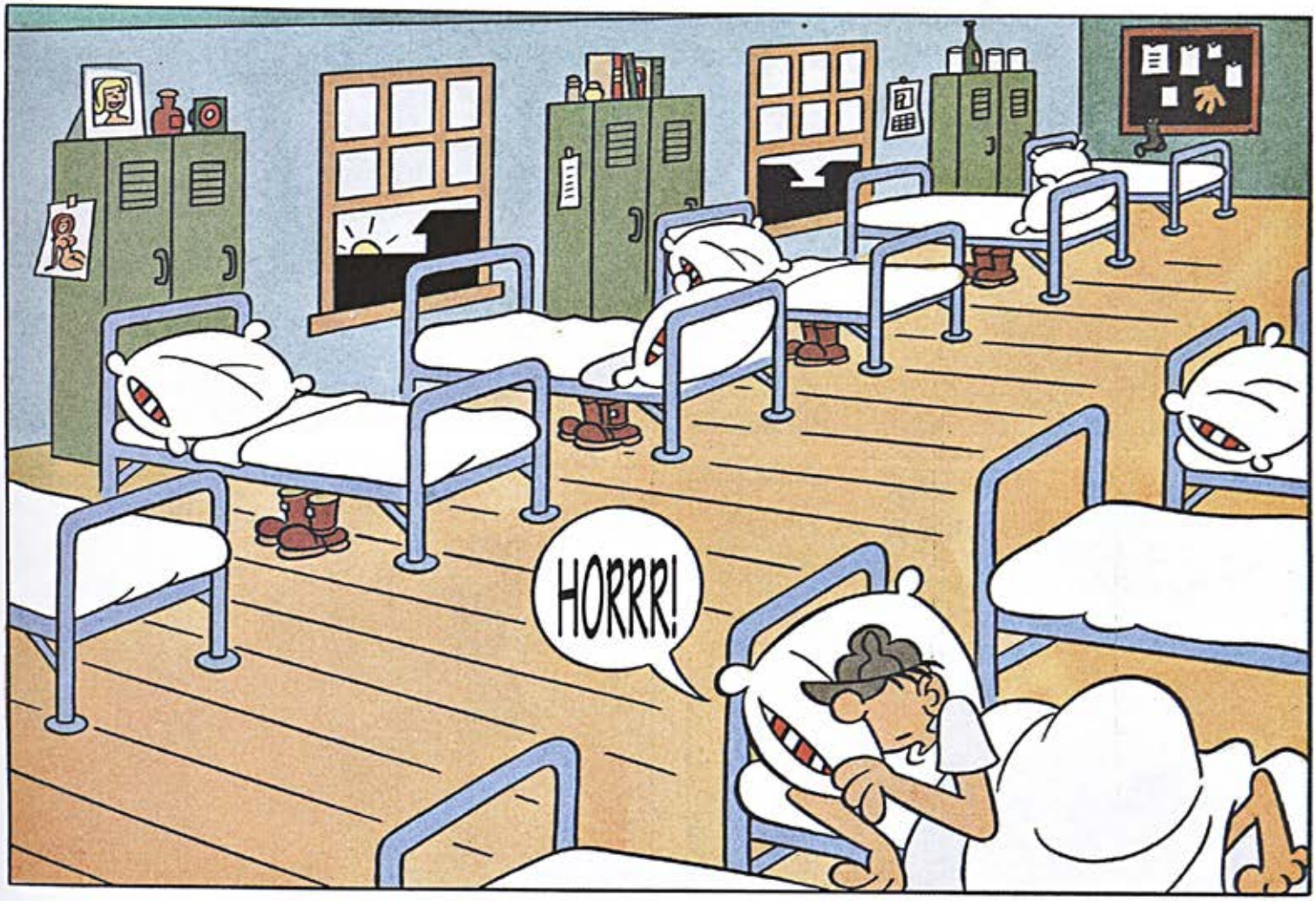

HERKES NEREYE GİTTİ?
HASBİİ!
BURADA ÇAVUŞ!
EĞER "BURADA" DİYORSAN ORADA OLAMAZSIN TEMBELER!
"BURADA" DİYORSAN, BURADA OLMAK ZORUNDASIN!
PEKİ, NEDEN KİMSE BENİ UYANDIRMADI?
5-4
DALGA MI GEÇİYORSUN?
KULAĞININ DİBİNDE BAĞIRDIK!
SENİ YUMRUKLADIK!
YATAKTAN ÇEKİP ÇIKARMAYA ÇALIŞTIK!

SENİ UYANDIRA-BİLMEK İÇİN ELİMİZDEN GELEN HER ŞEYİ YAPTIK!
AMA SEN ARKANI DÖNÜP, UYUMAYA DEVAM ETTİN!
HEY TANRIM, İNSAN UYUYORSA BÜTÜN BU YAPTIKLARINIZI YAPMANIN HİÇBİR ANLAMI YOK Kİ!
EĞER UYUYORSAM, BENİ ÇEKİŞTİRİP YUMRUKLADIĞINIZI NASIL DUYABİLİRİM Kİ?
YAPTIKLARINIZIN FARKINA VARMAM İÇİN ÖNCE BENİ UYANDIRMANIZ GEREKİRDİ!
YETER ARTIK! KAPA ÇENENİ, HASBİİİ!
İÇTİMAYI KAÇIRDIN! BU YÜZDEN BÜTÜN GÜN ÇÖP TOPLAYACAKSIN!
AMA, DÜN DE BEN TOPLAMIŞTIM!
ÇÜNKÜ DÜN DE İÇTİMAYI KAÇIRMIŞTIN!
NE KADAR TEKDÜZE BİR ADAM!
HEY! BİLİYOR MUSUN?
NEYİ?
5-5
ÇAVUŞ 25 YILDIR ORDUDAYMIŞ!
BUNU BİLMİYOR-DUM!
KENDİSİNİN DE BİLMEDİĞİNE BAHSE GİRERİM.

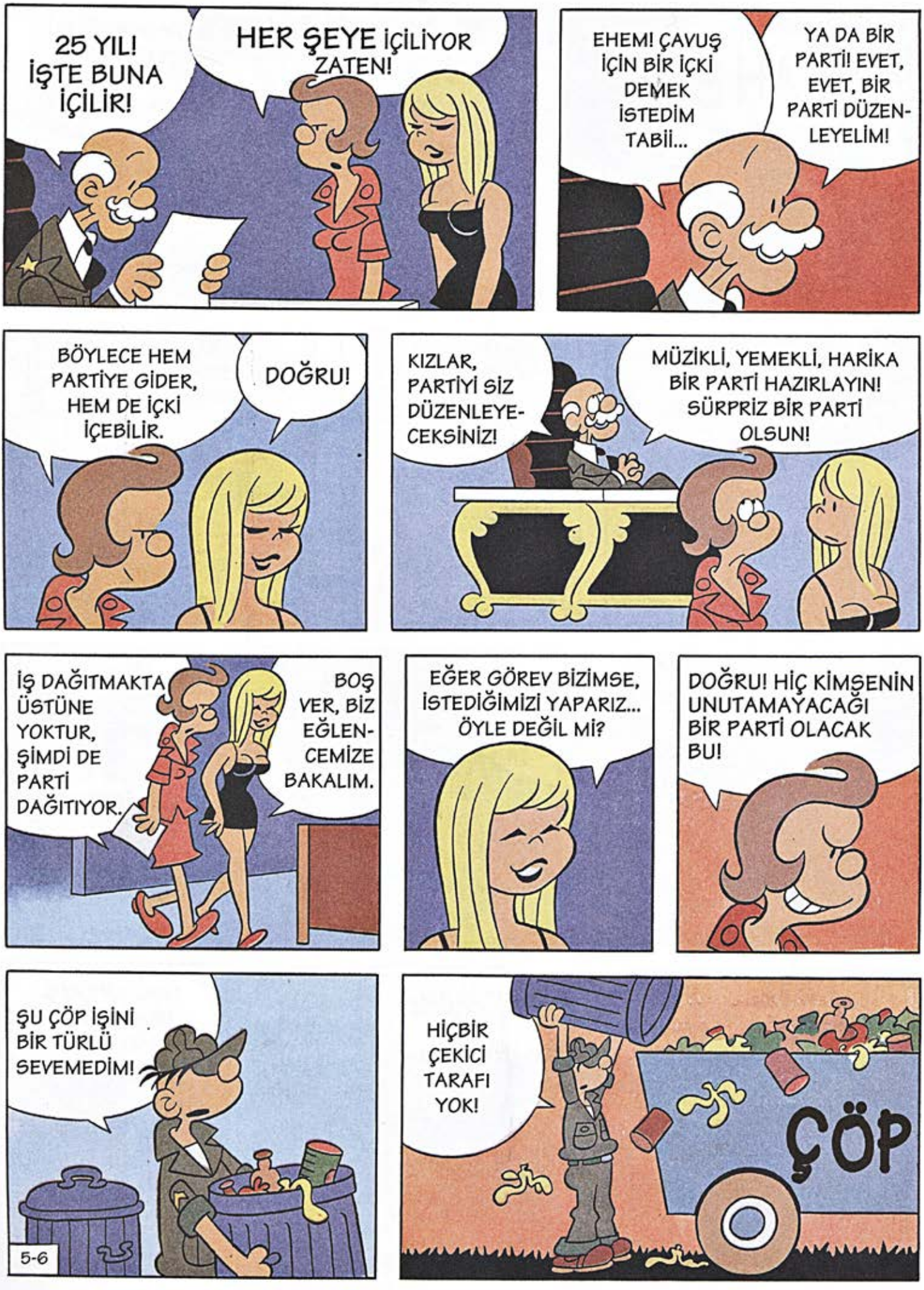
25 YIL! İŞTE BUNA İÇİLİR!
HER ŞEYE İÇİLİYOR ZATEN!
EHEM! ÇAVUŞ İÇİN BİR İÇKİ DEMEK İSTEDİM TABİİ...
YA DA BİR PARTİ! EVET, EVET, BİR PARTİ DÜZENLEYELİM!
BÖYLECE HEM PARTİYE GİDER, HEM DE İÇKİ İÇEBİLİR.
DOĞRU!
KIZLAR, PARTİYİ SİZ DÜZENLEYECEKSİNİZ!
MÜZİKLİ, YEMEKLİ, HARİKA BİR PARTİ HAZIRLAYIN! SÜRPRİZ BİR PARTİ OLSUN!
İŞ DAĞITMAKTA ÜSTÜNE YOKTUR, ŞİMDİ DE PARTİ DAĞITIYOR.
BOŞ VER, BİZ EĞLENCEMİZE BAKALIM.
EĞER GÖREV BİZİMSE, İSTEDİĞİMİZİ YAPARIZ... ÖYLE DEĞİL Mİ?
DOĞRU! HİÇ KİMSENİN UNUTAMAYACAĞI BİR PARTİ OLACAK BU!
ŞU ÇÖP İŞİNİ BİR TÜRLÜ SEVEMEDİM!
5-6
HİÇBİR ÇEKİCİ TARAFI YOK!
ÇÖP

GİDİP HASBİ'YE BİR GÖZ ATSAM İYİ OLACAK.
ONU HER DAKİKA DENETLEMEZSEM, BAŞINA HEP İŞ AÇIYOR!
GERÇİ ÇÖP TOPLARKEN BAŞINA NASIL BİR İŞ AÇABİLECEĞİNİ DE DÜŞÜNEMİYORUM AMA!..
BURALARDA BİR YERLERDE OLMALI!..
GÜMBÜÜR!
BOMBA MI PATLADI?
FIRINIM!
GÖK MÜ GÜRLEDİ?
DEPREM OLUYOR!
5-7

HEY ÇAVUŞ, BU KADAR GÜRÜLTÜYÜ ÇIKARMAKTA BİRAZ ZORLANMIŞA BENZİYORSUN!
AMAN! AMAN!
HEMEN TÜYSEM İYİ OLACAK GALİBA!
BUNU ÖDEYECEKSİN, HASBİİİ!
VÜCUDUNDAKİ BÜTÜN KEMİKLERİ KIRACAĞIM!
İSTEDİĞİN KADAR KAÇ, SENİ YİNE YAKALAYACAĞIM!
TAZI OLSAN DA BOŞUNA!..
ELİMDE SAYILIRSIN!
KARAVANA BORUSU ÇALIYOR! MOLA VERMEYE NE DERSİN?
YEMEKHANE
5-8
ÇABUK ZIKKIMLAN! DAHA HESABIMIZ BİTMEDİ!
LOKMALARI İYİCE ÇİĞNEMEDEN YUTMAMAK GEREK!..

Atilla Bilgen

Dün akşam eşim bana darıldı. Üstelik gönlünü fethetmeye çalıştığım sırada! Haliyle şaşırdım, zira o an duygusallığın doruğundaydım! Şarabımdan aldığım koca bir yudumun ardından Özdemir Asaf misali özlü söz uydurmuş ve sesime duygusal tını katarak tane tane söylemiştim.

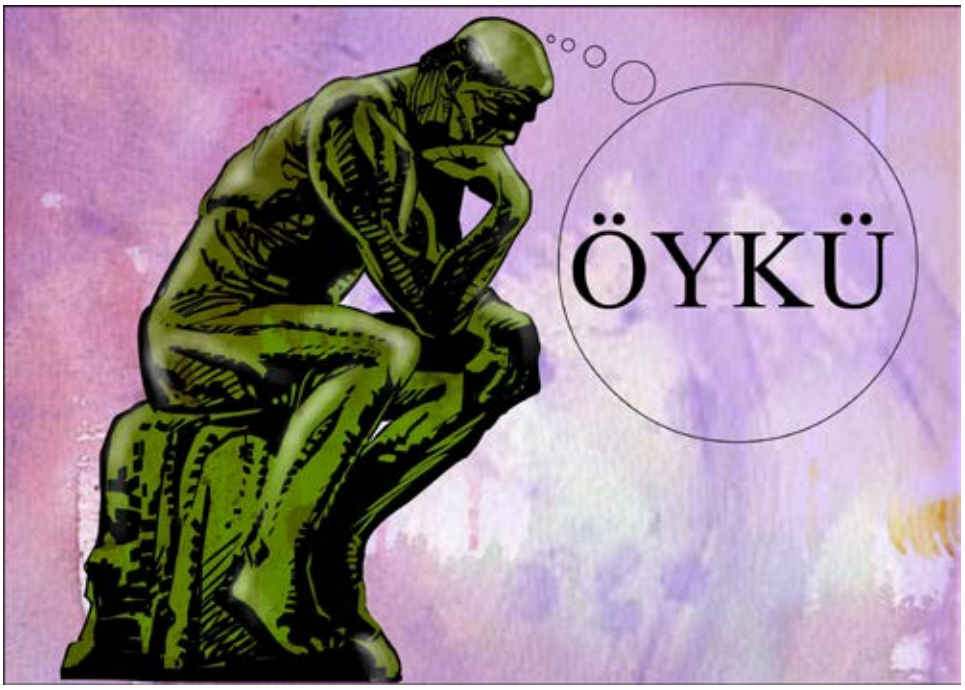

BU DA MI OFSAYT?

Dün akşam eşim bana darıldı. Üstelik gönlünü fethetmeye çalıştığım sırada! Haliyle şaşırdım, zira o an duygusallığın doruğundaydım! Şarabımdan aldığım koca bir yudumun ardından Özdemir Asaf misali özlü söz uydurmuş ve sesime duygusal tını katarak tane tane söylemiştim. Kadehimi masaya bıraktığımda etkilendiğinden emindim, bu yüzden yüzüme "Bu ne ki? Dile aşkın kitabını yazayım sana!" İfadesini kondurmuştum. Sırtımı arkaya yasladığımda söylediğim sözü sindirmesini, sindirdikçe gözlerinden iki damla yaşın süzülmesini, süzülen o yaşlar yanaklarına doğru usulca yol alırken elimi avuçlarının arasına alıp "Harikasın hayatım."demesini bekliyordum. Umduğumun aksine sadece gözlerini üzerime dikti. Bakışları sevgi dolu olmaktan çok, "Yine ne saçmalıyorsun?" tarzına yakındı. İster istemez bozuldum. Duyduğum hayal kırıklığıyla masaya yumruğumu indirip "Senin için daha ne yapayım?" diye söyleneceğim sırada, önündeki kadehe gözüm kaydı. Alkollüydü ve muhtemelen kafayı bulmuştu! Gerçi ben de içmiştim, ne var ki eşimin aksine bünyem dayanıklıydı. "Alkollü biriyle tartışılmaz." diye düşünüp öfkemi kontrol ettim. Derin bir nefes almamın ardından, kollarımı masaya dayayıp hafifçe ona doğru eğildim, bu arada yüzüme "Ayıldığında bu umursamaz tavrın yüzünden benden özür dileyeceksin bebeğim!" ifadesini yerleştirmiştim. Merak ve şaşkınlık karışımı bir bakış fırlattı. Önemsemedim. Bunun üzerine elinde şarap kadehiyle ayağa kalktı. Sarhoş olmasına rağmen nedense yalpalamamıştı. Bakışlarım sayesinde anlaşılan az da olsa kendine gelmiş, kırdığı potun farkına varmıştı. Şimdi de nasıl özür dileyeceğini bilememenin çaresizliği içindeydi. Yaptığı kolay kolay affedilecek bir hareket değildi. Az önce

kadar uzaklaştık birbirimizden." dedi. Durup dururken yine bana laf sokmuştu, ancak şarapla tütsülenmiş zihnim bunu algılayacak durumda değildi. Bu yüzden sözün derinliği üstünde kafa yoracağıma sığ sularda yüzmeyi tercih ettim ve "Uzaklaşmak mı? Karşımdasın ya!" dedim.

"Bırak şimdi laf ebeliğini. Az önce ne dedin, onu açıkla."

Bir yudum daha alınca zihnim birden açıldı. Eşim özdeyişimi soruyordu. Sözlerimin büyüsünü yeni algılamıştı. Şimdi de yeniden gündeme getirmek, sabaha kadar bu konu hakkında konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ama benim o kadar vaktim yoktu. Fena haldeydim ve bir an önce yatak odasına gitmeliydik. Konuyu uzatmamak için "Ha o mu? Önemli değil canım. Bir anlık duygu patlamasıydı. Genlerimde az da olsa Özdemir Asaf'lık var işte!" dedim.

"Benim yanımda kendini yalnız hissediyorsun ve bu hiç önemli değil, öyle mi? Bu da iyiymiş!"

"Bunu da nereden çıkarttın?"

"Söylediğin cümleden."

"Ben öyle bir şey mi dedim?"

""En büyük yalnızlık; sevdiğinle yaşadığın yalnızlıktır." demedin mi?"

"Dedim, ama alt tarafı seni etkilemek için uydurmuştum. Altında öyle derin anlamlar araman son derece gereksiz.

"Üstelik sen yazdın!"

"Evet."

"Hangi duygular yazdırdı sana bunu?"

"Ne duygusu be canım? Söyledim ya seni etkilemek için uydurdum. Duyduğunda "Vaysss… Bunu sen mi yazdın? Bayağı yeteneklisin! Yazmayı neden denemiyorsun?" gibi şeyler duymayı beklerken aldığım tepkiye bak."

"Bak hayatım bu cümleyi ancak mutsuz bir adam yazabilir."

"Ne alaka?"

"Sevdiğinin yanında, ki bu ben oluyorum, kendini yalnız hissediyorsan birlikteliğimiz bitmiş demektir."

"Saçmalama. Seni etkilemek için Özdemir Asaf'lık yapayım dedim, aklıma gelen ilk cümleyi de pattadanak söyledim."

"Neden başka şey değil de bu? Boşuna kıvırma; benden sıkılmışsın. Yanımda kendini yalnız hissediyorsun"

"…"

" Neyse ben yatıyorum. İyi geceler."

"Ben bunu hak etmedim."

"Bence bir daha düşün."

Ayağa kalktı. Elindeki kadehi mutfak tezgâhına bıraktı. Kapıdan tam çıkıyordu ki dayanamayıp "Hayatımda çok nankör tanıdım, hiçbiri kedi değildi."dedim.

Birden duraklayıp bana doğru döndü. Ateş saçan gözlerini üzerime dikiti ve "Şimdi de nankör mü oldum?" diye sordu.

"Yok be hayatım. Geçen gün internette görmüştüm bu sözü. Çok gülmüştüm. Seninle paylaşayım dedim."

"Zamanlaman ne kadar manidar!"

"Bak yine yanlış anladın beni."

"Hiç merak etme ben anlayacağımı anladım. Bir nankörle aynı yatağı paylaşmak istemezsin. Yastığınla battaniyeni oturma odasına koyarım."

"Yanına gelmemi istemiyor musun?"

Yanıt vermeden hızlı adımlarla mutfaktan çıktı gitti. Kırk yılda bir özlü söz yazmıştım, onda da değerim anlaşılmamıştı! O bıkkınlıkla kadehimi bitirdim, yetmedi şişeyi bitirdim. Öfkem geçmeyince üstüne üç şişe de bira bitirdim. Daha da içesim vardı, ama başım masanın üstüne düşünce olduğum yerde sızdım.

Sabah gözümü açtığımda mutfaktaydım! Yastık niyetine başımı masaya dayamış, eşim yerinde de sürahiye sarılmıştım ve neden böyle yaptığım hakkında en ufak fikrim yoktu. Saate baktım; dokuza geliyordu. İşe zamanında yetişmem imkânsız olduğundan sallanarak banyoya girip uzun uzun duş aldım, tras oldum. Giyinmek için yatak odasına girdiğimde eşim hala uyuyordu. "Hayat size güzel." diye içimden geçirirken birden akşam yaşananları anımsadım. Özdeyişten belki yırtardım, ama kedi muhabbeti biraz fazla kaçmıştı! Eşimi uyandırmaktan korkarak alelacele giyinip evden çıktım.

Gün boyu; akşam çakırkeyifti bu yüzden belki de hatırlamıyordur diye umutlanıp telefon etmesini bekledim. Ama aramadı. Saatler ilerledikçe yüreğimdeki sıkıntı arttı. Saçma sapan bir özdeyişin neden olduğu tartışmadan nasıl sıyrılacağımı düşünürken, bir yandan da

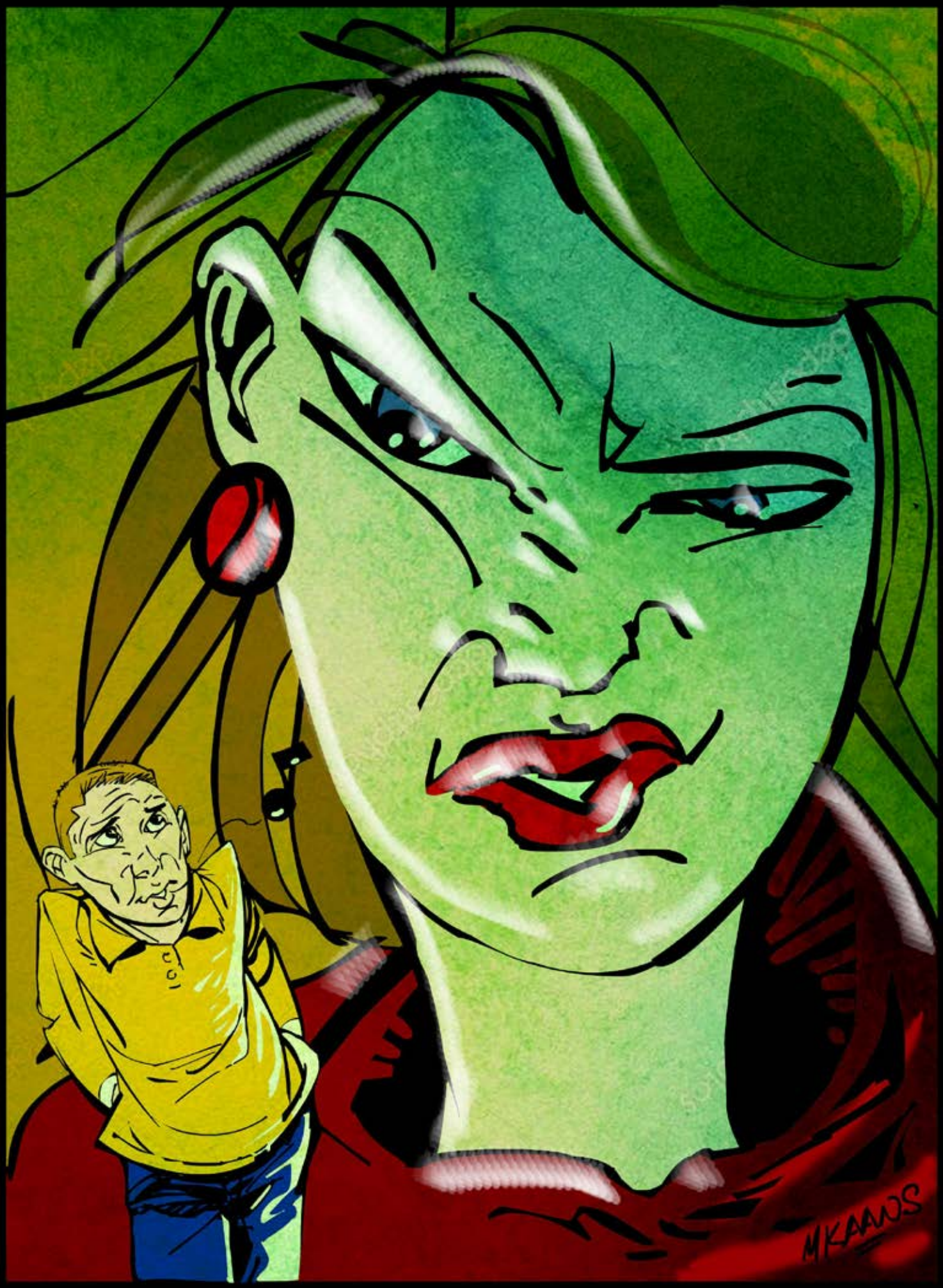
MKAAOS

elimi avuçlarının arasına koyup "Harikasın hayatım!" demesine razıyken, kırılmış olmanın ruh haliyle çıtayı yükseltmiştim. Olanları unutmam için artık ürkek bir kedi yavrusu gibi yanıma sokulmalı ve beni öpücük manyağına çevirmeliydi! Az sonra yaşayacaklarımın keyfini doyasıya yaşamak için yeniden arkama yaslandım. Bir süre karşımda öylece durdu, ardından elindeki şarap kadehini masanın üstüne bıraktı. Böylece haklı olduğum ortaya çıkmıştı: Sarıldığında üstüme şarap dökmekten korkuyordu! Dudaklarıma alaycı, sinirli, tatlı, çekici olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yerleştirip sabırla ilk adımı atmasını bekledim. Anlaşılan çekiniyordu, zira bir heykel gibi hareketsizdi. Hâlbuki bütün iş atacağı iki adıma kalmıştı. Benim için küçük, ama ezilen kocalar için büyük bir adıma! Onu cesaretlendirmek amacıyla gözlerimi kapattım. Bu arada birkaç saniye sonra yaşayacaklarımı hayal ettim. Az sonra eğilip kollarını boynuma dolayacaktı. Sıcaklığı, teninden vücuduma doğru dalga dalga yayılırken baş döndürücü parfümünü doyasıya içime çekecek, dudaklarımda dudaklarının ıslaklığını hissettiğimde ise, yaptığı yanlışlığı çoktan unutacaktım. Biz erkekler işte bu denli alçakgönüllüydük!

"Az önce ne demek istedin?"

Alışık olmadığım kadar sert ve bir o kadar soğuk çıkan sesi, kulak zarlarımın bekâretini zorlayınca korkudan gözlerim sonuna kadar açıldı. Tam karşımda duruyordu. Beklentimin aksine o büyük adımı atmamıştı. Hatta yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Üstüne üstlük kollarını göğsünün altında birleştirmiş ve yüzüne sert bir ifade yerleştirmişti. Anlaşılan gözümü kapattığım o kısa an içinde yeniden içmiş ve kafayı bulmuştu! "İçmesini bilmiyorsan içmeyeceksin bu mereti." diye içimden geçirirken başımı çevirip kadehine baktım; bıraktığı gibi duruyordu. "Ayılmanın etkisiyle başı ağrıdı. Saçmalaması bu yüzden." diye düşündüm. Mantıklı başka sebep bulamadığımdan bu teorime sıkıca sarıldım. Az önce hayalini kurduğum yatak odası fantezilerimin hayal olmaması için onu yeniden sarhoş etmekten başka çarem kalmamıştı. Masanın üstüne bıraktığı kadehi işaret ederek "Şarap?"diye sordum.

"Az önce ne demek istedin?"

Soruma yanıt vereceğine aynı soruyu tekrarlamıştı. Sesi bu kadar sert çıkmasaydı, bakışlarından tırsmasaydım ve en önemlisi yatak odasıyla ilgili fantezilerim canlılığını muhafaza etmeseydi sorusunu yine aynı soruyla yanıtlardım: "Şarap?"

"Galiba bir şeye sinirlendin? Hayırdır?" diye sordum.

"Bir de bilmezlikten mi geliyorsun. "

"Harbiden bilmiyorum. Bu arada neden içmiyorsun? Dolapta yedek bir şişe var, gece çok uzun, uykumuz da yok …"

Cümlemi bilerek tamamlamamıştım. Dudaklarıma kondurduğum çapkın bir gülümsemeyle gözlerimi gözlerine diktim ve "Hatalısın, bunu ikimiz de biliyoruz, ama konuyu uzatıp gecenin keyfini kaçırmaya hiç gerek yok. Şimdi al kadehini ve geç karşıma. Karşılıklı içelim. Sonra da gir koluma gidelim yatak odamıza." dercesine baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

Romantik bir kadın olmadığını bir kez daha kanıtlamıştı. Ona şarap diyordum, uykum yok diyordum, çapkın bir edayla yüzüne bakıyordum, aldığım yanıt: "Ne demek istiyorsun?" Keyfim iyice kaçmıştı. Şimdi kalkıp envai çeşit mezeler hazırlasa, şarabımı içerken dansöz kılığında karşımda raks etse bile bu gece benim için bitmişti. Bu kararımı tebliğ edercesine somurttum ve aksi bir ses tonuyla "Bir şey demek istemiyorum." dedim. Hatasını anlamış olacak ki, karşıma geçip oturdu ve bir yudum şarap aldı. Artık boşuna içiyordu. Bütün bunları gururumla oynamadan önce yapacaktı. Bu saatten sonra benden ona hayır gelmezdi. Onun aksine büyük bir yudum içip kadehimi masaya bıraktım. Bu arada gözüm istemeden göğüs dekoltesine kaydı. Bu seferlik affetsem mi acaba diye içimden geçirirken "Az önce ne demek istediğini artık söylesen?" diye sordu. Gözlerim ve düşüncelerim hala göğüslerinde olduğu için "Şaraplarımızı bitirdikten sonra yatak odasına geçmekten başka ne isteyebilirim ki! Hatta boş ver şarapları hemen gidelim." dedim. Hiçbir tepki vermedi. Bunu nasıl yorumlamam gerektiği hakkında kafa yorarken acı bir şekilde gülümseyip "Demek bu

Özdemir Asaf'a söyleniyordum. Tek cümlelik mısralarla kadınları büyülemeseydi ona özenip o saçma sapan cümleyi uydurmayacaktım. Aramızı Özdemir Asaf bozduğuna göre yine onun düzeltmesi gerekiyordu. Bu amaçla internete girip yazdıklarını gözden geçirdim. Kısa bir araştırmamın ardından aradığımı buldum.

"Dün görüşemedik. İki yüzyıl görüşememişiz gibi geldi ve üç yüzyıllık göresim geldi seni..."

Özdemir Asaf'ın tek bir mısrasına kanacak kadar saf değildi eşim, bu yüzden sevdiği bir restaurantta akşam için yer ayırttım, ardından telefon açtım. Kırgınlığı ses tonundan belliydi. Olaya damardan girmediğim takdirde hiç şansım yoktu.
Bu yüzden lafı hiç uzatmadan Özdemir Asaf"ın mısrasının ırzına geçtim: "Bütün gün aramadın. İkiyüzyıl görüşememişiz gibi geldi bana ve üç yüzyıllık göresim geldi seni. Ne olursun gel bu akşam yemeğe çıkıp hasret giderelim…"

"Bence gereksiz.

"Lütfen."

"Nasıl istersen."

İş çıkısı eve uğrayıp eşimi aldım. Kuru bir merhabalaşma haricinde tek kelime konuşmadı. Yol boyunca aynı tavrı devam ettirince Özdemir Asaf'ın bu olayı çözemediğini anladım. İş yine bana kalmıştı, ama önce iki duble atıp kendime gelmeliydim!

Birkaç lokma yiyip bir duble içtikten sonra arkama yaslandım ve Ece Ayhan'dan bir dize patlattım: "Ey yalnızlık! Herkesin koynuna girip çıkarsın da, bir tek benimle mi düzenli ilişkin var?

"Bu neydi şimdi?"

"Birlikteyiz ama benimle konuşmuyorsun. Ece Ayhan da bu duruma dayanamadı ve ne kadar yalnız kaldığımı dikkatini çekmek istedi."

""En büyük yalnızlık; sevdiğinle yaşadığın yalnızlıktır" diyerek bu yolu kendin seçtin."

"Daha kaç defa söyleyeceğim; o söz herhangi bir duygumu belirtmiyor, sadece seni etkilemek istemiştim. Hepsi bu kadar!"

"Gördüğün gibi etkilenmedim! Bana başka yollardan ulaşmayı dene."dedi ve sustu. Son sözünü söylemiş ve kapıyı kapatmıştı. Artık öldürsem ağzından tek kelime alamazdım. Tek çarem sözünü dinlemek ve başka yollardan ona ulaşmaktı. İlham gelmesi için arka arkaya iki duble içtim. İlham yerine garson gelip tabakları değiştirdi. Yenilenen bardağımı elime aldığımda esen rüzgârın etkisiyle içim titredi. Oysa daha aylardan Kasım'dı. Şimdi üşürsem Ocak'ta Şubat'ta ne yapacağım diye düşünürken gözüm Kasım ayında doğmuş olan eşime kaydı ve içim bir kez daha titredi. Isınmak için elim rakıma uzandı ve içindekini bir yudumda bitirdim. Bardağımı masaya koyarken dudaklarım aralandı ve boğuk bir sesle "Kasımpatı" dedim.

"Anlamadım. Kasımpatı da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

Parmağımla susmasını işaret edip gözlerimi kapattım ve Özdemir Asaf'ın ruhunu yardıma çağırdım. Bir süre sonra dizeler kendiliğinden dudaklarımdan döküldü.

"İçimin titrediği/ Soğuk bir Kasım günü/Açıveren sarıçiçekleriyle/Isıtıverdi yüreğimi/ O bir an/ Sen ise /Bir ömür boyu…"

"…"

"Neden bir şey söylemiyorsun, bu da mı ofsayt yoksa?"

"Gol olmasına gol ama…"

"Ama?"

"Ne yalan söyleyeyim senin yazdığına inanmadım. Doğru söyle bana bir yerlerden yürüttün değil mi?"

"Diğerine benim duygularım diyorsun da buna niye alıntı damgası vuruyorsun?

"Çünkü bu çok güzel!"

"O zaman ben yazmamışımdır!" dedim ve bozulduğumu belli edercesine yüzümü somurttum. Boşalan kadehimi doldurmak için rakı şişesine uzanmıştım ki elimi avuçlarının arasına aldı ve "Öyle demek istemedim hayatım. Ama inan çok şaşırttın beni. Nasıl yazdın?" diye sordu.

"Kul sıkışmayınca Hızır gelmezmiş."

"Efendim?"

"Burada önemli olan yazan değil yazdıran!"

"Söylesene bana; hangi sen sensin? Yanımda sıkılan mı yoksa…"

"Elbette B şıkkı."

"O zaman hep böyle gel bana."

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

www.artstation.com-artist-emrullah

Kaldı işte; Çayımız bardakta..
Çocukluğumuz sokaklarda..
Mutluluğumuz
kursağımızda..
Sevdiğimiz uzaklarda..
Gülüşlerimiz fotoğraflarda...

Can YÜCEL

Mehmet Kaan Sevinç

İYİ Kİ DOĞMUŞLAR

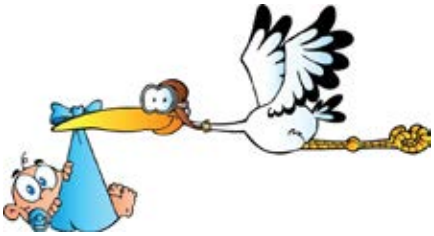

Yazdıklarıyla, çizdikleriyle, filmleriyle hayatımıza renk katan, hayal gücümüzü zenginleştirenlere selam olsun...

İyi ki doğmuşlar

Jules Gabriel Verne

(8 Şubat 1828 – 24 Mart 1905)
Fransız yazar ve gezgin.

Jules Verne, Hugo Gernsback ve H. G. Wells ile genellikle "Bilim kurgunun babası" olarak adlandırılır. Eserlerinde ayrıntılarıyla tarif ettiği buluşlar ve makinaların o sıralarda gelişmekte olan Avrupa sanayisi ve teknolojisine ilham kaynağı olduğu düşünülür. Özellikle uzay, hava taşıtları, denizaltılar hakkında yazmıştır.

Daha çok Denizler Altında Yirmi Bin Fersah *(1870)*, Dünyanın Merkezine Yolculuk *(1864)* ve Seksen Günde Devr-i Âlem *(1873)* romanlarıyla tanınır. UNESCO'nun çeviri kitap veritabanına *(Index Translationum)* göre dünyada en çok çevrilen ikinci bireysel yazardır.

Amerikalı yazar Edgar Allan Poe'nın eserlerini okuduktan sonra onun büyük bir hayranı olan Verne, Poe etkisinde yazılar üretmeye başladı

Bir gemi ile dünyayı dolaşmış olan Fransız seyyah Jacques Arago ile dost oldu. Bu dostluk ona, Paris'ten daha geniş ve ilginç dünyalar hakkında yazılar yazması için ilham verdi; Fransa dışına hiç çıkmamış olsa da hayal gücünü kullanarak başka dünyaları anlattı.

1883'te yayımladığı ve mekân olarak Osmanlı topraklarını seçtiği *"İnatçı Keraban"* adlı kitabındaki detaylı İstanbul tasvirlerinden ötürü yazarın Türkiye'ye de seyahat etmiş olduğu düşünülür ancak bunun da Verne'nin gerçekte hiç Türkiye'de bulunmadığı, bunun da onun hakkındaki efsane ve söylentilerden birisi olduğu söylenir.

Georges Joseph Christian Simenon

(13 Şubat 1903, Liège, Belçika - 4 Eylül 1989, Lozan, İsviçre), Fransızca yazmış Belçikalı yazar. Kahramanı dedektif Maigret olan polisiye romanlarıyla tanınır.

Yaklaşık 450 eser vermiş olan Simenon, dedektif Maigret romanlarıyla 550 milyon okuyucuya ulaştı.

Alejandro Jodorowsky

Doğum 17 Şubat 1929 Alejandro Jodorowsky *(d. 17 Şubat 1929 Tocopilla, Şili)* aktör, besteci, çizgi roman yazarı, prodüktör, psikoterapist, yönetmen. Özellikle belirli bir kesime hitap eden sürreal ve şok filmleri yönettiği, çok sayıda çizgi romanın yazarı olarak bilinir.

1962'de panik hareketini Roland Topar ve Fernando Arrabal ile beraber yarattı. Ayrıca meşhur sanatçılarla çalıştı: Marcel Marceau, Maurice Chevalier, H.R. Giger, Dan O'Bannon, Jean Giraud. John Lennon Jodorowsky'nin işlerine hayrandı...

Ferhan Şensoy

(26 Şubat 1951, Çarşamba, Samsun) Türk tiyatro, sinema ve televizyon oyuncusu; roman,

deneme, günlük, tiyatro, televizyon dizisi ve film senaryoları yazarı; Ortaoyuncular tiyatro topluluğunun kurucusudur.

Günümüzde Türkiye'de yapılmakta olan stand-up tarzının esin kaynağı olan tek kişilik oyunu Ferhangi Şeyler, en tanınmış oyunudur. Kel Hasan Efendi'den günümüze gelen Ortaoyuncuları Kavuğu'nu Münir Özkul'dan devralmıştır. Kavuğu'nu Rasim Öztekin'e devretmiştir.

Her oyundaki emeği geçenlere, zaman gözetmeksizin oyun gelirlerinden pay vererek malî olarak da Türk Tiyatrosu'nda kendine özgü bir yer edinmiştir.

İsmail Gülgeç

(27 Şubat 1947, Gaziantep - 15 Şubat 2011, İstanbul)

İsmail Gülgeç ilköğrenimi sırasında geçirdiği hastalık nedeniyle okulu bırakmak zorunda kaldı. Sonraki yıllarda kendi kendini yetiştirmeye çalıştı ve karikatüre yöneldi. Çalışma hayatına 1965 yılında İzmir'de Yeni Asır gazetesinde başladı; Demokrat İzmir ve Ege Ekspres gazeteleriyle Devir dergisinde

çalıştı. Buralarda Kurtbay adlı tarihi çizgi-roman, karikatür ve karikatür bantları çizdi. İstanbul'da Milliyet gazetesi, Milliyet Çocuk dergisi, Cumhuriyet gazetesi ve çeşitli medya gruplarında çalıştı. 3 dönem *"Karikatürcüler Derneği"* Başkanlığı yaptı.

7 Şubat 2011'de İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yoğun bakıma alınan İsmail Gülgeç, son olarak Cumhuriyet gazetesinde *"Hayvanlar"* çizgi bantını çizmekteydi.

Eserleri

Hayvanlar ve İnsanlar

Ormangiller

Elif

İkizler

Suavi Sualp ile Kolombo Şakir

Hırt Behçet

İnce Memed

Başkomser Nevzat

The Türkler kitabının çizimleri, Say Yayınları, 2006 Sanatçı Nazan Öncel'in 7'n Bitirdin Albüm Kartonetine on iki karikatür *(2006)*

Tayfun Öneş

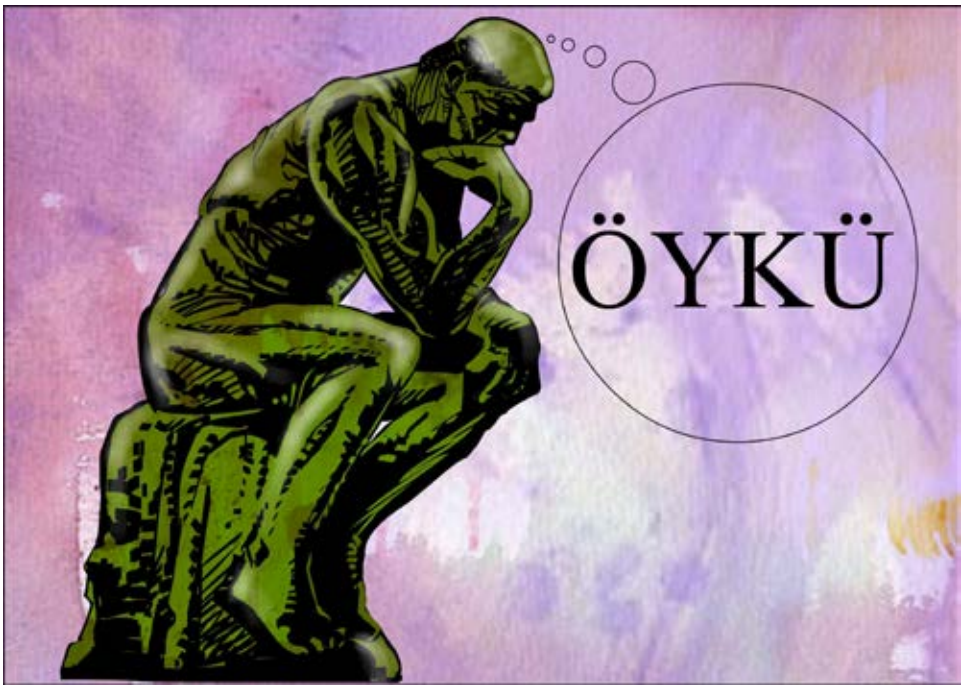

FOTOĞRAF

Son yıllarda dijital ortamın fotoğraf zanaatının içine ettiğini düşünüyordu. Eskisi gibi, deklanşöre bastıktan sonra eline tab edilmiş resimleri alana kadar geçen sürede "acaba nasıl çıkacak?" sorusunun içinde yarattığı o heyecandan eser yoktu artık.

Son yıllarda dijital ortamın fotoğraf zanaatının içine ettiğini düşünüyordu. Eskisi gibi, deklanşöre bastıktan sonra eline tab edilmiş resimleri alana kadar geçen sürede *"acaba nasıl çıkacak?"* sorusunun içinde yarattığı o heyecandan eser yoktu artık. Hatta, artık ailecek yan yana oturup bakılan, sayfaları ağır ağır çevrilen koca koca albümlerden, her biri özenle seçilerek albümlerin içlerini dolduran o güzelim aile/arkadaş/akraba resimlerinden de eser yoktu. Siyah-beyaz renkleri sarı-griye dönüşmüş, bakanın hem içini ısıtan hem de resmi dolduranlardan bir ya da ikisinin artık yaşamıyor oluşundan dolayı bakana hüzün veren, stüdyolarda çekilmiş resimler ise önce çekmecelere, sonra kutulara, sonra da yıllarca açılmayacak sandıklara, kolilere ya da kullanılamayan, kilidi bozuk bavullara kaldırılmıştı.

Dijital kamerayla çekilen resimlere, çektikten hemen sonra bakıp bakıp silmelere, *"hah olmuş"* denilebilecek kareyi yakalayana kadar heyecandan uzak geçen o deneme yanılma çekimlerine de alışamamıştı. Ne ki, ilkokul çağındaki bir çocuk da 5-10 denemeden sonra "en iyi kare"yi yakalayabilirdi...

Bir ânı, ölümsüzleştirmek, en azından onu anılaştırmak eskiden olduğu gibi kendi içinde bir doğallık, dahası herhangi bir ustalık da barındırmıyordu artık. O yüzden de parmak kadar hatta daha da küçük 'flash disc'lere yüzlerce-binlerce fotoğraf sığmasına ve orada kolayca taşınmasına da alışamamıştı bir türlü.

Ege'de bir kıyı kahvesinde oturmuş kahvesini yudumlarken bir yandan da elindeki fotoğraf makinesiyle oynuyor ve bunları düşünüyordu.

Aynı esnada, birkaç masa ötede yaşlı iki adam oturmuş, kahvelerini yudumlarken biri diğerine dert yanıyordu:

"Rahmetli babam mübadele zamanı Girit'ten sandalla Türkiye'ye kaçarken annemi çok hasta olduğu için yanına alamamış, sonra da bir daha fırsat bulup dönememiş Girit'e onu almaya. Sandallar hınca hınç dolu olduğu için sadece bir bavul alabilmiş yanına, bir de beni. Bir tane bile fotoğraf koyamamış o bavula. Ben annemin yüzünü hatırlamıyorum biliyor musun? Ne annemin, ne teyzemlerin ne de kimsenin... Bir tane bile resim sığdıramamış rahmetli babam o gün bavuluna!"

Yusuf Gürkan

Bugün yine sizlere bir çizgi diziyi inceleyeceğim. Kendisi Cartoon Network' de pek çok bölümünü izlediğim orijinal bir yapım. Bu çizgi dizinin ismi; "Kafadar Ayılar" Daniel Chong tarafından yapılan bir Amerikan çizgi filmi.

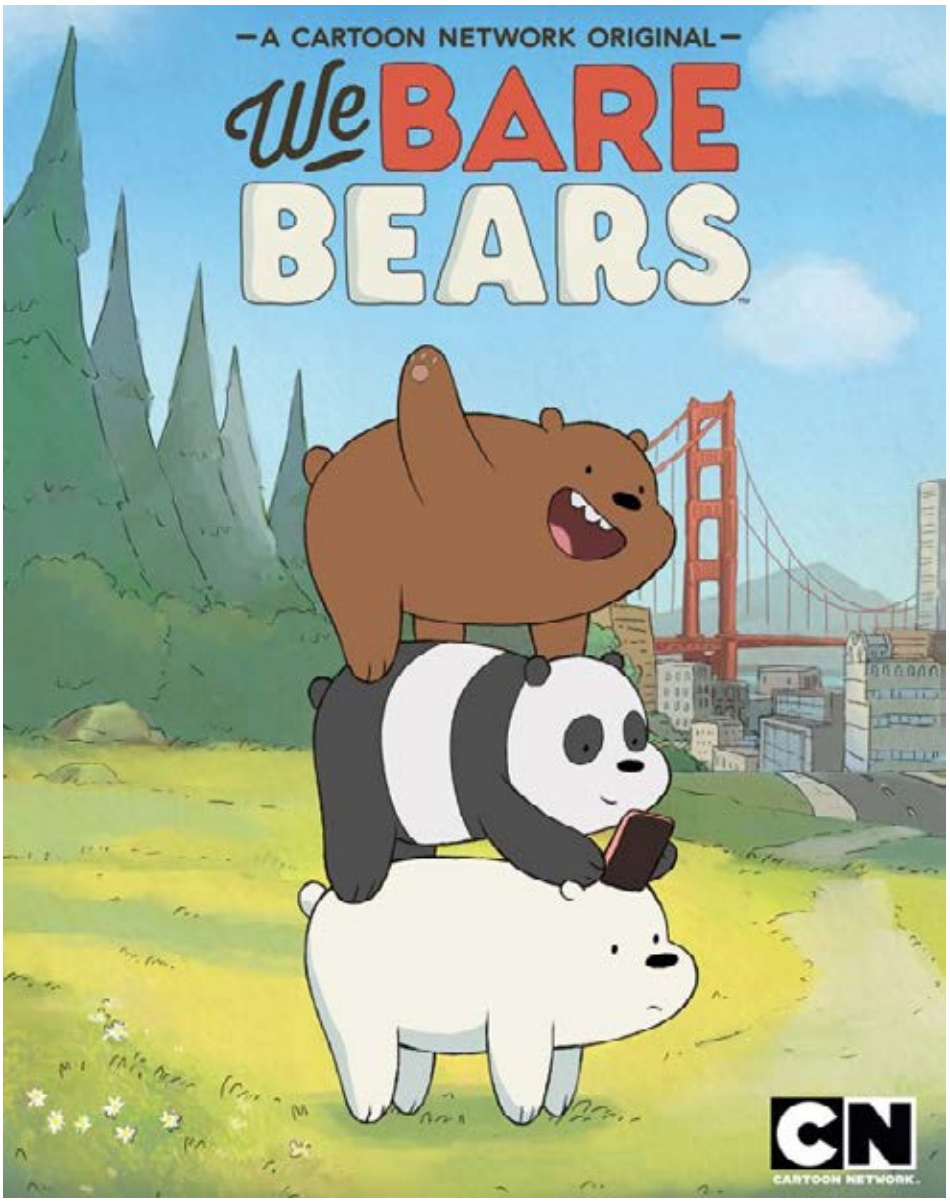

KAFADAR AYILAR: MODERN DÜNYA AYILARI VE SAKIN MACERALARI

Herkese Selamlar!

Bugün yine sizlere bir çizgi diziyi inceleyeceğim. Kendisi Cartoon Network' de pek çok bölümünü izlediğim orijinal bir yapım. Bu çizgi dizinin ismi; *"Kafadar Ayılar"* Daniel Chong tarafından yapılan bir Amerikan çizgi filmi. Aynı zamanda Cartoon Network' un bir çizgi romandan uyarlama olan tek çizgi dizisi. Daniel Chong' un web çizgi romanından hayat bulmaktadır. Bir internet çizgi romanının çizgi diziye dönüşmesini görmekte ilham verici, hoş bir şey. Amerika' da 27 Temmuz

2015' te Türkiye' de ise; 2 Kasım 2015' te Cartoon Network kanalında gösterime girmiştir.

Bu çizgi dizi de üç kardeş aynın başından geçen maceralar anlatılmaktadır. Boz ayı, Kutup ayısı ve bir de Panda olmak üzere üç kardeştirler. Sade ve yalın bir dili vardır. Çizgiler gözü yormayacak hoş, hafif ve yuvarlak hatlı şekildedir. Üç kardeş ayı normal ayılar gibi mağarada yaşasa da orayı ev gibi döşeyip. Bilgisayar, oturma takımı ve kendi odaları vardır. Modern hayat içinde yer alan ayılar ilginç bir görünüm çizmektedir. Genellikle ayıların yetişkinlik zamanları konu edilir. Zaman zaman çizgi dizi geriye giderek, ayıların çocukluklarını göstermektedir. San Fransisco' da yaşamaktadırlar. Abur cubura, fast food ve hazır yemeğe çok düşkündürler. Kenar mahallede, kendileri için döşeyip, güzelleştirdikleri, içi modern bir ev gibi olan bir mağarada yaşamaktadırlar. Baştan uyarayım bu çizgi dizi de Şiddet, patlayan araçlar, korkunç kovalamacalar yok. Sadece sessiz sakin izleyenleri dinlendiren yavaş tempoda sakin maceralar var. Üstelik maceralar öyle çok uzak şeyler değil. Hepimizin başına gelebilecek gayet normal olayları kapsamaktadır. Gayet basit ve anlaşılır. Kimi zaman orman yaratığı bir koca ayak da maceralarına katılır.

Aslında bu çizgi dizi bir modern hayat eleştirisidir. Tasarımı ve konuyu anlatış biçimi harikadır. Nasıl üç ayı kardeş Modern Dünya'nın içinde yer alamazsa. İşte bu çizgi filmde olmazlar üzerinden gitmektedir. Genellikle maceralarında çuvallamalarının sebebi ayı olmalarıdır. Bu çizgi film de ayılar aslında insanları simgelemektedir. Üç ayı kardeşin özellikleri, en çok görülen insan tiplemeleridir. Genellikle Modern Dünya bize ünlü olmayı, çok beğeni almayı, sosyal ve popüler olmayı dayatıyorsa. Bu çizgi film işte bunu anlatmaktadır. Bunları yapmak zorunda değilsiniz. Çevrenizdeki küçük güzellikler size yeter de artar. Kendi çevreniz size yeter. Sahte arkadaşlara, paranız ve şanınız için yanınızda bulunan yalancı dostlara ihtiyacınız yok.

Genellikle maceraları sakin ve çok karmaşık değildir. Sessiz sakin kendi aralarında, çeşitli maceralar yaşarlar. Genellikle Modern Hayat ile ilgili bir olay yaşarlar ve sonunda başarısız olup, yine

kendi aile yaşantılarına dönerler. Kimi bölümde bir kafe açarlar, kimi bölümde bir yetenek yarışmasına katılırlar. Bir bölümde ise reklam yıldızı olmak istemişlerdir. Çoğu zaman ünlü olmak, insanlarla dostane ilişkiler kurmak için bu tarz maceralara açılırlar. Ama genellikle sonu hüsran olur. Yine kendilerine, ailelerine dönüp huzuru kendilerinde, birbirlerinde bulurlar. Hatta Yüzüklerin Efendisi benzeri lanetli bir mont buldukları bölümde vardır. Her zaman işleri ters gitse de bu bölümde montu giyince şansları artmaktadır. Her şey mükemmel olur. Lakin üç kardeş kavga etmek durumunda kalır. Bölümün sonunda, Boz Panda' ya tokat atar. Daha sonra ilişkilerini zayıflattıkları gerekçesiyle montu buldukları yere geri koyarlar. Genellikle bunun gibi maceraları olur.

Biraz da karakterlerden bahsedelim;

Boz Ayı;

Boz ayı üç kardeşin en büyüğüdür. Genellikle; Şakacı, mizahlı, dost canlısıdır. Sürekli insanlarla yakın ilişkiler kurmaya çalışır. Genellikle bu çabasında çuvallar ve beceremez. Sürekli ünlü ve zengin olmayı istemektedir. Lakin hiçbir bölümde başaramaz. Kardeşler arasında en patavatsızıdır. Küçük kardeşi Panda'ya sık sık küçük olduğunu hatırlatır. Bu Panda'nın hiç hoşuna gitmez. Kısaca ona çizgi dizide "Boz" derler. Genellikle alaycı bir havası vardır. Gereksiz, soğuk espriler yapmayı sever. Şakaları komik değildir. Aksine rahatsız edicidir. Son derece rahat ve keyfine düşkündür. İsterseniz kardeşlerden diğerine geçelim.

Panda;

Panda üç kardeşten en küçüğüdür. Ona kısaca; *"Pan Pan"* denmektedir. Bu lakabı ona Boz Ayı takmıştır. İçine kapanık bir profil çizer. İnternete çok düşkündür. İnterneti olmadan asla yapamaz. Teknolojiden de çok iyi anlar. Kamera gibi aygıtlar alınınca ilk olarak Panda onu inceler. Panda pasif bir karakterdir. Son derece yalnız hissetmektedir. Sürekli internet ve sosyal medya da çok beğeni almayı istemektedir. Onaylanmak, takdir edilmek istemektedir. Genellikle bir sorun çıkarsa ilk mızmızlanan Panda olur. Son derece üşengeçtir. Tüm gün internet başında, bilgisayarının başındadır. Maceralar için isteksizdir. Nitekim Boz dan biraz daha erdemlidir.

Kutup Ayısı;

Kutup ayısı bir buz dolabında uyumaktadır.

Hatta uyuduğu buz dolabında bir tane de televizyonu bulunmaktadır. Buzu ve soğuğu çok sever. Kardeşleri ona kısaca *"Kutup"* der. Genellikle hiç konuşmaz donuk bir profil çizer. Neredeyse hiç konuşmamaktadır. Bölümleri 3 ya da 4 cümleyle kapattığı olur. Bir şey söylemeden önce cümlenin başına *"Kutup Ayısı"* sözcüğünü mutlaka koyar. Kardeşler kendi arasında kavga ederse o geç de olsa karışmak ister. Genellikle ağırkanlıdır. Yavaş hareket eder. Tıpkı ismi gibi Kutup canlısı olduğu için. Çok donuk, soğuk ve yavaştır. İsmi ile müsemmadır yani. Kardeşler arasında en erdemlisidir. Bir şey sorulmadıkça konuşmaz. Bazı bölümlerde ise çenesi açılır. Panda'dan daha içine kapanık hatta depresiftir.

Chloe;

Ayı kardeşleri karşılıksız seven, onlarla maceraya çıkan tek insandır. İnsanlar ayıları genellikle sevmez, uzak dururken bu 5 yaşında ki çocuk onlara güvenir ve onların evinde kalmaya bile gider. Hatta bazen onlara çay içmeye, bir şeyler yemeye gider. Bazense onlarla maceralara çıkmaktadır. Gayet sevimli bir kitap kurdudur. Sürekli kütüphane de ödev yapmakta ve kitap okumaktadır. Kitap okumayı çok sever. Hatta bir bölümde üç ayı kardeşlerin evine gitti ve hep birlikte birbirlerine korkunç hikayeler anlattılar. Ayılarla eğlenebilen tek insandır. Ama çoğunlukla ailesi ayılarla takılmalarına izin vermez, yaşı küçük olduğu için. Dolayısıyla çoğu bölümde görünmez.

Cartoon Network Türkiye' de Seslendirmen kadrosu şu şekildedir.

Boz Ayı: Levent Ünsal

Panda: İnan Ambarkütük

Kutup Ayısı: Kenan Kobanbay *(1-13 bölümleri arası)* Gökhan Akçakara *(14. Bölümden itibaren)*

Chloe: Işıl Kılıç

Bebek Bozayı: İlgül Kaya

Süheyl Toktan

POSTMODERN ÇİZGİDE ATOMİK STİL VE RETRO FÜTÜRİZM

Atomium, 1958 Dünya Fuarı (Expo 58) vesilesiyle Belçika'nın Brüksel kentinde inşa edilen anıt yapıdır. Bir demir kristalinin (hacim merkezli kübik yapı) 165 milyar kez büyütülmüş halinin tasviri olan yapı Andre Waterkey tarafından tasarlanmıştır ve üzerinde yer alan 9 küresel mekân, kristali oluşturan atomları temsil etmekte olup, ülkenin o zamanki 9 eyaletine bir atıf söz konusu değildir.

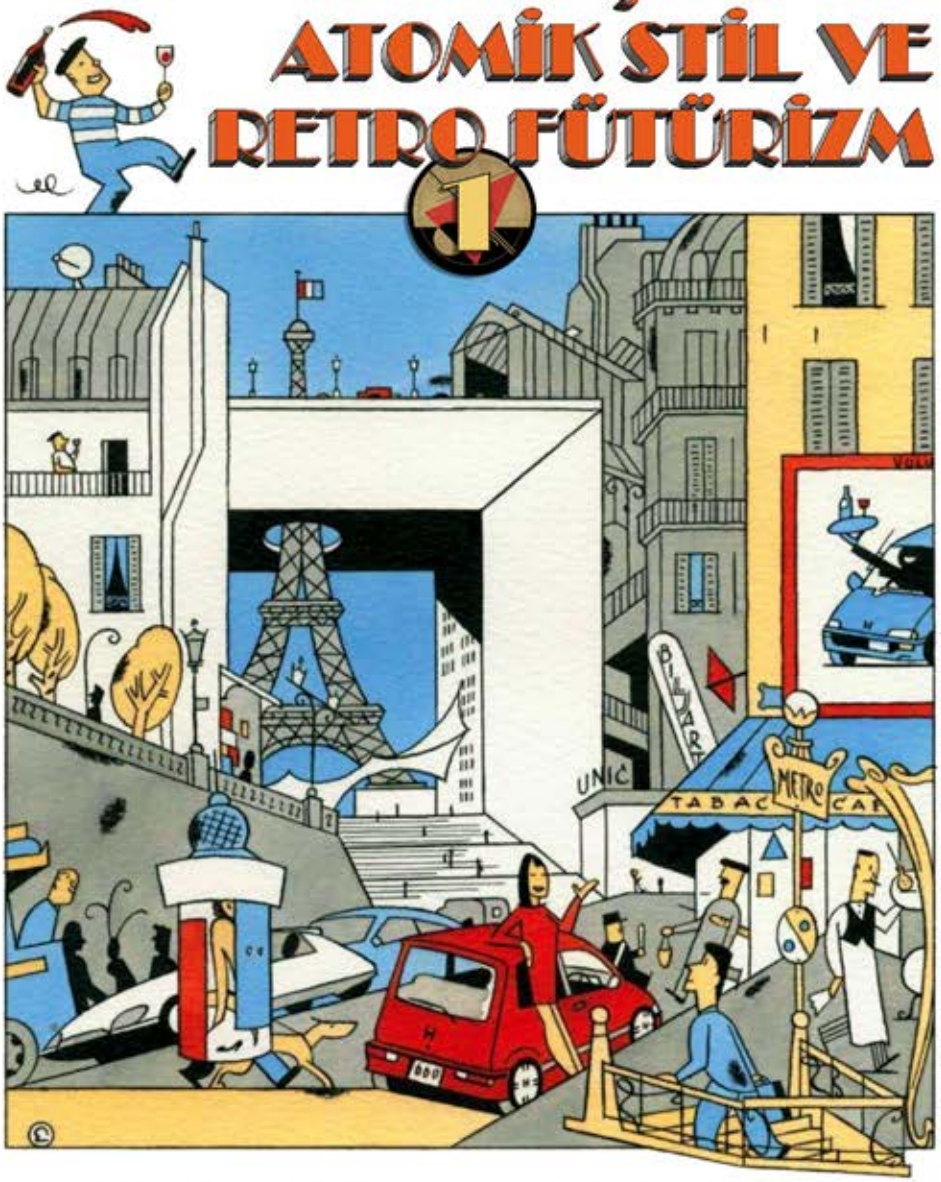

Ever Meulen, *(Paris - Today / 1991)*

Brüksel sadece **Belçika**'nın ve Avrupa'nın başkenti değil aynı zamanda çizgiromanın da başkentidir. Dokuzuncu Sanatın merkezi olan şehirde ***Hergé Müzesi***, ***Maison de la Bande Dessinée*** *(çizgiroman evi)*, ***Marc Sleen Müzesi***, ve ***Çizgi Roman Merkezi*** gibi en az dört müze bulunmaktadır. Ayrıca Brüksel boyunca çizgi karakterlerle bezeli çok sayıda duvar resmi şehirde kalıcı bir tarz oluşturur. Bunlara ilâveten, Brüksel'in sembollerinden ***Atomium anıtı*** kürelerinden bazılarında 9. sanat sergilerine rastlamak da mümkün. Atomium anıtında 'Atom Stil' çizgi sergisi tam da yerini bulmuş olmaz mı dersiniz? Eminim öyle de oluyordur, o da ne ise bakacağız şimdi.

Net çizgi *(Ligne claire)* belirli bir karakteristik üslûptaki çizgibandları, esas olarak **Hergé** ve takipçilerinin tarzını işaret etmek için kullanılan bir adlandırmadır, daha önce söz ettiğimiz gibi. Terim **Joost Swarte** tarafından yaratılmış ve ilk kez 1977'de **Rotterdam**'daki ***Tenten sergisinde*** kullanılmıştı diye de ilâve etmiştik. Buna bir de Swarte'nin net

çizgiyi Avrupa çizgiromanında geliştirilen en önemli *estetik ve kavramsal stil* olarak tanımlamış olduğunu da katalım...

Tıpkı 'net çizgi' terimi gibi, '***atomik stil***' (ya da ***atom stil***, nasıl istersek) terimi de Joost Swarte tarafından yaratılan bir addır. Atomik stil tam olarak bir tanıma sahip değildir. Bazen **Tillieux**, **Will** ve hattâ **Franquin** gibi sanatçıların ilk çalışmaları da bu stile ilham kaynağı olarak anılabilmektedir. Tematik olarak, bu çizgibandlar, 20. yüzyılın ilk yarısındaki *iyimser fütürizm* ile doğrudan bağlantılıdır.

Hergé'nin tarzıyla karşılaştırıldığında, atomik stil, daha stilize edilmiş bir gerçekçilik, çizimlerde daha fazla dinamizm ile karakterize edilir. Atomik tarzda çalışan veya çalışmış aşağıda sıralayacağım bazı ünlü isimlerin henüz modernleşmeyi doğru düzgün beceremediği güzel ülkemizde doğal olarak maddî manevî zerre kadar bir varlık ve anlam oluşturmadığını takdir edersiniz ya da edeceksiniz sanırım... birkaç eserleri ile birlikte, şöyle ki:

- **Ever Meulen** (Eddy Vermeulen): Koele Karlos.
- **Yves Chaland**: Bob Fish, Freddy Lombard, Adolphus Claar.
- **Serge Clerc**: Sam Bronx, Phil Perfect.
- **Jean-Louis Floc'h**: Blitz, Underground, Mort aux autres.
- **Daniel Torres**: Sabotaje!, Opium, Roco Vargas.
- **François Avril**: Doppelganger, Le chemin des trois places.
- **Mique Beltran**: Femmes Fatales (**Max** ile birlikte), Cléopâtre.
- **Pjotr** (Piet De Rycker): Tommy Gun et Marion Lee, Retour de Roxane.
- **Luc Verschuuren**: Kees Kruik, De ring van Roxanna.
- **Olivier Schwartz**: Les enquêtes de l'inspecteur Bayard, Gringos Locos.
- **Lode Devroe**: Dr. Dia, Painted Desert.

Joost Swarte, *(Fay Lovsky & La Bande Dessinée)*

- **Jan Van Der Veken**: İllüstrasyonları.

Yukarıdaki isimler arasında atomik tarzın önemli öncülerinden biri, son derece stilize ve berrak bir tarzda çoğunlukla bir illüstratör olarak eser üreten **Ever Meulen**'dir. Onun için atomik stil bir yaşam tarzıdır. illüstrasyonları (ve az sayıda çizgiromanı) tarzın birçok takipçisi için örnek oluşturmuştur. Başlangıçta izleyici için beklenmedik bir şok etkisi yaratan sanatçının çizgi dünyası **Hergé** ve **Jijé**'den olduğu kadar **Escher**, **Magritte** ve **de Chirico** gibi çağdaş resim sanatı ustalarından da etkilenmiştir (bkz. başlık altı illüstrasyonu).

Kökleri 20. yüzyıl modernizmi, frankofon çizgi roman kültürünün dinamizmi ve çağın geleceğe ilişkin iyimser ruhunda yatan, amaca uygun şekilde sürekli değişim hâlinde ve evrensel olan çağdaş çizgi

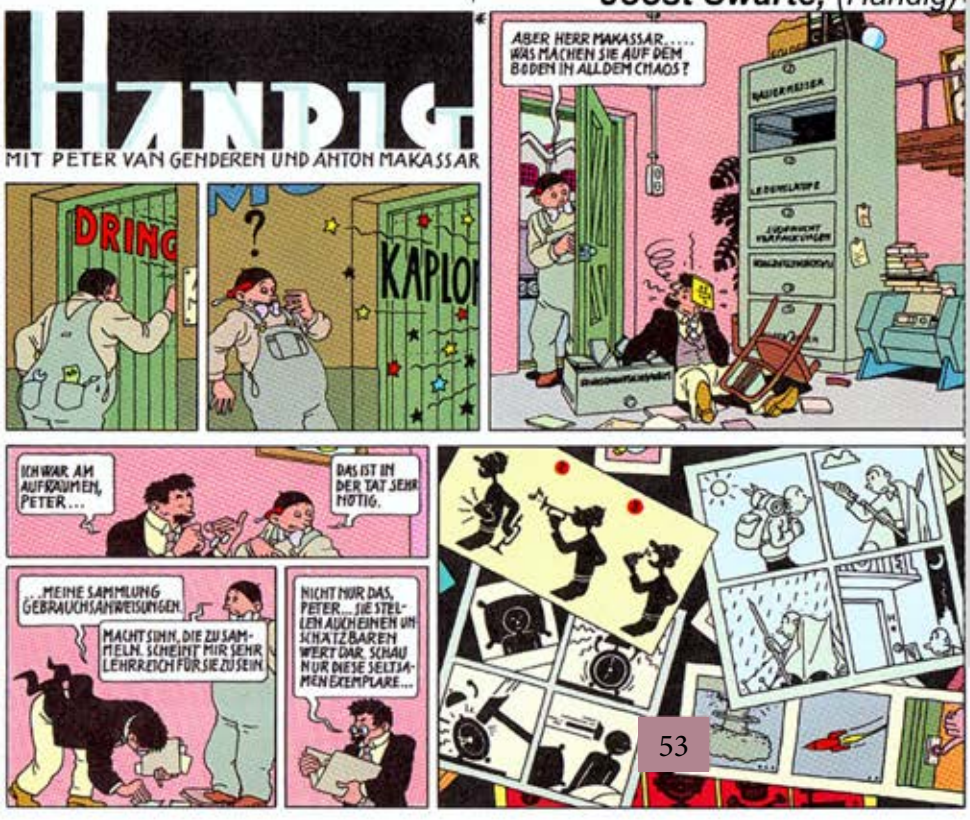

Joost Swarte, *(Handig)*

sanatçısının enerjik sanatsal hareketidir 'Atom stil'.

'Atom Stil', henüz bir isim verilmemiş olmasına rağmen, 50'li yıllarda da varoldu demek yanlış olmaz. 1977 yılında bu noktada öne çıkan ilk sanatçı Joost Swarte konsepti tanımlayana kadar. O yılın başlarında, Hollandalı illüstratör zaten haftalık Tenten'de 'Brüksel ekolü'nde Hergé ve takipçilerinin ayrıntılı çizimleri ve titiz netliğini açıklamak için '**De klare lijn**', net çizgi deyimini ortaya atmıştı. Swarte, ayrıca aidiyet hissettiği diğer bir çizgi roman hareketinin, haftalık Spiru'nun 'Marcinelle ekolü'ndeki grafik ve tasarımlarda özellikle 50'lere geri dönüşün yaşandığının da farkındaydı. 1977'de Hollanda dergisi 'Tante Leny'de yayınlanan mizahî bir diyalogda ilk olarak bu

hareketi '***Atoomstijl***' *(Atom Stili)* olarak adlandırdı.

Swarte, bu yazıda sıkı sanat tarihçi ***Anton Makassar*** ve kültürsüz işçi ***Pierre van Genderen*** adlı kurgu karakterleri bu konsepti ortaya koymak için kullandı. İkili arasında geçen diyalogda kanıt olarak Makassar hevesle: *"Belçika 'da atom tarzının güzel örneklerini bulabilirsiniz. Bu stilin yansımaları,* ***Dupuis*** *tarafından yayınlanan albümlerden birçoğunda da bulunmaktadır. "* diyen Makassar, *"Bugün hâlâ Atom Stilinde değişimler yaşanıyor"* diye ısrar ediyor ve Belçika'lı **Ever Meulen** ve İspanyol **Javier Mariscal**'i övüyor. Makassar, revizyonist tarihçinin ustaca kıvırtmasıyla *"... görkemli 'Atomium' anıtının da bu tarzdan yola çıkılarak adlandırılmış"* olduğunu iddia ediyor üstelik! Bu sayfayı daha ileride gözden geçireceğiz.

Bulunduğumuz noktadan hareketle atom stilin köklerine indiğimizde anlayışın gelişmesinde

Ever Meulen, *(Extrait de Walking Alone - Vona Veranda, 1973)*

Yves Chaland *(Bob Fish.)*

Daniel Torres *(Opium.)*

Mique Beltran,
(Futurama'da trajedi ya da büyük bir aşkın başlangıcı.)

'Marcinelle okulu'nun kimi ilerici dâhî çizgiromancılarının belirleyici rolleri açısından ön plana çıktıklarını görürüz. **Jijé** (Joseph Gillain), **Will** (Willy Maltaite), **André Franquin**, **Jidehem** (Jean De Mesmaker) gibi sanatçılar 2. Dünya Savaşının yokluk içinde yetinilerek sürdürülen trajik yaşam koşullarının ardından Spiru'nun okurlarına, modernizm ve Amerikan Rüyası ile renklendirilmiş yeni hayâl ve umutlar vermek zorunluluğunu hissetmiş olacaklar ki, çoğunlukla **Dupuis** için çalışan bu sanatçılar, *rock'n'roll* ve *uzay yarışı* ile değişen zamanlara ayak uydurarak çizimlerinde çarpıcı, modern yapılar tasarlıyor, ileri teknoloji arabalar kullanıyor, duvarlarını modern sanat eserleriyle donatıyorlar ve böylece zamanın ruhuyla iç içe olan albümleri aracılığı ile okurlarına 'modern' olanın günlük yaşamın tamamen bir parçası olduğunu gösteriyorlardı.

Takdir edersiniz ki, bu eserlerin okuyucuları arasında 1970~80'lerde onları yeniden yorumlayıp tekrar hayata geçirerek Atom Stilinin oluşturulmasına katkı sağlayacak çocuklar dabulunmaktaydı.

80'lerin postmodern zamanları, 50'lerin modern zamanlarıyla aynı şey değildi. O yıllardaki geleceğe olan güçlü inancın fazla safca olduğu anlaşılmıştı. Fakat Atom Stili 68 Mayısı sonrasında yaşanan hayâl kırıklıklarına ve punk'ın kapitalist ve bürokratik sol anlayışların 'yarınlar' tahayyüllerine karşı getirdikleri ***"No Future"*** *(gelecek yok)* bozgununa bir seçenek ve tedavi olarak ***"Yeni Romantik"*** moda ve müziğe gereken tamamlayıcı mükemmel görselleri sağladı.

Ve bugün artık 21. yüzyıldayız yani gelecekte yaşıyoruz. Artık gelecekteki olgulara bakmamıza ve onları kavramamıza yardımcı olması için 'Atom Stili'nin eğlenceli vizyonuna ve özgürleştirici ruhuna ihtiyacımız var. Bu yüzden konuyu keyfimizce açıp, biraz genişletmek ve onu tanımak için daha fazla zamana ihtiyacımız var. İkinci bölümde görüşmek üzere...

Gökçe Mehmet Ay

Mağaranın duvarlarında parıldayan sarmaşık, yolu aydınlatıyordu. Önde Yiozi ve timsahları, onların arkasında da Daya koşuyordu. En arkada, patlama olursa zırhımla etkisini biraz azaltabilirim umuduyla ben koşuyordum.

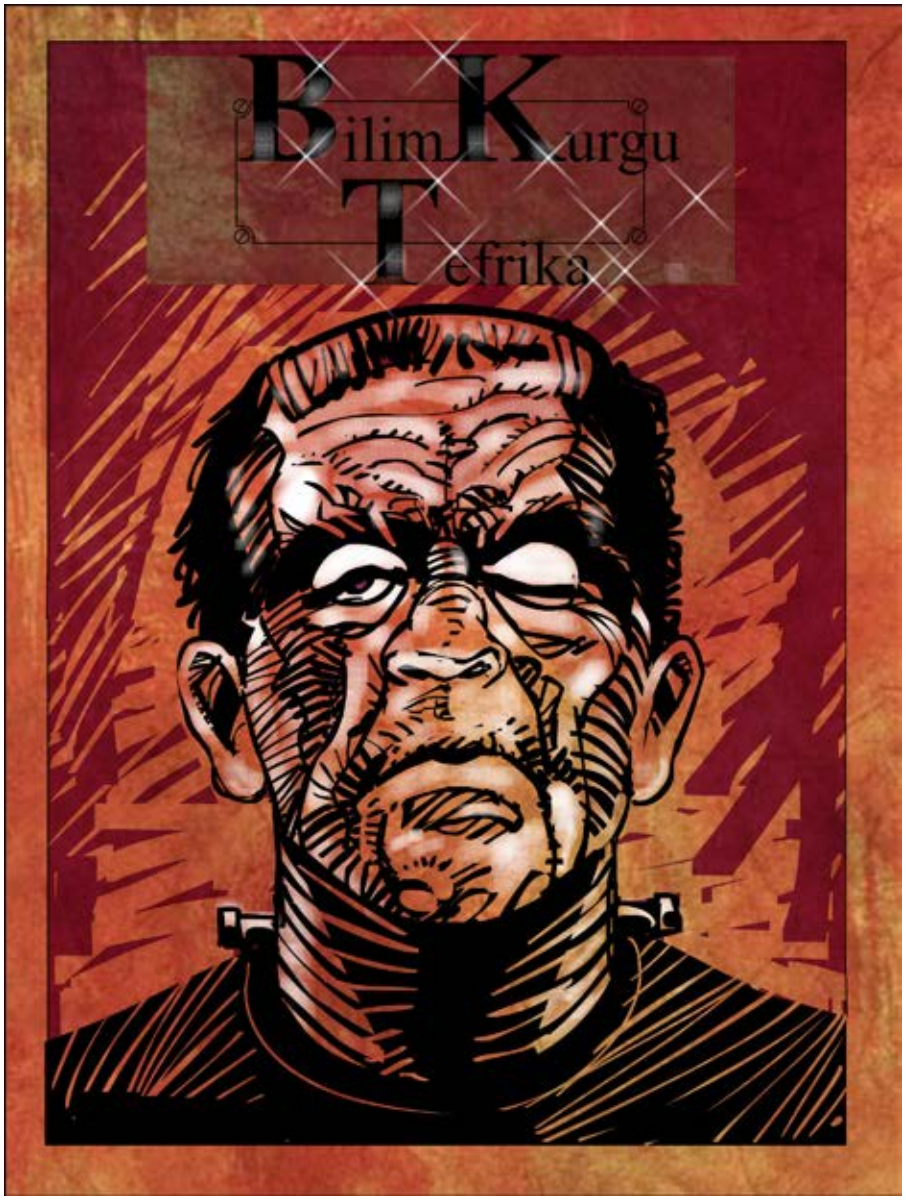

Mekiğe Doğru

Mağaranın duvarlarında parıldayan sarmaşık, yolu aydınlatıyordu. Önde Yiozi ve timsahları, onların arkasında da Daya koşuyordu. En arkada, patlama olursa zırhımla etkisini biraz azaltabilirim umuduyla ben koşuyordum. Arinek bombayı söyledikten sonra yolu göstermek için duvarlarda ışıklar yakmak dışında bir şey yapmamıştı. Zihin küpünün içindeydi.

"Arinek dağın içine doğru ilerliyoruz. Uzaya çıkmamızı sağlayacak ne var orada?"

Arinek'in cevabı, omurilik soğanımın ardındaki çipe ulaştı.

"Halil, bundan binlerce yıl önce Hekate'ye geldiğimde, evime dönebilmek için acil durum mekiğini dağın merkezine sakladım."

"Neden saklanman gerekti?"

"Hepimizin sonu olabilecek bir bombadan kaçarken, benim geçmişimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet, Arinek. Seni dışarı çıkartacaksam, neden saklanman gerektiğini bilmeliyim." Tünel sola kıvrıldı. "Yapay zekâ polisinin aradığı deli bir yapay zekâyı kurtarmak istemem." Arinek'in gülüşünü hiç duymamıştım ama çipimden gelen sinyal kahkahaya benziyordu.

"Halil, yapay zekâ polisi hiç olmadı. Olsaydı da büyük ihtimalle beni polis seçerlerdi. Gene de yüzyıllardan sonra yok olma ihtimalim bu kadar yüksekken, stres kontrol programlarımın işini kolaylaştırdığın için teşekkürler."

"Dalga geçme Arinek, bana yardım ettiğin için minnettarım. Sana yardım etmenin bedeli büyük. Seninle sadece konuştuğum için Akıncılar beni bölük hattından attı. Daya seni yok etmek için beni öldürmeye hazır." Duvarı inceliyor gibi yapıp, durdum. Timsahlar ve Daya beni izliyordu. "O yüzden bilmem gerekiyor. Neden burada saklanıyordun?"

"Daya beni kurtarmaman için sana nasıl bir sebep söyledi?"

"Yapay zekâ karşıtlığının, savaşa rağmen İmparatorluk ve Galaksi Meclisinin bile hemfikir olduğu tek konu olduğunu söyledi. Eğer İmparatorluğun Kara El askerlerinin sana bizden önce ulaşma ihtimali olmasa seni kurtarmaya ikna olmazdı. Sana yardım etmenin insanlığa ihanet olduğunu düşünüyor."

"Doğrusu bu düşmanlığın sebebini ben de bilmiyorum. Sana tek söyleyebileceğim yapay zekâların insanlık hizmetinde olduğu."

Tekrar koşmaya başladım.

"Seni timsahların gezegeninde buldum, nasıl insanlığın hizmetinde olabilirsin."

"İnsanlık galaksinin sınırlarına geldiğinde, birçok farklı ırkla karşılaşmış ve bazıları ile dost bazıları ile düşman olmuştu. Kunzen tekno organik silahları ile saldırıncaya kadar insan federasyonu engel tanımıyordu. Onların silahları gezegenleri yok ediyor, filoları ezip geçiyordu. Federasyon onları durdurabilmek için yedi özel yapay zekâ yaptı. Yedimiz birer kaptanla eşleştik ve Kunzen saldırısına karşı Federasyonu korumak için ön cepheye sürüldük. Kaptanımız bizim Kunzen silahlarından etkilenmemizi önlüyordu."

Tünelin sonuna varmıştık.

"Yani yapay zekâlardan zarar gelmez diyorsun."

"Yapay zekâlardan zarar gelmez demiyorum, tehlikeli yapay zekâlar da olabilir."

"Arinek, patlamak üzere olan bombayı da düşünürsen, sana güvenmemi sağlayacak ne söyleyebilirsin?"

"Halil, ben insanlığa hizmet etmek için üretildim. Başka şansım yok. Sana yardım edebileceğimi göstermedim mi?"

"Neden bilmiyorum ama sana güveniyorum." Tünelin sonunda kayadan bir duvar vardı. "Tünelin sonuna geldiğimize göre buradan nasıl kaçacağımızı da söyler misin?"

" Merak etme, küpümü duvara yaklaştırdığında kapı açılacaktır."

Timsahların ve Daya'nın bakışlarına aldırmadan küpü zırhımdan çıkartıp duvara ilerledim.

Kayalara çarpmama bir kaç santim kala duvar sessizce aşağı kaydı. Tsolzet'lere benzeyen bir mekik devasa bir hangarın ortasında bizi bekliyordu.

Şaşkınlıkla bakan Daya ve timsahlara beni takip etmelerini söyleyip mekiğe koştum. Ben yaklaşırken mekiğin rampası inmeye başladı. Ben zırhımı çıkartıp, küpü üniformamın cebine koyarken, Arinek de çipimle mekik arasındaki iletişimi sağlamıştı. Daya'nın kızgın bakışlarına aldırmadan, son timsah da içeri girdiğinde rampayı kapatıp bizi yukarı çıkartacak hidrolikleri çalıştırdım. Mekik kaidesi ile yükselirken sensörler veri aktarmaya başladılar. Dışarıda Akıncı Atmaca'sı profiline uyan bir uçucu vardı.

Olabildiğince yavaş hareketlerle Daya'ya döndüm. Mekiğin sol duvarına bağlı sıraya oturmuş beni izliyordu. Göz göze geldik. Kucağında tuttuğu tüfeğe aldırmadan yanına gittim. Yiozi ve diğer timsahlar da beni izliyordu.

"Daya bizim burada olduğumuzu kime söyledin?"

Cevap vermeden gözünü kaçırdı. Yiozi sinirle kuyruğunu yere vurdu.

"Daya, dışarıda bir Atmaca bizi bekliyor. Gayretgah bizimle beraber Atmaca yollamadı. O

Z - 75
W
MKAAUS

Atmaca'nın nereden geldiğini biliyor musun?"

Eli tetikte bekliyordu. Cevap vermedi. Gözlerine buzdan bir perde inmişti. Mekiğin ve hepimizin güvenliği için bana başka seçenek bırakmamıştı.

"Yiozi, Daya'yı kelepçeleyin, lütfen."

Daya tüfeğini bana çevirdi.

"O yapay zekânın kaçmasına izin vererek, Galaksi Meclisine ihanet etmene izin veremem. Yukarı çıktığımızda Atmaca'yı takip edecek ve çipinin temizlenmesi için yenilemeye gideceksin."

"Yanılıyorsun Daya. Bunlar olmayacak. Ben Arinek'e yardım edince Galaksi Meclisine ihanet etmiyorum. Aksine İmparatorluk ile savaşta çok güçlü bir müttefik kazanıyorum."

"Halil yapay zekâ asla insanlık için çalışmaz, bunu anlamıyorsun. Baksana en büyük yardımcıları bu timsahlar." Yiozi Daya'nın sözlerini duyunca, yanımda kuyruğunu sinirle yere vurdu.

Daya'nın gözlerindeki nefrete dayanamıyordum. Üstüme doğrulttuğu tüfeğe aldırmadan ilerledim.

"Daya ben Galaksi Meclisini ve insanlığı tüm düşmanlara karşı korumak için Akıncı oldum. Akıncı yeminindeki gibi her zaman en önde, tehlikenin peşinde koşmak için Akıncı oldum. İmparatorluk Arinek'i istiyorsa onu korumak benim görevim. Onu, etrafımız düşmanlarla çevriliyken ve Kara El Hekate'yi ele geçirmek üzereyken, bize yardıma gelmeyenlere teslim etmeyeceğim."

"Halil onlar S7, onlara güvenebilirsin."

"Daya, S7 katiller ve hırsızlardan oluşuyor. Doğru yola gelsinler diye bir çip takılması yeter mi sanıyorsun? O çip onları ne kadar kontrol ediyor? Onların neler yapmasını sağlıyor? Onlara nasıl güvenebilirsin?" Durdum. Gözlerine baktım. "Yoksa sen de onlardan mısın?"

Daya cevap vermedi. Gözleri yaşarmıştı.

Mekiğin içinde iliklerimize işleyen patlamayla sarsıldık. Alarmlar çalmaya başladı. Kaide sallanıyordu. Daya'nın elleri bir an için gevşedi. Fırsatı kaçırmadım.

Tüfeği rampaya doğru yöneltip, kollarını tuttum. Daya büyük bir güçle bana kafa attı. Gözlerim kararmıştı ama onu bırakmadım. Karnına dizimi geçirdim. Nefesi kesilmişti, Yiozi ensesine vurunca elleri gevşedi. Tüfeği sertçe çekip ondan aldım. Yiozi koca kolları ile onu yakaladı. Daya'nın gözlerinde anlatılamaz bir nefret vardı. Yiozi'nin yanına gelen iki timsah Daya'nın kollarını kemerle bağladılar. Onları orada bırakıp mekik kontrollerine koştum.

#

Kaide yolun yarısında kalmıştı. Patlama yüzünden mekik kaideden düşmek üzereydi. Arinek'in yardımı ile dengeleyicileri ateşledim. Tünelin üstünde gökyüzü gözüküyordu. Dikey kalkış destek sistemlerini çalıştırıp silah konsoluna geçtim.

"Arinek, dışarıda bizi ne bekliyor? Kaç Atmaca var? Silahları aktif mi, görebiliyor musun?"

"Halil, bir Atmaca var ama silahları aktif. Nereden çıkacağımızı tahmin ediyor olmalılar ki çıkar çıkmaz bizi vurmaya hazır bekliyorlar."

Yiozi yanıma geldi.

"Halil teğmen, ne yapıyoruz?"

"Yiozi, dışarıda bizi bekleyen bir saldırı mekiği var. Onu atlatmamız lazım. Sonra Arinek'in verdiği koordinatlara uçacağız."

"Nasıl yardım edebilirim?"

Arinek Yiozi'nin silahları kullanabileceğini zihnime fısıldadı.

"Sen silah konsoluna geç."

Ana silah olan plazma topunu ve güç kalkan kontrollerini gösterdim. Yiozi güç kalkanıyla çok ilgilenmemişti ama topun enerji seviyesini öğrenince yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

Pilot koltuğuna geçtim. Arinek pedalları ayaklarıma göre ayarladı. Joystick elime geldi ve gözlerimin önünde uçuş bilgileri belirdi. İyi bir pilot değildim ama yapacak bir şey yoktu.

"Kemerlerinizi bağlayın ve bir yerlere tutunun, bu mağara üzerimize yıkılmadan buradan çıkıyoruz."

(D.3 Şubat 1894 – Ö.8 Kasım 1978), Amerikalı ressam ve desinatör. Özellikle Amerikan gündelik hayatına dayalı sevimli, sıcak ve mizahi resimleri ile 40 yılı aşkın süre The Saturday Evening Post dergisinin kapaklarını hazırlayarak Amerikan popüler kültürüne damgasını vurdu.

NORMAN PERCEVEL ROCKWELL

(D.3 Şubat 1894 – Ö.8 Kasım 1978), Amerikalı ressam ve desinatör. Özellikle Amerikan gündelik hayatına dayalı sevimli, sıcak ve mizahi resimleri ile 40 yılı aşkın süre The Saturday Evening Post dergisinin kapaklarını hazırlayarak Amerikan popüler kültürüne damgasını vurdu.

Norman Rockwell, sanat hayatı boyunca 4.000 civarında eser veren çok üretken bir ressamdı. Eserlerinin bir kısmı yangın gibi sebeplerle kaybolmuşsa da çoğu çeşitli koleksiyonlarda bulunmaktadır.

Rockwell'in eserleri yaşamı boyunca sanat eleştirmenlerince ciddiye alınmamış ve fazla pop bulunmuştur. Lolita'nın meşhur yazarı Vladimir Nabokov, Rockwell'in olağanüstü tekniğinin sıradan bir işe koşulduğunu söyler ve Pnin isimli kitabında *"Dalí aslında Norman Rockwell'in bebekken Çingeneler tarafından kaçırılmış ikiz kardeşidir."*, der.

Norman Rockwell

Pride Of Parenthood
Norman Rockwell

Norman Rockwell

Mehmet Berk Yaltırık

VARKOLAKLARIN GECESİ
Bölüm 13

Kırmızı Lada arada bir denk geldiği araçların sağından solundan geçip sayısız küfre ve hakarete neden olurken, arabanın içinde hayli gergin ve korkulu bir bekleyiş vardı.

Kırmızı Lada arada bir denk geldiği araçların sağından solundan geçip sayısız küfre ve hakarete neden olurken, arabanın içinde hayli gergin ve korkulu bir bekleyiş vardı. Bir Abdülharis, Muzaffer'in omzunu dürterek: *"Efendi! Hadi bana bir şey olmaz ama sizin Edirne'ye tek parça vasıl olmanız iktiza eder. Dikkatli kullanınız!"* deyince tek kelime etmeden aracın hızını biraz düşürmüştü.

Edirne'ye yaklaşana dek kimse tek kelime etmemişti. Gişelerden geçtikleri sırada Muzaffer bir an aklına bir şey gelmiş gibi durup arabayı kenara çekti. Engin'in: *"Abi ne oldu?"* diye sorup durmasına aldırmadan kucağında duran çıkını kurcalamaya başladı. Çıkının içindeki bazı

nesnelerin yarattığı tesirden ötürü Abdülharis çok belli etmese de rahatsız olmuştu. Muzaffer bir an duraksayıp boş gözlerle dimdik karşı tarafa bakmaya başladı: *"Asıl almam gereken şeyi almayı unutmuşum… Bozhidar'ın kazığı!"*

Engin: *"Neyin kazığı?"*

Abdülharis, Engin'in omzunu dürterek konuştu: *"Bulgar köylülerin tevatürü. En melun, azgın mahlûkları dahi saplandığı vakit kudretten, takatten kesen muhayyel bir tılsımdır."*

Muzaffer kafasını sallayarak omzunun üstünden hortlağa baktı: *"Hayır paşa hazretleri. Hakikattir. Bulgaristan'a seyahatlerimden birinde bulmuştum. Bir çeyiz sandığında yıllarca kalmış, ne olduğuna anlam veremeseler de ata yadigârıdır deyip örtü içinde saklamıştı Deliorman'da bir aile. Batıl inanışlarla alakalı eşyaları toplarken denk geldim. Tasvirlerle birebir uyduğundan mukallidi sandım ancak sağlamlığını test edip üstündeki yazıları çözünce hakiki olduğunu anladım. Benim duvara asılı eşyalar arasındadır, en tepede. Evden çıkarken almayı nasıl unuttumsa artık…"*

Engin: *"Boz… Boz neydi?"*

Muzaffer gözlerini Engin'e devirdi: *"Bozhidar. Bozhidar'ın kazığı. Paşa hazretlerinin de buyurduğu gibi Bulgar halk hikâyelerindendir. Rivayete göre Bozhidar diye bir gençle, bir orman perisi birbirlerine sevdalanmışlar. Sevdalarını cadının biri kıskanmış. Bozhidar'ı kendine bağlayamayan cadı onu öldürmeye çalışmış. Bozhidar ruhunu teslim etmeden önce peri yanına gelip ikisini de ağaca dönüştürmüş. Yattıkları yerden yükselen iki ağaç kıvrım, büklüm bir araya gelmiş. Sanki tek ağaç gibi. Onların ağaca dönüştüğün öğrenen cadı kıskançlığından ağacın dibine gidip tepesine yıldırım göndermiş yakmak için. Ağaç yanmış ancak ağaçtan kopan büyükçe bir dal cadının üstüne düşerek ölmesine neden olmuş. Azametli bir cadının aldığı için bu ağaç uğurlu addedilerek yıllarca parça parça sökülmüş cadıcılar, vampirciler ve sair kimse tarafından. Ancak ne kadar kudretli olursa olsun ağaçtan sökülen parçalar ayrılığa dayanamayarak kısa sürede çürüyüp gidermiş. Bir kullanan bir daha kullanamazmış. Bir tek o cadının üstüne düşen dal parçası hariç. Ondan yontulan bir kazık özellikle asırlar boyu el değiştirmiş. Her alan avcı üstüne adını kazımış. Çizilebilir ancak kırılmaz, ateşte sağlamlaştırılmış çelik misali bu kazığın üstünde tespit edebildiğim Kilise Slavcasıyla, Kirille, eski Arap harfleriyle yazılmış isimler vardı. Bu kazık nice mahlûkun canını cehenneme ısmarlamış!"*

Abdülharis Paşa'nın gözlerinde tehditkâr bir ifade oluştu: *"Âlâ! Şehre varınca ilk işimiz kazığı almak olur o vakit. Lakin önce şu çıkının ağzını kapatıp kucağında tut. Benden olabildiğince uzakta tut!"*

Muzaffer telaşla çıkının ağzını kapatarak kucağına yerleştirdi tekrar. Arabayı çalıştırıp şehre doğru sürerken Engin, Abdülharis'e döndü: *"Paşam, sen de böyle şeylerden etkileniyordun değil mi?"*

"Fıtrat gereği. Mesela senin cebinde de bir-iki sarımsak var. Kokusu biraz rahatsız edici ama uzakta durduğu sürece sıkıntı yok."

Engin bir an için o akşam alelacele alıp cebine attığı sarımsakları hatırladı. Ardından gülümsedi: *"Paşam sarımsak sana dokunuyorsa böyle… Çorbacıdan çıkmış birine zarar verebilir misin?"*

Muzaffer, Engin'e *"Yine pot kırdın!"* der gibi baktı yan yan. Abdülharis Paşa'nın yüzünde basit ama ürkütücü bir ifade peyda oldu: *"Evet sarımsak beni durdurabilir ama yine de kılıcımla kafasını gövdesinden ayırmama mâni olamaz."*

Eli bir an için istemsizce boğazına giden Engin korkuyla önüne döndü. O esnada telefonunun mesaj sesi arabada çınladı. Ekrana bakarken kalp atışları hızlandı. Yaren, sesli mesaj göndermişti.

DEVAM EDECEK

Takvimler 7 Şubat 1727 i Gösteriyordu...

Mehmet Kaan Sevinç

RESİMLİ RESMİ TARİH

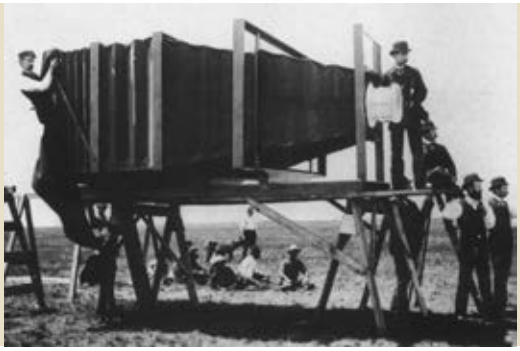

1 Şubat

1895 - Lumiere Kardeşler, sinema makinasını icat ettiler.

2 Şubat

1709 - Alexander Selkirk, 4 sene 4 ay Şili sahiline 400 mil uzaklıktaki bir adada tek başına yaşadıktan sonra kurtarıldı. Daniel Defoe'nun Robinson Crusoe adlı kitabına model olmuştur.

12 Şubat

1990 - Super Mario Bros. 3 adlı video oyunu ABD'de piyasaya sürüldü.

14 Şubat

1929 - Al Capone'un rakibi yedi gangster, Chicago'da öldürüldü. Olay 14 Şubat'ta gerçekleştiği için "Sevgililer Günü Katliamı" olarak anılmaktadır.

17 Şubat

1936 - Kızılmaske, Lee Falk tarafından yaratıldı ve ABD'de yayınlanmaya başladı.

Kızılmaske/Fantom

İlk ortaya çıkış tarihi:17 Şubat 1936

Yaratan: Lee Falk

Kızılmaske, İngilizce *'The Phantom'*, Ölümsüz Ruh 17 Şubat 1936'da gazete stripi olarak Lee Falk tarafından yaratılmıştı. Çizgi roman dünyasının 'ilk özel kostümlü' kahramanıdır.

Lee Falk 28 Nisan 1911'de St. Louis-Missouri, ABD'de doğmuş ve 13 Mart 1999'da New York'ta ölmüştür. Falk aynı zamanda Mandrake'nin de yaratıcısıdır.

Phantom ilk olarak siyah-beyaz olarak basılmıştır. Ama bazı ülkelerde baskı renklendirilmiştir. Daha sonra orijinal baskıda kostümü mor olarak renklendirilse de, daha önce kırmızı renk kostümü tercih etmiş yayıncılar maceraları bu renkle yayınlamaya devam ettiler.

18 Şubat

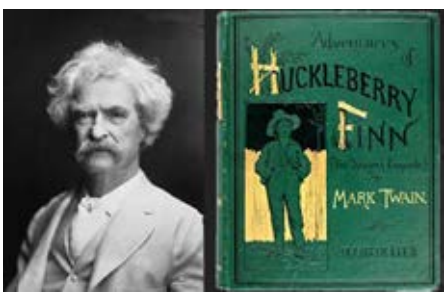

1885 - Mark Twain'in Huckleberry Finn'in Maceraları adlı kitabı, ilk kez yayımlandı

21 Şubat

1925 - Ünlü Amerikan dergisi, The New Yorker'ın ilk sayısı çıktı.

23 Şubat

1940 - *"Pinokyo"* adlı animasyon filmi, gösterime girdi.

Pinokyo, *(İtalyan: Pinocchio)* Carlo Collodi tarafından yazılmış Pinokyo baş karakteri olan kurgusal kahraman.

Tahtadan bir kukla olarak yapılan Pinokyo'nun tek isteği Geppetto babasının dileği gibi gerçek bir oğlan çocuğu olmaktır. Ama bunu elde edebilmesi için egoist kişiliğinden vazgeçmesi gerekecektir. Bunun için Geppetto'nun sevgi dolu yuvasından ayrılıp dünyayı keşfetmek üzere eğitici bir yolculuğa çıkar.

Bu eserin evrensel başarısı, Walt Disney'in Pinokyo'yu film kahramanı yapmasıyla *(1939)* daha da arttı.

25 Şubat

1836 - Samuel Colt, ürettiği silahın *(Colt (tabanca)* patentini aldı.

Sonrasında Colt tabanca western filmlerinin ve çizgi romanların vaz geçilmez aksesuarları arasında yer alır.

Samuel Colt Supernatural adlı bir korku dizisinde kendisinin yaptığı bir *'colt'* adındaki tabanca ile ünlüdür.

29 Şubat

1940 - Hattie McDaniel, Rüzgar Gibi Geçti filmindeki performansıyla Oscar kazanan ilk siyah kadın oyuncu oldu.

Gülhan D Sevinç

KINSGMAN: Altın Çember (2017)

Bu hafta izlediğim en iyi filmlerden biri sayabileceğim **Kingsman: Altın Çember** *(Kingsman: The Gorden Circle)* tanıtımını yapmak istiyorum. Eğer tam konuya hakim olmak istiyorsanız 2014 yılında yayınlanan ilk **Kingsman: Gizli Servis** *(Kingsman: The Secret Servis) filmini izleyebilirsiniz.*

İzleyerek birşey kaybetmeyeceğiniz aksine eğleneceğiniz bir film **Kingsman: Altın Çember.**

Yönetmen Matthew Vaughn'ın çektiği Gizli servis, aksiyon, macera ve komedi türünden sayabileceğimiz filmlerden bir tanesi.

Başrolde **Taron Egenton**'un Ajan Hill rolünde oynadığı film karekteri, jilet gibi takım elbiseli, fit vücutlu, süper akıllı ve süper dövüşen ajanlardan oluşuyor.

Filmin en dikkat çekici sahneleri ilginç, dinamik dövüş sahneleri ile sizi farklı boyutlara taşıyor. Filmde teknoloji üst safhada. Takma robot kol, koruyucu şemsiyeler, kurşun geçirmez çanta ve robot köpekler...

Konusu ise; Kingsman ajanları bulundukları merkezlerinin patlatılmasıyla, dünyayı kurtarmak adına harekete geçerler. Ve bu olayı araştırırken Amerikada'ki Statesman olarak bilinen casus teşkilatından haberleri olur ve birlikte ortak düşmana **Poppy'**ye karşı çalışmaya karar verirler. **Poppy'**nin haince kötü planı insanları uyuşturucu ile zehirlemek. Ve dünya üzerinde uyuşturucu tedariğini serbest kılmak, yasallaştırmak. Bunun için uyuşturucuyla insanları ölümcül virüsle zehirler. Bu zehir uyuşturucu kullananların damarlarını maviye çevirmektedir. Panzehiri vardır ama onu almak için maceranın başlaması gerekir.

Filmde dikkat çekici diğer oyuncular ise teknoloji uzmanı rolünde **Halle Berry**, *(Ginger karakteri)*, Kötü karakterde ise ödüllü oyuncu **Julianne Moore** *(Poppy)* rol almaktadır.

Jeff Bridges *(Champagne)* ise ajanların yeni lider karakterini oynuyor.

Filmde süpriz efsane sanatçı ise **Elton John**. Tavuk gibi tüylü kıyafetiyle hiç beklenmedik süpriz hareketlerle sizi şaşırtıyor.

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

Ne de olsa Kaos için hazırlıklıydı Feroand. Onun içine doğmuştu; onu tanıyordu; onu soluyordu. Fakat neredeyse yarım metre kalınlığındaki kasa kapısının geldiği hali görünce, kendi hastalıklı vücudunun kaldırabileceklerinin de bir sınırı olduğunu hatırladı.

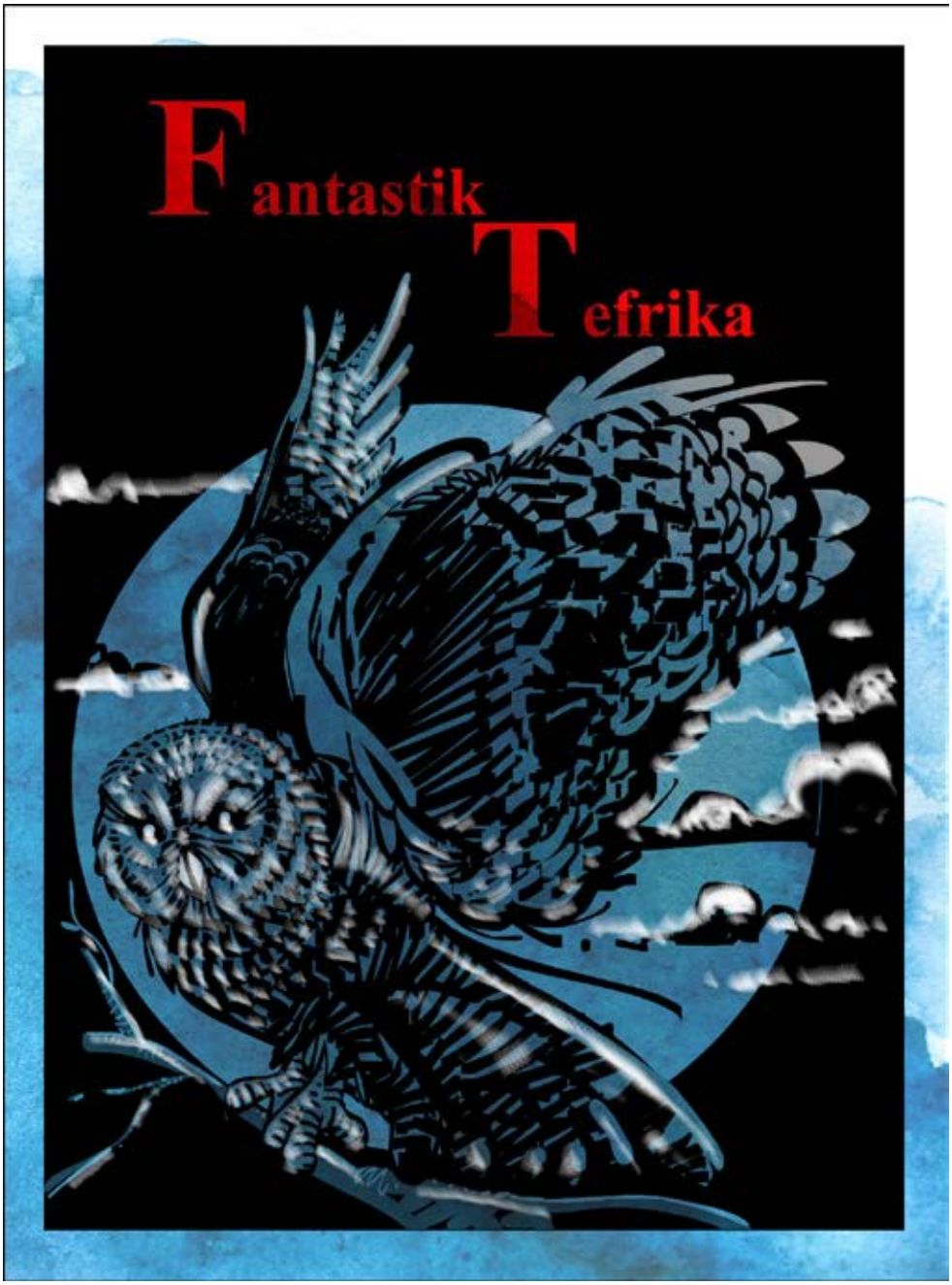

HIRLI VIII

Ne de olsa Kaos için hazırlıklıydı Feroand. Onun içine doğmuştu; onu tanıyordu; onu soluyordu. Fakat neredeyse yarım metre kalınlığındaki kasa kapısının geldiği hali görünce, kendi hastalıklı vücudunun kaldırabileceklerinin de bir sınırı olduğunu hatırladı. Lime lime olmuş çeliğe ve onun ardında inleyen duman altı taş koridora baktı. Buna sebep olabilecek denli hırçın ve kontrolsüz bir güçle yüzleşmeye o genç ve cılız bedeni hazır mıydı? Arkasına döndü. Kasadaki rafların arasında, kütüphanenin bir yerlerinde olmalıydı Baron. Patlamadan sonra ortadan kaybolmuş, muhtemelen kendince kurduğu kötücül planlara yumulmuştu. Sırtındaki tüyler diken diken oldu, kim bilir bunca rafın ardında onu ne bekliyordu?

Kat kat metalin korunağına, güvende olacağı en bariz olan mekana sığınamazdı Feroand. Tahmin edilebilirlik ve hantallık hem kişiliğine

ihanetti hem de böylesi bir yaşam tarzında "geberip gitme"nin resmi yöntemiydi. Böylece o da ilerlemek için sisleri, yırtık metalleri ve erimiş taşların yüreğini seçti.

Kapının ötesine adımlayıp gürültülerin ve çığlıkların arasına dalmadan önce üzerindekileri kontrol etti. Yere kapaklanırken bir şeyleri düşürmüşse, kapıdan çıktığı gibi onlar "kayıp" demekti. Evet, çantası ve tüm ekipmanları yerli yerindeydi. Kaçarken aşırmadan duramadığı o esrarengiz kitap da bu çantanın içindeydi. "Evvet! Sıvışma vakti!"

Kendi icadı filtreli maskesini taktı ve... Sağlam kalmış dev taş bloktan ayağını kaldırıp kaynağı belirsiz sislerin içine ilk adımını bıraktı. Zemin hala sıcaktı ve hava, maskeye rağmen, yakıcıydı. Elleriyle sisin içinde kendisine yol açа açа ilerledi Feroand. Her bir adımı onu çığlıklara, kılıç şangırtılarına, nara ve haykırışlara yaklaştırıyordu. Duman yüzünden daracık koridorun duvarları bile zor seçilir olmuştu. İlk köşeyi döndükten sonra dümdüz ilerlemesi gerektiğini biliyordu neyse ki. Böylece, hemen ötesindeki parıltıyı, sisi derin vaatlerle yaran ışığı seçebildiğinde pek gururlanmadı. Zaten tam karşısında olmalıydı. Ama… "Hareket etmemesi de gerekmiyor muydu?" Birileri ondan tarafa geliyordu!

Acı gri bulutta anaforlar oluşmaya, parıltılar şekillenip meşaleye, alacalarsa silüetlere dönüşmeye başladığında şüphesi kalmamıştı. Hiç vakit kaybetmeden dar koridorun duvarlarına tırmandı ve tavana paralel asılı kaldı. Altından geçen askerler mızraklarını sisin amansız kıvranışlarının arasına saplıyor, bu kargaşada tuzağa düşmemek için kendilerine yol açıyordu. Görünüşe göre Baron'un biricik kasasına uğramayı ve güvenliği sağlamayı nihayet akıl edebilmişlerdi. Belki de onları endişelendiren başka bir şeydi? Üzerine düşünmeye değmezdi. Zaten paralı askerler de geçip gitmişti.

Usta hırsız yere atladığı gibi koşmaya başladı. O balkona bir an önce çıkıp hava almalıydı. Sis, dumanla karışmış ve atmosferi onun için bile neredeyse solunamaz kılmıştı. Zavallı askerlere yazık olacaktı.

"Nihayet! Nihayet!" Derin derin soluklar aldı Feroand Şato'nun balkonunda. Dışarıda hava iyice kararmış ve hemen her şeyi görünmez kılmıştı. Sadece zemindeki alevleri seçebiliyordu. Küçüklü büyüklü gruplar halinde hareket ediyor, sönüyor veya harlanarak yükseliyorlardı. Çığlıklar ve naralar da rakslarına katılmıştı.

Eldivenlerini çıkartıp Şato'nun duvarları kontrol etti. Erimiş gibiydi. Böylesi bir ısıyı hangi silah üretebilirdi? Tam o esnada, güçlü bir sarsıntı daha gerçekleşti. Patlama sesi Şato'nun diğer tarafından gelmişti. Evet, bu bir kuşatma olmalıydı. Peki, Baron'a böylesi bir güçle kim saldırabilirdi ki?..

Hantallık ve gebermek üzerine söylediklerini anımsayan Feroand, ivedilikle çantasından kancalı ipini çıkarttı. Eski usul bir kaçışın tam zamanıydı! Şato'nun tüm balkonlarında küçüklü büyüklü metal kafesler, kafeslerdeyse ateşler vardı. Bu ateşler ve ayna düzenekleri sayesinde iç kesimler aydınlatılıyordu. Diyarın en saçma cihazı muhtemelen buydu. "Kumaştan dev kuş kanatları. O kanatları unutma. Hayatını sonlandırabilirdin o uçurumda."

Çengeli metal kafese taktı ve kendisini yavaşça boşluğa bıraktı. Sonuçta, bu tarz inişlerde, en az tırmanışlarda olduğu kadar ustaydı. Kargaşanın yüreğine ulaşması fazla zaman almayacaktı.

Öyle de oldu. Neredeyse. Yere birkaç metre kala bir patlama daha duyulmuştu. Bu defa haşin gürültü yukarıdan gelmiş, ya kancayı yerinden sökmüş ya da tüm balkonu paramparça etmişti. Sonuçta, Feroand o "birkaç metre"yi hiç de ustaca olmayan şekilde bitirdi.

"Bu iyi oldu" diye düşündü usta hırsız. "En azından, patlamaların düzenli gerçekleştiğini anlamış bulundum." Hemen "diğer yandan" diye ekledi, "belki de aşağıya inerek akıllıca hareket etmedim." Etrafında onlarca ceset vardı. Pek çoğu parçalanmış, bir kısmı yanmış veya toprak altında kalmıştı. Toprak düşen taş parçalarıyla deşilmiş, yığılan cesetlerle de, onu dengelercesine, tümsekler edinmişti. Koridorları kavuran sis burada da vardı elbette ama görece daha seyrekti. Feroand bu seyrekliğin daha iyi olup olmadığından emin değildi.

Yakınlarda canlı kimseyi göremiyordu fakat ötelerde, karanlık ve inlemelerin içinde -çığlıkların çoğu artık şekil değiştirmişti- birilerinin hala sağ olduğunu ve cenk tuttuğunu çat pat seçebiliyordu. O da, öteki tarafa doğru koştu.

Kargaşaya sunduğu ilk birkaç sinsi adımda çok iyi gidiyordu oysa ki. Neden sonra, etrafta çınlayan kılıçlardan tırsarak telaşa kapıldı ve açıkça koşmaya başladı. İşte tam o anda "Orada! Bir tanesi ORADA!" diye bağırıldı. Feroand da son gücünü harcarken en çirkin küfürlerini salladı. Belki de küfrü, peşinden koşturanı bile görmesine izin vermeyen sise karşıydı? Elbette

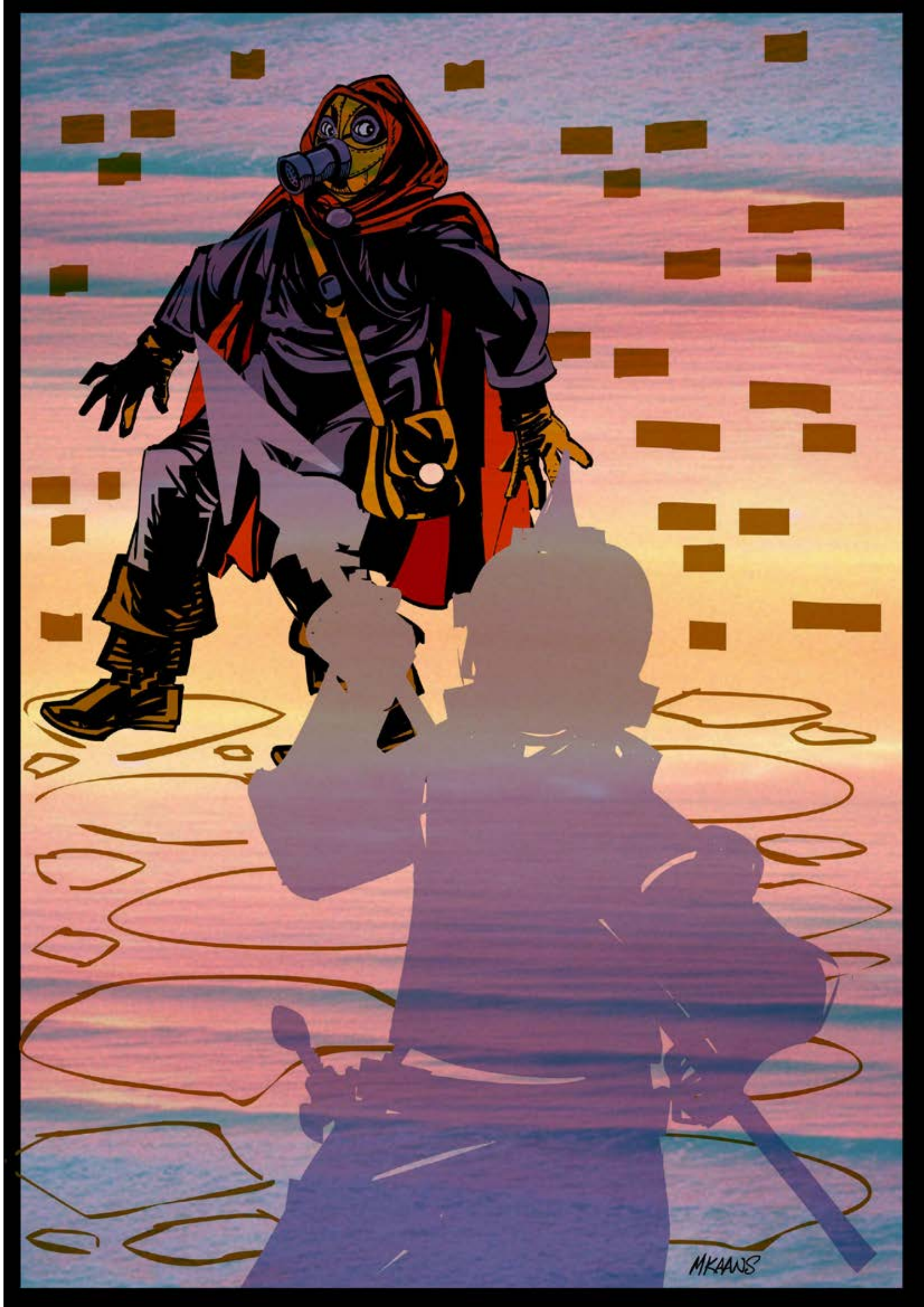
MKAANS

ki sis bu nişansız isyana aldırmadı; tüm seslerle birlikte Feroand'ınki de boğuk kaldı.

"Ormana çekiliyor! ÇABUK!"

Usta hırsızı güden kovalamacanın başlangıç düdüğü bu muydu? Yoksa soyu taa en başta, Baron'un zindanında, bu lanet hastalık ona da bulaştırıldığında attığı çığlığa kadar mı dayanıyordu? Cevabın şu anda bir önemi yoktu. Ayaklarına takılan köklerin, suratını çizen dalların ve kıyafetlerini yırtan çalıların arasında, canı pahasına koşarken hiç bir şeyin önemi yok gibi geliyordu. "Öldürmek dışında. Böylesi iğrenç bir şeyi yapmam asla!"

Kaçmaya alışkın zihni hızla düşündü. Adımları arasındaki boşluklarda ellerini de çalıştırıyor, çantasını karıştırıyordu. Parmaklarına o hafif sert kumaş geldiğinde, zihninde aradığı çözümü de bulmuştu!

Çanta yağmurluğunu uzun zaman önce, özel teçhizatlarını korumak için çok özel bir kumaştan dokumuştu. Şimdiyse, kendisini korumak için onu terk etmeye hazırlanıyordu. Neyse ki havadaki yoğun nem yay ve arbaletleri bozmuştu ki usta hırsızın kurtuluşu için bir kumaş parçası yetebilmekteydi. Sonuçta, giydikleriyle aynı renkti.

Bakışları az ötede minik bir çatışma alanını yakaladı. Usta hırsızın ormanda görmeye alıştığı tarzda bir manzaraydı; insanlar ve birbirlerine sapladıkları parıltılı silahları. Feroand'ın cesetlere birazdan yapacakları kesinlikle nahoş kaçacaktı; fakat askerlerden gelen bağırışlar çok daha nahoşunu vadediyorlardı.

Hemen yağmurluğu cesetlerin birine geçirdi ve yığının öte yanına gizlendi. "Umarım hızım bu ahmakları alt edebildi."

"Bu tarafa koşuyordu, nereye kayboldu?" diye bağırdı askerlerden birisi az öteden.

Kaba sesli bir diğeri cevaplamakta gecikmedi "Şur'dadır ya işte. Görmez misin? Gelinsenize siz de. Şşşt! Bur'da!"

Sözünü bitirene kadar şüphelenmemişti. Muşambanın dibine geldiğindeyse ancak fark edebildi: "Niyekine?! Ölü. Tuzak mı bu? Gocuğunu zavallıya takıp kaçtı herhal."

"La, geldik de ne oldu?! Bağırıp durdun o kadar. Gebermiş bu pusuda."

"Yok yok. Siz, az öteye bakın hele. Otar'fa gaçmış olması lazım."

"Ne dersin? Baksana izlere be! Belli ki eleman etraf'mızdan dolaştı. Gelmedi hiç orman avcuna. Başgası bu."

"Ahali, zaman kaybediyoruz. Şato'dan fazla uzaklaştık. Ben geri dönüyorum. Yalnız ve açıktayız, şu garibanları görmez misiniz? Hayvan soyuna yem mi olmak istersiniz? Basbayaa tuzak bu işte! Yemledi eleman bizi. HAYDA BRE!"

"Herif haklı. Yap'cak bi' şey yok bur'da. Ben de kaçarca."

Feroand bir doğa yaratığıydı. Onun şartlarını ve işleme şeklini görür ve olduğu gibi alırdı. Böylece en güçlü varlığı dost edinebilir, insanların korkularını işleyebilirdi. Ve, elbette, tüm bu kurgulama ve harekete geçme işinde güvendiği de sadece Kaos'un dinamikleriydi. "Şansa bala… Her zamanki gibi. Salt kargaşa!" Gene de Feroand biliyordu ki şansını biraz daha zorlarsa bu denli "çat pat da olsa yolunda giden" hayatı pekala suratında patlayabilirdi.

"parçalandı. hepsi."

Feroand irkilerek sesin geldiği yöne döndü. Ceset yığınının öte tarafında hala ölmemiş bir asker vardı.

"Çığlık attım ve parçalandı. Ben mi yaptım?"

Ve, görünüşe göre, sayıklamaktaydı. Hemen ona doğru seyirtti Feroand. Belki bilgi alabilirdi ondan.

"Hey, asker! İyi misin?"

Cevap gelmiyordu. Başı sürekli bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Belli ki şok geçirmişti. "Klasik travma hali." Onun yanaklarından tuttu, gözlerine bakarsa orada bir mantık, bilinç ışığı görebilir ve çok daha iyi iletişim kurabilirdi. Fakat asker ısrarla temastan kaçınıyor, kendi kendisine sayıklamaya devam ediyordu.

"Kimdi ki saldıran? Bir hayvan… Ama ya Şato? Ben mi öldürdüm arkadaşlarımı? Çığlık atmıştım sadece. Küçük bir tane..." Sözleri, savaşın uğultusuna anlam taşımakta yetersiz kalıyordu.

Asker bu sözlerinin ertesine titreyerek, ince ince ağlamaya başladı. Gümbürtülerle dolu savaş alanına yakışan bir sesti bu; insanın göğsündekileri kılıca gerek kalmadan döküyordu.

Feroand bunları düşünürken sislerin arkasından gelen, tuhaf bir ses duyuldu. Ağlamak savaş alanına ne kadar yakışıyorsa, bu ses de o kadar aykırı kaçıyordu. Azap vardı o çığlıkta; mitolojilerde betimlenen tüm cehennemlerden çok daha yoğunca… Dehşetle arkasını döndü Feroand, orada ne yaşandığını görmesi gerekiyordu.

Rüzgarda savrulan pusun içinde, açıklığın orta yerinde "bir şey" vardı. Askerlerden birisini boğazından tek eliyle tuttuğu halde havaya kaldırmış, dişlerini karnına saplamıştı. "Onu… Yiyor mu?!"

"Düşmanını tanı. Yeni düşmanını daima tanı!" diye haykırıyordu zihni. Paniğini baskılamaya, dehşetle titreyen ellerini hizaya sokmaya

uğraşıyordu. Feroand'ın gözleriyse o şeyin derisine kilitlenmişti. Tanımaktan ziyade, tanıdığından aykırı bir şeyler görmek için… Pıhtılaşmış kandan oluşuyordu kıyafetleri. O kıyafetlerin kırışık ve çatlaklarındansa soluk mavi renkli bir ışıltı sızıyordu. "Kanalizasyondaki şeylerden bu! Björgan bu mu?!"

"AAAGGGHH!!! GELMEE! GELMEE!" Çığlıkları duyduğunda elleriyle ağzını kapadı Feroand ilkel bir refleksle. Ama ses ondan çıkmamıştı. Delirmiş asker artık iyice kendisinden geçmiş, gördüğü bu manzaraya karşı bilincinin son zerrelerini de yakmaktaydı. Bu imdat ateşini hemen susturmazsa o Björgan ikisini de susturacaktı.

Tereddüt etmesi gerekmemişti Feroand'ın. Durum açıktı. Ahşap copunu kaldırıp askeri bayılttı ve arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı. Böylece, her ikisi de yaşama şansı yakalayacaktı.

Bir süredir ormanda koşturuyordu. Artık savaş alanından uzaklaştığını umuyordu. Yaban hayatı büyük ölçüde sessizleşmiş olsa da sis hala olduğu yerde duruyordu. Bakışlarını yukarıya çevirdi Feroand. Gökyüzünü çat pat da olsa görebiliyordu. Gecenin yeniden çökmeye başlamasıyla soğuk olmuştu. Daha da soğuyacağı gerçeği bir hakikat olarak ona gülümsüyordu.

Derken, Ay'ın gerekenden fazla soluk durduğunu fark etti Feroand. Bu sadece bulutlar ve sis olamazdı; onun önünde başka bir şey vardı. Hala taktığı maskesini çıkartıp gözlerini iyice görebilmek için kıstı. Evet, şimdi bir şeyler görüyordu ama… Anlam vermesi neden bu kadar zor geliyordu acaba? "Gökyüzünde süzülen kocaman bir balon bu. Yani, anlaması ne kadar zor olabilir ki (!) Nereden çıktı bu şimdi?"

Dev balonun ardındakiler pervane miydi? Bu enteresan "gemi" havayı iterek ilerliyor olmalıydı ama… Neden ilerlediği konusunda hiç bir ip ucu bırakmıyordu ona. "Sadece… Şato'ya doğru ilerliyor galiba."

Hatları alabildiğine yumuşaktı; metalik renkli balon kısmını halatlar sarmış, alt taraftaki sepeti taşımaktaydı. Balon ağır ağır ilerlerken başka ayrıntıları da fark etti Feroand. Mesela, o dev sepette insanlar oturmaktaydı! "Havada! Havada oturan insanlar! Ha-va-da!"

Bu tuhaf araç ilgisini o kadar çok çekmişti ki görüş alanından ağır ağır çıkarken bile sepeti saran boruları, yan tarafından koca bir köye yakışacak kadar duman salan bacayı, muhtelif yerlerinde inip kalkan kolları seyrediyordu. Bu kadar kaba ve ağır bir şeyin değil uçabilmesi, neredeyse hiç ses çıkartmamasına bile hayranlığın ötesindeki duygularına takılmıştı.

Ne zaman "uçan araç" görüş alanından ayrıldı, ormanda tek olmaya alışan Feroand da bakışlarını yürüdüğü istikamete kaydırdı. Görünüşe göre, buna o kadar da çok alışmamalıydı.

Seyrekleşmiş sisin ardından dev bir silüet görünüyordu. Ona çok tanıdık gelen bir silüet. Elleri yerine pençeleri olan, kolları gövdesine kasnaklarla tutturulan, uçup geçen aracın aksine bir hayli mekanik gürültü yaratan… Onu ilk ve son görüşü o mağarada olmuştu. Yusgi adlı delirmiş bir kaçağa, çılgın bir mucide süikast düzenlemesi istendiğinde... Ölü ve dev bir zırh şeklinde… Şimdiyse o metal miğferden dehşet kızılı alevler fışkırıyor, sırtı boyunca uzanan bacadan ölümcül gazlar yükseliyordu. O zamanlar az kalsın kendi kuralını çiğneyecek ve o kaçağı öldürecekti Feroand ama şimdi… Öldürmediği için pişmanlık ve endişe hissetmekteydi.

Bu tuhaf zırh -deli kadın ona "Golem" mi demişti?- onu manasızca seyretmekten vaz geçmiş, tanımış gibi görünmeye başlamıştı. Ona doğru ağır ağır uzatmaya başladığı adımıysa bunu doğrulamaktaydı. Feroand'ın karşısında başa çıkmak için zerre kadar hazır olmadığı bir düşman vardı. Böyle bir durumda yapacağı yegane şeyi yaptı; korkusunu boğazına kilitleyip, arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Koşarken, belinde sallanan metal çubuğu çekti, silkeleyerek iç içe geçmiş parçalarını açtı ve upuzun bir kılıç yarattı. Görünüşe göre biraz sert çıkışma zamanıydı; şansı daha fazla sorunu kaldıramazdı. Bundan sonra karşısına birisi çıkarsa, bunu kullanacaktı.

Artık Şato'ya doğru kaçıyordu. Şu durumda, yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ya yer şekillerine takılıp düşecekti -ki bunlardan birisi Batı'daki dev uçurumdu- ya da tuhaf yaratıklara göğüs gerecekti -ki şimdiye dek gördüklerinin ikisi de bir hayli iri pençeliydi-.

Teleskobik kılıcını kullanmak için fazla beklemesi gerekmemişti. Karşısında sarı-mavi üniformalı, ona sırıtan bir asker vardı şimdi. Bu renkler Baron'a ait değildi. "Fark etmez!" Bütün gururuyla kılıcını savurdu Feroand; hamlesindeki ustalık bu gururun hakkını karşılıyordu. Ama, gururundaki ahmaklık onun sonu olmuştu. Düşmanının sırıtışı derinleşmiş, nereden geldiğini o an seçemediği bir darbe kafasına inmiş ve Feroand ahmakça davranışlarının bedelini yaban ellerde bayılarak ödemişti.

Yazık oldu Tuğrul bey'e…

Kendi etti kendi buldu gerçi.

Öykü:Mehmet Berk Yaltırık

KANLI KAVAK

Çizgi:Mehmet Kaan Sevinç

Olayların evvelinde,

kentsel dönüşüm gerekçesiyle

vinçlerle yerle bir edilecek sayılı mahallelerden birisine

tam tepeden bakan gökdelenin üzerinden aşağıyı seyrediyordu Tuğrul Dağdeviren.

BACA TEMİZLENİR TEL: 0535

Devam edecek ...

Resimli Ay, Sabiha Sertel ve Zekeriya Sertel tarafından çıkarılan aylık edebiyat ve magazin dergisi. 1924 ile 1931 yılları arasında yayınlanmıştır. İlk yıllarında Cumhuriyeti destekleyen bir yapısının olmasıyla beraber eğitici ve çağdaş bir görünüme sahiptir.

Türk Dergiciliğinin Öncüleri Resimli Ay

İlk sayı 1924 - Son sayı 1931

Resimli Ay, Sabiha Sertel ve Zekeriya Sertel tarafından çıkarılan aylık edebiyat ve magazin dergisi. 1924 ile 1931 yılları arasında yayınlanmıştır. İlk yıllarında Cumhuriyeti destekleyen bir yapısının olmasıyla beraber eğitici ve çağdaş bir görünüme sahiptir. Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın yazdığı bir makaleden sonra kapatılmıştır. Daha sonra tekrar açılan dergi, Nâzım Hikmet'in de katkılarıyla bazı değişimlere uğramıştır. 1930 yılında ise tekrar kapatılmış, ilerleyen dönemlerde tekrar açma girişimleri olsa da başarılı olunamamıştır. Dergide görev almış başlıca yazarlar: Peyami Safa, Nâzım Hikmet, Sadri Ertem, Suat Derviş,

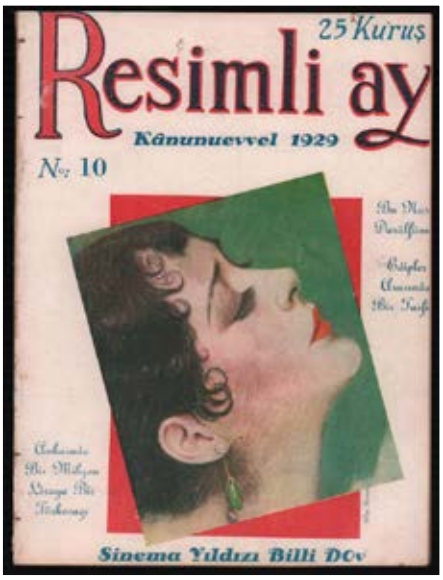

Sabahattin Ali, Emin Türk ve Vâlâ Nureddin gibi isimlerdir.

Zekeriya Sertel Resimli Ay dergisinin kuruluş amacını çıkardıkları ilk sayıda açıklayarak: İnsanlara gerçek bir halk dergisini kazandırmayı, insanların okuma ve fikri ihtiyaçlarını gidermeyi amaçladıklarını belirtmiştir. Resimli Ay dergisi ilerici ve çağdaş bir görünüme sahiptir. Yeni Cumhuriyet yönetimini halka benimsetmek için farklı bir bakış açısı denemiştir. Magazin, edebiyat ve sosyal konular derginin ana ekseni olmuştur. Ağırlıklı olarak aydın kesime hitap etmiştir fakat Türk halkına bir şeyler kazandırmak gibi amaçları da olmuştur. Dergi ilk yıllarında Cumhuriyet ve demokrasi konuları üzerine sıkça durmuş, bu konularda eğitici yazılar yayınlamıştır. Dergi yazarlarından Cevat Şakir Kabaağaçlı, 1925 yılında "Asker Kaçakları Nasıl Asılır" başlıklı yazısından dolayı üç yıl Bodrum'a, dergi yöneticisi Zekeriya Sertel'de Sinop'a sürgün edilmiştir. Bu dönemlerde kapatılan dergi, 1927

yılında tekrar çıkmaya başlamıştır. Harf İnkılabı'nın gerçekleştiği dönemlerde yayın hayatına geri dönen Resimli Ay dergisi, bu inkılaba büyük destek vermiş, daha sonra da yeni harflerle çıkmaya başlamıştır.

Dergideki ilk önemli değişiklikler 1929 yılında yaşanmıştır. İçerik ve şekil olarak değişime giden dergi: Sayfa sayısını azaltmış, görsel ögelere daha fazla yer vermiş ve yeni kitapların tanıtımları için köşeler açmıştır. Bu dönemde derginin yazı kadrosu da ciddi değişimlere uğramış: Nâzım Hikmet Moskova'dan gelerek

Resimli Ay dergisi
Zekeriya ve Sabiha Sertel

dergide çalışmaya başlamıştır. Tüm bu değişimler sonucunda dergide yayınlanan şiir ve hikayelerde büyük bir değişim olmuştur. Artık daha fazla toplumsal konular üzerine gidilerek halkın dikkatini çekmek amaçlanmıştır. Dergi yazarlarından bazıları da yazdıkları içeriklerden dolayı hapis ve para cezası almıştır.

Derginin 1924-1928 yılları arasındaki dönemi birinci dönemidir. 1928-1930 yılları arası ise derginin ikinci yayın dönemidir. 1929 yılında Nâzım Hikmet'in dergiye katılmasıyla tamamen farklı bir boyut ve düşünce yapısına geçmiştir. Çeşitli sebeplerden dolayı da bir süre Sevimi Ay adıyla çıkmış, daha sonra çıkan genel afla beraber eski adına dönmüştür. Dergi, 1929'dan sonra sosyalist yazarları bünyesine katınca dikkatleri üzerine çekmiş ve yazarların değiştirilmesi gündeme gelmiştir. Fakat Sabiha Zekeriya ve Zekeriya Sertel buna karşı çıkmıştır. 1931 yılında ise dergi kapatılmıştır.

Muzaffer Buyrukçu

BEN BU İSTANBUL'U SEVMİYORUM

Demokrat Partinin 1950 yılında iktidara gelişinden önce dünya güzeli bir İstanbul vardı.DP.liler çeşitli hesaplarla ve kaygılarla İstanbul'un kapılarını bütün Türkiye'ye açtılar.

Demokrat Partinin 1950 yılında iktidara gelişinden önce dünya güzeli bir İstanbul vardı.DP.liler çeşitli hesaplarla ve kaygılarla İstanbul'un kapılarını bütün Türkiye'ye açtılar.Yüzyıllarca en basit gereksinimini bile karşılayamayan aç,yoksul,hibir şeye sahip olmayan ya da çok az şeye sahip olan kitleler,Anadolu'dan İstanbul'a akarak çağın en büyük göç olayını başlattılar.(Yaklaşık dokuz milyon kişi bu göç sonucu İstanbul'a yerleşti)Bağları,bahçeler,koruları,ormanları yok ettiler;havasını,suyunu,denizini,bulutunu,göğünü kirlettiler ve İstanbul'un dev adımlarla uyugarlaşmayı amaçlıyan ilerlemesini durdurdular.

Ezdiler,çiğnediler,güzellik üreten kaynakları yağmaladılar,göç ettikleri birimlerden daha da kötü bir biçimde çirkinleştirdiler.

Ben bu İstanbul'u sevmiyorum.

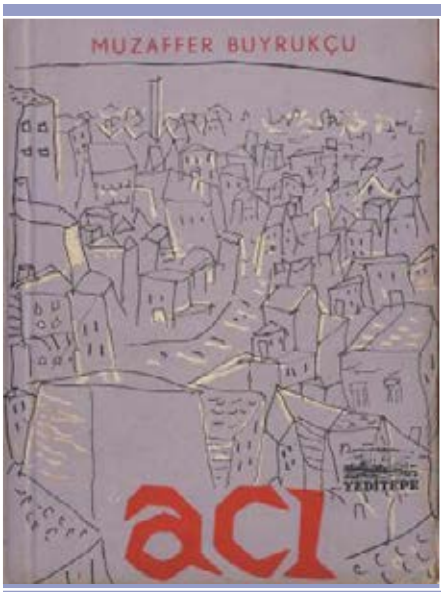

Yakın dostu şair Cemal Süreya'nın "Edebiyatımızın Mareşali" olarak tanımladığı, değerli yazar Muzaffer Buyrukçu, 1 Şubat 1930 günü Niğde'de doğdu.

Muzaffer Buyrukçu ile Dünden Bugüne

"Yazarken yaşamak, bütün yaşam biçimlerinin en anlamlısıdır."

Dış dünyamızdaki gerçeklerle iç dünyamızdaki gerçekler harman edilirse, okuru tepeden tırnağa doyuran, büyüleyen, etkileyen bir

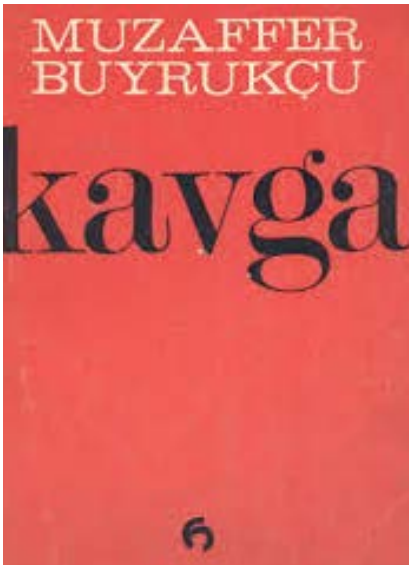

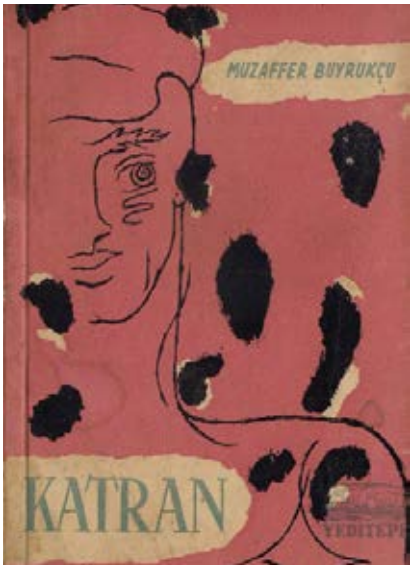

MUZAFFER BUYRUKÇU

Yakın dostu şair Cemal Süreya'nın "Edebiyatımızın Mareşali" olarak tanımladığı, değerli yazar Muzaffer Buyrukçu, 1 Şubat 1930 günü Niğde'de doğdu. Çocukluğu Manisa ve Yalova köylerinde geçti. Yoksulluk nedeniyle öğrenimini sürdüremedi, Pertevniyal Lisesi'nde okurken orta ikiden ayrıldı.

Çobanlık, ırgatlık, kunduracılık, aşçılık, sütçülük, fırıncı çıraklığı, yağcılık, yapı işçiliği, Son Telgraf gazetesinde kapıcılık, hademelik, frezecilik, makinistlik, askeri basımevinde pedalcılık, bayi yardımcılığı, hal kâtipliği yaptı. 1951 yılında memur olarak girdiği Toprak Mahsulleri Ofisi'nde yirmi yılı aşkın süre çalıştıktan sonra 1971'de kendi isteğiyle emekliye ayrıldı. Bundan sonraki yaşamını İstanbul, kısa sürelerle de Ankara'da yaşayarak ve öykü, roman, deneme ve anı türlerinde eserler ortaya koyarak geçirdi. Uzun zaman akciğer yetmezliği çekti. 22 Ağustos 2006 günü yaşamını yitirdi.

Öyküleri yabancı dillere de çevrilen Muzaffer Buyrukçu, ilk ödülünü 1946'da Tanin gazetesinin açtığı öykü yarışmasında aldı. Ardından Korkunun Parmaklıkları'yla 1959 Dost dergisi birincisi seçildi. Bulanık Resimler adlı kitabıyla 1962 TDK Öykü Ödülü'nü, Kuyularda'yla 1963 Otağ Dergisi En Beğenilen Öykücü Ödülü'nü, Kavga'yla 1968 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, Yüzün Yarısı Gece adlı kitabıyla 1994 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü ve 1994 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü kazandı. Ayrıca yine 1994'te Aynalar adlı dosyasıyla da yayımlanmamış öykü dalında 1994 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü Sulhi Dölek'le paylaştı.

Atilla Bilgen

İlk adım atıldı Günce! Mücadelemiz artık resmen başlamış durumda. Tarih kitapları ilerde bugünden milat diye bahsedecek, zira halkım gerçekleri nihayet anladı! Gerçi şimdilik sadece iki kişi aydınlandı, ama bu sadece bir başlangıç Günce! Bugün yaktığım ateş giderek yayılacak ve hiçbir güç onu söndüremeyecek.

BİR GÜNCENİN DELİSİ

İlk adım atıldı Günce! Mücadelemiz artık resmen başlamış durumda. Tarih kitapları ilerde bugünden milat diye bahsedecek, zira halkım gerçekleri nihayet anladı! Gerçi şimdilik sadece iki kişi aydınlandı, ama bu sadece bir başlangıç Günce! Bugün yaktığım ateş giderek yayılacak ve hiçbir güç onu söndüremeyecek. Hakkımda bilgi toplamak isteyenler için eşi bulunmaz bir olduğundan artık seni bir an olsun yanımdan ayırmayacağım. Bundan böyle yalnız kalmayacağını bilmek güzel bir duygu değil mi Günce? Ben de öyle hissetmek isterdim, ne var ki olmadı! Üniversitedeyken etrafımdaki onca kalabalığa karşın yine yalnızdım. Sonra Neslihan girdi yaşamıma, ama çok kısa sürdü bu mutluluk. Cezaevine girince kaybettim onu. Çıktığımda ortalıktan

kaybolmuştu. Babadan kalma dükkânı çalıştırdım bir süre, sonra ondan da sıkıldım. Ama artık yalnız değilim! Yakında tüm insanlar yanımda olacak! 16 Mart günü nerede olduğumu ispatlayabilseydim yine bırakır mıydı beni Neslihan?

Koyduğu soru işaretinin ardından kapağımı kapattı, makasla genişlettiği ceketinin yan cebine özenle soktu. Üçte birim dışarıda kalmıştı, lakin keyfim yerindeydi, zira bu sayede hem havasız kalmayacak hem de dışarıyı gönlümce seyredebilecektim. Ceketini üzerine geçirince sağ eliyle cebine birkaç defa sıkıca vurdu. Yerimden kımıldamamıştım bile. Bu halim hoşuna gitmiş olacak ki, gülümsedi. Bir sigara yakıp sandalyesine oturdu ve kapalı duran perdeye dikerek gözlerini dikerek içti.

Canım artık hiç sıkılmayacaktı. Nobran'ın cebindeyken başka yerler, insanlar görecek, yaşanan olayları yazmasını beklemeden anında öğrenecektim. Gerçi yerim biraz dardı, ama bunu için şikâyet etmek cildimin ucundan bile geçmiyordu! Yerime iyice yerleşince kapağım az evvel yazdığı tarihe takıldı; 16 Mart. O gün acaba ne olmuştu? Nerede olduğu Neslihan için neden bu kadar önemliydi? Aldattı mı acaba? Aklıma gelen bu absürt düşünce karşısında kendimi tutamayarak ufak bir kahkaha patlattım. Olay aldatma değilse neydi? Olup bitenleri adam gibi anlatsa sanki günaha girecekti? Ama en azından bugünden itibaren ona muhtaç değildim.

Sigarasını küllükte söndürmesinin ardından ayaklandık! Bu kelimeyi çok sevmiştim! Masanın üstünde bir iş yapmadan zaman öldüren pasif günce artık tarihe karışmıştı. Savulun casuslar Nobran artık yalnız değil!

Sokağa çıktığımızda sağa sola kuşkuyla baktı, ardından başını önüne eğip hızlı adımlarla yürüdü. Günlerce evin içinde kapalı yaşayınca çöp tenekesine tırmanmaya çalışan kediler, karşıdan karşıya geçmek için yardım bekleyen ihtiyarlar, okula giden çocuklar, arabalar, ışıklarda duran şoförlerden para isteyen çocuklar, işlerine giden adamlar, kadınlar çok güzeldi, ama bunların hiçbiri Nobran'ın ilgisini çekmiyordu. Çevresine bakmadan dümdüz ilerliyordu. Daha önce yazdığının aksine gördüğü tüm kahvehanelere, lokantalara da girmiyor, sadece ürkek bakışlarla camekânından içeriye bakıyordu. O anlarda ne düşünüyordu, bilmiyorum. Beş altı mekânın önünden böylece geçtikten sonra nihayet bir kahvehaneye girdik. Daha önce gördüklerimize göre nispeten tenhaydı. Belki de aradığı buydu. İçeri girince duraklayıp etrafına söyle bir bakındı, ardından birbirleriyle hararetli bir şekilde konuşanları pas geçip sessizce çaylarını yudumlayan iki ihtiyarın oturduğu köseye gitti. Hesabı ödemelerini bekleyen sabırsız garson gibi başlarında bekledi, ardından bir sandalye çekip yanlarına oturdu. İhtiyarların soru soran bakışlarını görmezlikten geldi, onlar da bir süre sonra sıkılıp iç dünyalarına yeniden gömüldüler. Varlığını unuttuklarını hissedince gözlerini üzerilerine dikti. Dakikalar süren bu sessiz bekleyiş beni bile ürkütmüştü. İçimden bir delilik yapmaması için dua ederken birden konuştu: "Kurtulmak için daha ne bekliyorsunuz?" Adamlar rüyadan uyanmışçasına silkinip Nobran'a döndüler. Nispeten daha yaşlı olanı "Bize mi söyledin delikanlı?" diye sordu. Başını olumlu anlamda salladı. Bunun üzerine sakalsız olanı "Kimden kurtulacağız evlat?" diye sordu. Ve bombanın fitili de bu soru üzerine patladı. Az önceki pısırık halinden kurtuldu ve giderek artan bir ses tonuyla Mesih olarak görevlendirildiğini, amacının insanları aydınlatmak olduğunu söyledi. O konuştukça kahvehanedeki uğultu azaldı ve tüm bakışlar üzerimize yöneldi. Başlangıçta gülerek dinleyen yüzler Nobran ses tonunu artırdıkça asıldı. Çay ocağında duran adam Nobran'ın bir anlık nefeslenmesiyle araya girdi ve "Komünist misin ulan sen?" diye bağırdı. Sanki herkes bu sesi bekliyordu. Homurtular giderek arttı. Korkudan sayfalarım terlemişti. Nobran'ın yanlarında oturduğu ihtiyar gerginliği azaltmak amacıyla gülümseyerek "Abartmayın gençler. Komünist değil sadece zavallı bir meczup." dedi. Kahvehanede yükselen tansiyon bu sözle birlikte azalmıştı ki Nobran "Bana biat edin ve aydınlanın!" diye haykırdı.

"Yetti be!"

Bu sesi duymamla yerden havalanmam bir oldu. Çay

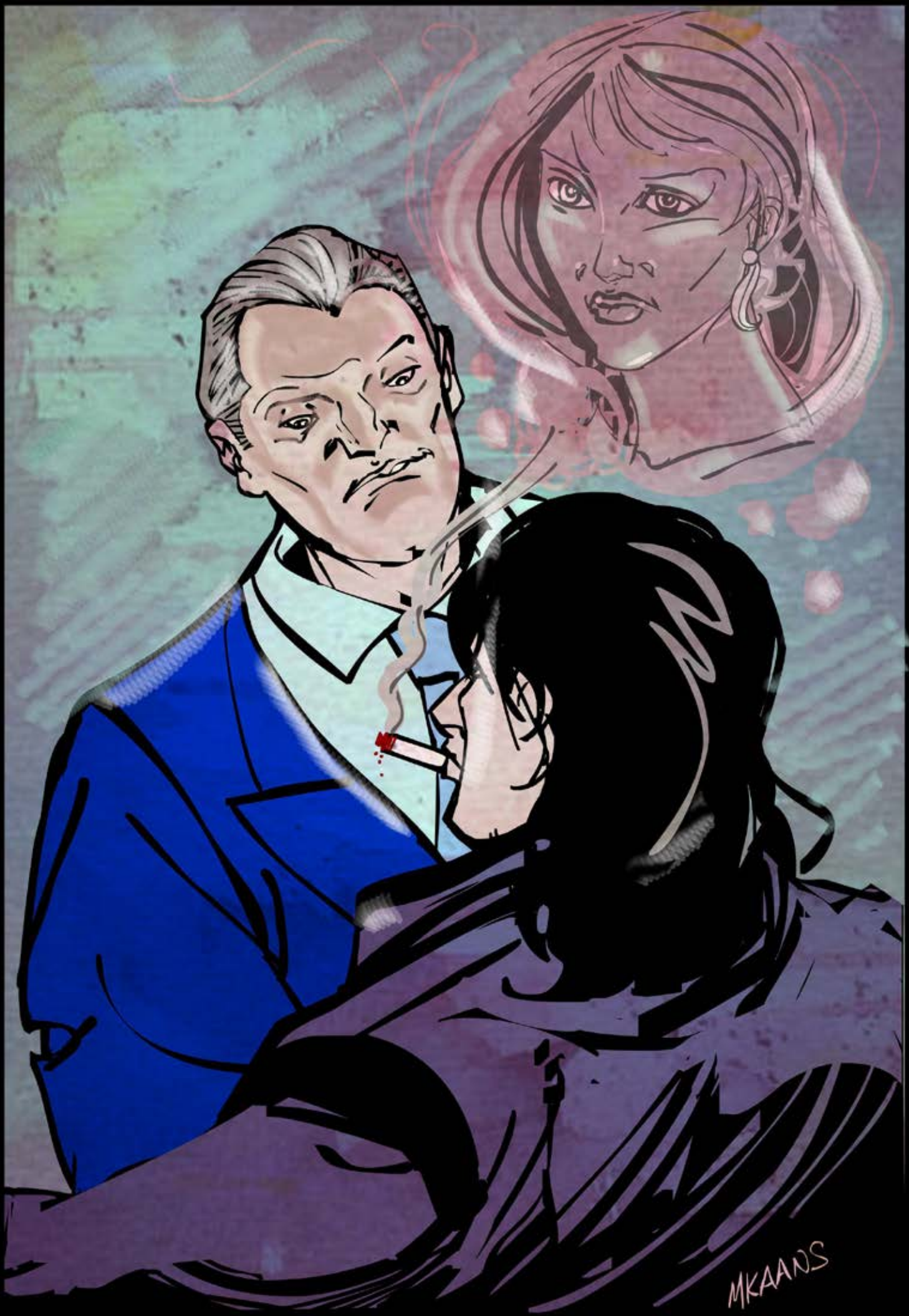
MKAANS

ocağındaki adam başta olmak üzere çay içen dört delikanlı yerlerinden fırlayıp bizi yaka paça kapının önüne attılar. Bir tazı gibi anında yerden kalktı ve işaret parmağını onlara doğru sallayarak "Kovsanız da, dövseniz de sizi yalnız bırakmayacağım. Hep birlikte aydınlığa çıkacağız kardeşlerim!" diye bağırdı. Bunun üzerine kahvehanedeki genç tayfa bir kez daha ziyaretimize gelip asfaltla buluşmamızı sağladılar! Bu sefer yerinden hemen kalkamayınca gençler de içeriye girdiler.

Ağır hareketlerle doğruldu, üstünü başını elleriyle temizledi ve beni yokladı. Yerimde olduğumu görünce "Üzülme Günce. Kolay olmayacak bu iş. İnsanların güvenini kazanana kadar çok dayak yiyeceğiz, ama eninde sonunda biz kazanacağız." diye mırıldandı.

Etrafımızda biriken meraklı bakışlardan etkilenmemesi, aksine onlara gülümsemesi bu tip vukuatlara alışkın olduğunu gösteriyordu. Artık evden çıktığında ne yaptığını hiç merak etmiyordum!

O gece dört mekân daha dolaştık, ama sadece birinde dayak yedik. İkisinde sadece aşağılandık, birinde ise bizi dikkate bile almadılar. Eve döndüğümüzde yaşadığım stresten dolayı sayfalarım yapış yapıştı.

Aradan geçen günlerde hayatımızda önemli bir değişiklik olmadı. Uyandığında apar topar evden çıkıyor, gün boyu yürüyor, arada kahvehanelere dalıp ağzımızın payını alıyorduk. Sebebini bilmiyorum, ama hiç arabaya binmiyor sürekli yürüyorduk. Acıktığında- ki bu anlar çok nadirdi, ayaküstü hızla bir şeyler atıştırıp yürümeye devam ediyordu. Dayak yediğimiz o geceden sonra girdiği mekânlarda aşırılıklara kaçmadı. Birisi "Kes sesini." dediğinde susuyor ve sessizce dışarı çıkıyordu. Buna karşılık takip edilme duygusu eskisine oranla daha çok arttı. Cebine sıkıştırdığı günden sonra beni bir kez olsun bile yerimden çıkartıp sayfalarıma bir şeyler karalamadı.

Zaman ilerledikçe etrafımı seyretmekten zevk almamaya başladım, zira yerim dar ve sıcaktı. Terlemekten sayfalarım birbirine yapışmış, bir zamanlar insanların bakmaya kıyamadığı kapağım yıpranmıştı. Uzun yürüyüşler sırasında maruz kaldığım tozlar sayesinde eski fit halimden eser kalmamıştı. Beni cebinde unutmuş muydu, bilmiyorum, ancak ben artık ondan çoktan sıkılmıştım. Bu düşüncem bir gece ansızın değişti.

O gün sıradan bir gündü. Saat ona doğru uyanmış aceleyle bir şeyler atıştırmış ve her zamanki gibi randevusuna geç kalmışçasına telaşla kendini sokağa atmıştı. Gün boyunca İstanbul sokaklarını aşındırıp durduk. Arada daldığımız kahvehanelerde ise, nedense lafa hiç karışmadan sessizce çayını içti. İnsanları kurtarmaktan vaz mı geçmişti, yoksa yediği dayaklardan gına mı gelmişti, ayrımını yapamıyordum.

İstiklal caddesine girdiğimizde hava yeni kararmıştı. Fransız konsolosluğunun önünde durakladı. Ceketinin cebinden merakla başımı uzattım, simitçiye bakıyordu. Ardından yanına gitti ve pantolon cebinden çıkarttığı madeni parayı sessizce uzattı. Aldığı simitten ufak bir parça koparıp ağzına attığında çevresiyle tüm bağlantısı kopmuştu. Son lokmasını bitirene kadar da yerinden hiç kımıldamadı. Bakışları hep önündeydi. Yeniden yürümeye devam ettiğinde bu dalgın hali hala devam ediyordu. Yanımızdan geçenlere çarpmamız, sövgüler yememiz umurunda bile değildi. Burnuyla çizdiği doğrultudan ödün vermeden yolumuza dümdüz devam ettik. Çiçek pasajına girmekte olan adama da tam bu anda çarptık. Uzun boyu ve iri yapısına rağmen çarpmanın tesiriyle sendeleyince hışımla bize doğru döndü. Olacakları görmemek için kapağımı kapattım. Ama beklentimin aksine bir türlü yere düşmüyorduk. Ne olduğunu anlamak amacıyla kapağımı dışarı uzatacağım sırada Nobran'ın sesini duydum.

"Ayhan!"

Ayrılmaz üçlünün meşhur Ayhan'ı mıydı? Bu anı kaçıramazdım. Sonuna kadar açtım kapağımı. Karşımızda bizimkiyle aynı yaşta olması gerekirken yaşını hiç göstermeyen, sportmen bir adam duruyordu. Geriye doğru taranmış sık siyah saçları, sinekkaydı trası, şık giyimi ve benim bile başımı döndüren parfümüyle Nobran'ımdan çok farklıydı. Kemerli iri burnu ve kalın dudakları ilk bakışta göze batsa da, bu çıkıntılar olmasa sıradanlaşacaktı. Ne

kadar havalı bir adam diye düşünürken gülümsedi ve bütün büyüsü birden bozuldu! Gözler donukluğunu muhafaza ederken sadece dudaklarıyla gülümsemesi, yüzüne karşısındakini küçük gören ifadenin yerleşmesine sebep olmuştu. Karşılaşmalarına sanki sevinmemiş gibiydi. Gören olup olmadığını merak edercesine etrafına bakınırken "Görüşelim." dedi. Bizimkisi gözlerini ayakkabılarından ayırmadan zor duyulan bir sesle "Görüştük ya!" dedi. Böyle bir yanıtı ben bile beklemiyordum. İçimden Nobran'ı tebrik ederken Ayhan'a baktım. Şaşırmıştı. Yok yok açıkça bozulmuştu. Kaçamak bakışlarla etrafını kollamaktan vazgeçerek iri siyah gözlerini Nobran'a yöneltti. Kuaförün elinin değdiği ince kaşları hafiften çatılmıştı. Gözlerini Nobran'dan ayırmadan "Aslında acelem var, ama yine de bir kadeh içebiliriz. Ne dersin?" diye sordu. Nobran karşılaştıklarından beri ilk defa başını kaldırıp yüzüne dikkatlice bakıp "Neden?" diye sordu. Böyle bir yanıt beklemiyordu. Bu yüzden bir an bozuldu, ama hemen kendini topladı. Gülümsemesinin dozunu bir derece artırıp "Neden olacak eski arkadaşız biz." dedi ve yanıt vermesine fırsat vermeden koluna girdi.

"Çiçek pasajı bu saatte çok kalabalık olur. Rahatça konuşamayız. En iyisi köşedeki şarap evine gitmek."dedi.

Nobran olumlu ya da olumsuz tek kelime etmedi, lakin kolundan kurtulmak için de bir çaba göstermedi. Şarap evi Çiçek pasajının hemen yanındaydı. Bu yüzden fazla yürümelerine gerek kalmadı. İçerisi boş olmasına rağmen Nobran'ı merdivenlere doğru yönlendirip alt kata indirdi. Duvarları dekoratif tuğlarla restore edilerek mahzen havası yaratılmaya çalışılan loş ışıklı bu katta bize eşlik eden garsondan başka kimse yoktu. Yine de gözden en uzak olan masayı tercih etti. Garson aldığı siparişleri getirmek için yanımızdan ayrılınca koca katta tek başımıza kaldık. Nobran ceketini üzerinden çıkartınca bu tarihi anı göremeyecek olmanın korkusuyla sayfalarım kapağıma yapıştı! Ancak boşuna korkmuştum. Bırakıldığım sandalyede manzara çok daha netti.

Ayhan'ın uzattığı sigarayı cebinden çıkarttığı kibritle yaktı. Sadece kendi sigarasını yakmasına bozulduysa da tepki vermedi. Pantolon cebinden altın kaplamalı çakmağını alıp sigarasını yaktı ve masanın üstüne bıraktı. Garson şarapları getirinceye kadar da sessizce sigaralarını içtiler.

"Haydi bakalım sağlığına" diye kadehini kaldırdı Ayhan.

Nobran başını olumsuz anlamda sallayıp "Sağlığıma değil amaçlara." dedi. Bu yanıtı beklemediği her halinden belliydi, lakin önemsemedi ve "Madem öyle istiyorsun. Amaçlara o zaman." dedi. Şarabından aldığı ufak bir yudumun ardından ellerini masanın üstünde kenetledi. Karşılaştıkları andan beri dudaklarına kondurduğu alaycı gülümseme yerini hala koruyordu. Gözlerini Nobran'dan ayırmadan "Zaten her zaman bir amacın vardı ve başına ne geldiyse hep bu yüzden geldi." dedi.

Nobran tek kelime etmedi. Sadece sağ eliyle kavradığı şarap kadehini biraz daha sıktı ve bakışlarını Ayhan'ın omuzlarının arkasındaki belirsiz bir noktaya kilitledi. Arada açılıp kapanan göz kapakları olmazsa bir heykelden farkı yoktu. Ayhan bir süre yanıt vermesini bekledi. Bu arada genzini temizlemek istercesine birkaç defa öksürdü, ardından sırtını arkasına yaslanıp bir sigara daha yaktı ve çektiği ilk nefesin dumanını Nobrana doğru savurdu.

"Amaçların karnını doyurdu mu bari?"

Nobran yine sesini çıkartmadı. Bunun üzerine alaycı bir şekilde gülümseyerek "Doğru ya senin çalışmaya hiç ihtiyacın olmadı. Rahatın hep yerindeydi. Baban ne isterse veriyordu. Bu yüzden gurbetliği de bilmezsin, parasızlığı da. Söylesene sen hiç aç yattın mı, ya da ısınmak için kahvehanelerde sabahladın mı? Ben yaptım!" dedi.

Nobran'dan bir tepki gelmemesi Ayhan'ı giderek sinirlendiriyordu. Kadehindeki şarabı bir yudumda bitirdi ve öfke dolu bir sesle "Bunları bilmeden bir de devrim yapmaya soyundun. Hem de baba parasıyla!" dedi.

Garsonun yanlarına gelmesiyle sustu. Boşalan kadehini dolduran garson bir istekleri olup olmadığını sordu. Ayhan olumsuz anlamda başını sallayınca yanlarından ayrıldı. Şarabından bir yudum daha içerken bakışı Nobran'ın henüz tek yudum almadığı kadehine takılmıştı.

Devam edecek

Tarkan... İllüstrasyon:Eren Ersoy

Ayraç...

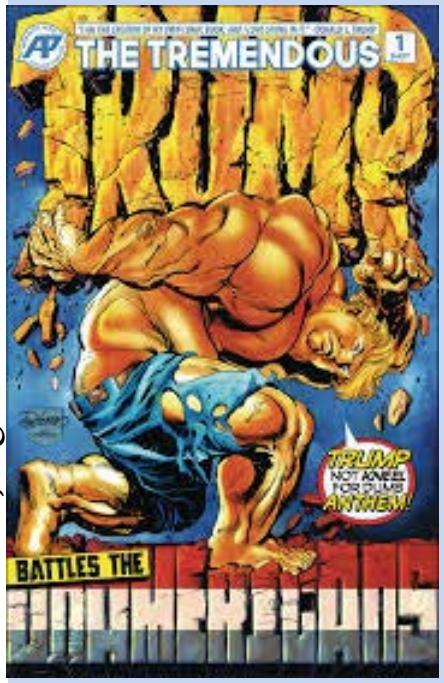

Burada en önemli durum, Batman'in sıradan bir insan ve Superman'in insanüstü bir şey olması.

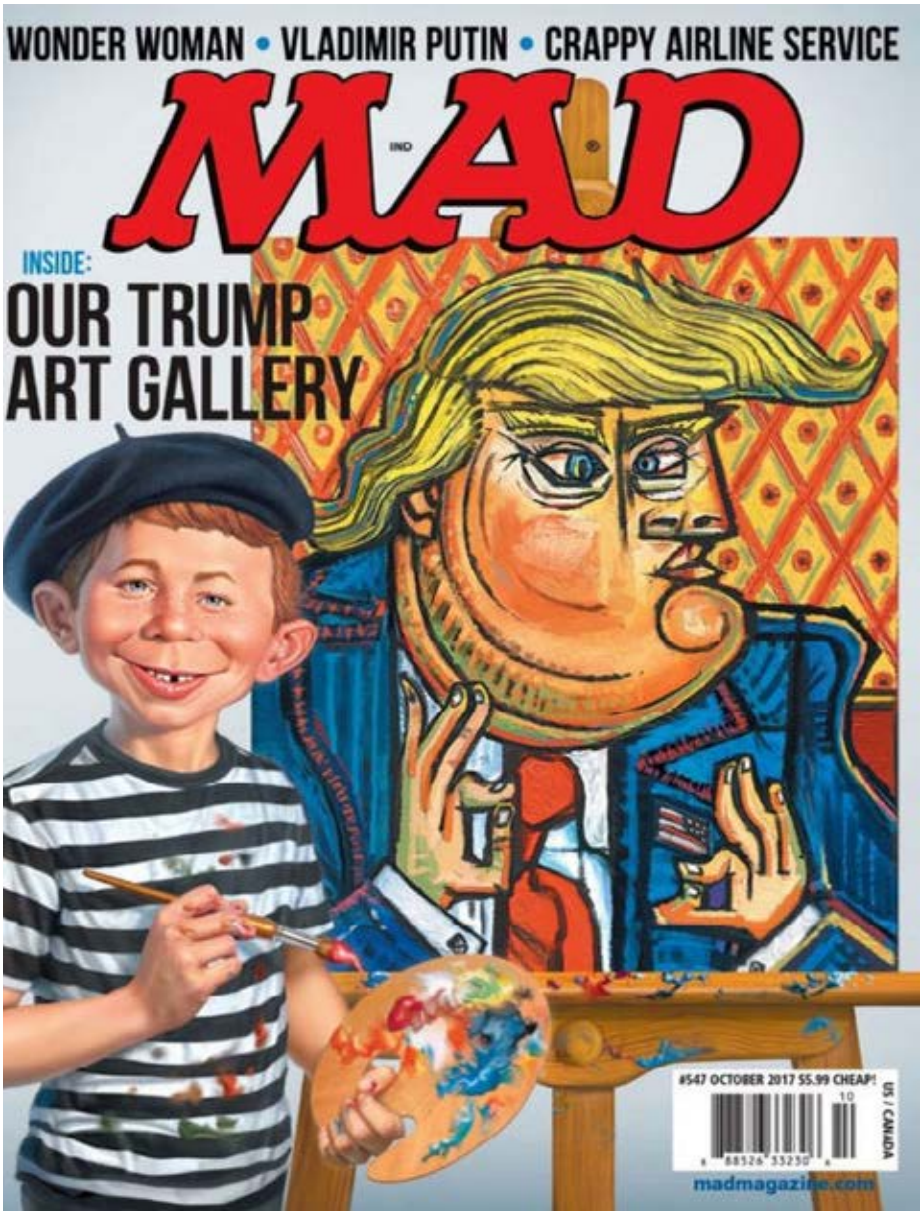

BATMAN VS SUPERMAN: İNSAN VS İNSANÜSTÜ = İNSAN VS TANRI

Burada en önemli durum, Batman'in sıradan bir insan ve Superman'in insanüstü bir şey olması.

Sağduyulu kalmayı sürdürüp, süperin süper kötülüklerine kafa tutan da yine o sıradan insan. Süperler zırvalıyorlar.

"Artı: Batman'in Superman'den kıllanışı, 'Supergirl' öyküsünde de / altenatif Dünya'sında da var. Batman'in elini şakağına koyup, derin derin düşünüp, herşeyi sürekli sorgulaması tam insan işi ama kafası çalışan insan işi."

Yani sıradan-insan, üstün-tanrılarına kafa tutuyor.

Üstelik haklı olan da insan, tanrısı değil.

Salaklık edip, zehri yutup, kendi hamile karısını öldürmek, Superman'in kendi hatası ama özeleştiri yapacağına, bunu başkalarına ödetmeye kalkıyor: Hem de diktatörlükle: Tam ABD işi bu.

Tam hegemon devlet davranışı bu da.

* * *

Bu diktatörlük konusu, ilk kez ABD kurucu başkanı Washington'un diktatör olduğu bir öykü anlatan Assassin's Creed problematiği aslında.

Yani, estetiko-politik okumada ilk ve en öndeki avangard o.

Orada, 'Justice, but for who? / adalet ama kimin için?' gibi acaip bir öngörülü soru var. Çünkü bu seri, sürekli 'adalet' 'adalet' diye sayıklıyor, bizim Kılıçdaroğlu da öyle.

https://www.youtube.com/watch?v=32U_KOUuQ74

Ancak, buradan tarihi kazananların (AKP'nin) yazdığı geyiğine geçmeyeceğiz.

Tam tersine, bu güçlülük olayının tersyüzlüğüne ve başaşağılığına dikkatleri çekeceğiz bir daha.

1960 doğumlu ve 40 küsur yıldır gelecekbilimci olarak öngörülerim bunu tümüyle gerektirse de, ABD'nin böyle kafaüstü çakılacağını kendi gözlerimle izleyeceğime, söyleseler inanmazdım. Çakıldı, hala da şaşırıyorum.

Trump bir diktatör değil, bir diktatör parodisi. Bir bilgisayar oyunu serilerinden birindeki *(Assassin's Creed)* diktatör-Washington kurmacası da öyle ama: Bir parodi kalıyor.

Sorun, her 2 parodinin de gerçekleşmiş olması.

Not. Burada, Trump'ın ciddiyetsizliği veya beceriksizliği sözkonusu değil veya bu önemli değil, daha önce kullanılmış ve sürekli kazandırmış yöntemlerin, artık yitirtiyor olması sözkonusu ve önemli. Yoksa Nixon, Trump'tan çok daha fazla miktarda rezil rüsva oldu ve o, 3 milyon kişiyi gömdü.

Yeryüzünde de; diktatörler, kendini Tanrı sananlar, insanaltı sanılıp insanüstü işler beceren Karayılan tiplemeleri gibi öykücüklerle dolu ortalık.

Olabilir, Taliban'ı ABD yarattı ama artık olay, onun gücünün denetiminden çoktan çıktı, IŞİD sonrasında olay 'seri katil – seri terörist ozmozisi-praksisi' olan, çok-çok acaip bir momente geldi. ABD'yi İngiltere kurmuştu ama şimdi onun sömürgesi NSA'ciler ve oligarklar, hiç olmazsa bunu dikkate alabilirlerdi. Post-N-IŞİD'in sömürgesi bir ABD: Eski CIA Türkiye uzmanı Graham Fuller, bundan söz etmişti zamanında: ABD İslam İmparatorluğu.

* * *

Estetiko-Politik Okuma: Stratejiler

Bir alıntı:

"… yedek planlarının bile yedek planları bulunan adam…"

İdeali bu. İşleyebilir süreç de bu.

Ancak gerçek yaşamda bu, gerçekleşmesi imkansıza yakın olasılıktaki momentte oluyor hep.

Gerçek yaşamdaki ortalama bir insan, yaşamdaki planlarının % 70'inin gerçekleştirmişse, bu başarıdır.

Gelecekbilimci birinin planlarının % 85'i çıkmışsa, o başarılıdır.

Yedek planlarının yedek planları bulunan biri, % 100 başarı için uğraşır. Veya % 110 başarı için.

Felaket önleme için bu gerekli olabilir:

Gerçekleşen / gerçekleşmiş felaketi önlemek veya geriye alabilmek için, bu artı-değer olasılık % 10 gerekli olabilir.

Gelecek planlarında bu pay, pek pek % 0-0,1 aralıkta olabilir. Daha çok olursa da, plancının kendinden kuşkulanması gerekir. Bir gelecekbilimci olarak ben, % 85'i geçince, planlarımda yanlış olduğunu düşünürüm, düşündüm, düşünüyorum hep.

Yedek planlarının yedek planları olan biri paranoyaktır. Bu açıdan Joker de öyledir. Ölümünden sonrasını bile planlamıştır, kendini Superman'e

öldürterek. *(Tabii bu, feci halde 'Saw' film dizisi senaryosu kokuyor.)*

Ha, Batman Joker'e karşı öyle olabilir ama diğerlerine karşı değil. Çünkü güvenilmeyen eski dost insanlar yeni düşmanın olabiliyor, özellikle de hegemon falansa veya süper kahramansa. Onlar da, paranoyaktır sonuçta.

Joker için, müttefik değiştirmek, don değiştirmek kadar kolaydır.

Batman ise, Supergirl öyküsünde de, Superman öyküsünde de, Superman'den feci kıllanır. Dayanağı, onun insani davranışlarıdır: Burada bu davranış, karısının hamile olduğunu öğrenen Superman'in ellerinin terlemesi falandır. Batman, bunu en son büyük felaket Doomsday ile karşılaşmada görmüştür.

Batman, soğukkanlı değildir, kuşkucu sıcakkanlıdır, bir tür deneyimle, *'9'un 8'e inmeyeceği'* gerçeğini bilir. 9'un adı, 9 olsa da olmasa da, bu böyledir ama.

* * *

Batman vs Superman ve Capcom vs Marvel

Süper kahramanlar ve ekipleri birbirleriyle kıyasıya ve ölümüne dövüşürlerken, dünya üçüncü bir şıkkın ve tehlikenin tehdidi altına girer.

That's the question.

Bu ana tema, yakın dönem popüler kültüründe, yukarıdaki başlıkta var ve bir klibi / fragmanı epeyi ilgi çekici:

https://www.youtube.com/watch?v=Ni9L4_zKNrM

(2010 tarihlidir ve Wolverine'in yediği en baba yumruktur *(2:50 / 3:41) bence.)*

Devam:

ABD tarzı ana akım ideolojinin tavrı şu:

Birleşelim, yani, ya bizdensin, ya düşmanımızsın.

Yemezler.

Sizin CIA adamınız Asimov bile buna farklı yorumlar getirmişti.

Vakıf 1'in içkin-ansiklopedist-epistemik-uygulamacı-gelecekbilimci tavrına karşılık, Vakıf 2'nin aşkın-telepatist-epistemik-uygulamacı-gelecekbilimci tavrı. *(Vurgularım: Her ikisinde de, kuramsal tavır yok.)*

Ancak Asimov, burada durmadı ve kalmadı:

Katır-mutant geldi.

Gaia geldi.

Robot-Daniel-Olivaw *(Robot Beşlemesi'nden)* geldi.

En sonunda da, Andromeda Gökadası hesaba katıldı: Açık uçlu son-çıkış olarak.

Kaç tane üçüncü şık var?:

4 tane.

Burada ana poblematik şu:

2'li tez-antitez sistemi, asıl-ana düşman geldiğinde, kendi arasında, gücünün ve iktidarının % 60'ından çoğunu tüketmiş olmakta.

Bu, Capcom-Marvel için de böyle, *'Tanrılar Aramızda'* için de böyle.

O nedenle Fransa, İngiltere'ye karşı 1776 ABD'ye yardım edince, İngiltere de karşı hamle olarak, krallığa karşı Fransa 1789'a yardım etti ve 1945'te 2'si de (aralar 'ceteris paribus' geçilerek) eksi durumda kaldı. Not: Ama bugün İngiltere'de hala krallık sistemi var, ayrı konu.

Biz diyoruz ki:

En başından beridir Batman haklı.

Sağduyulu veya kıllanan adam olarak değil, diktatörlüğe eğilimli birini duygularından *(Hitler'i çocukken)* tanıyarak önceden engel olma eğilimi nedeniyle.

Yani:

Bazı felaketler, ancak ve ancak önceden engellenebilir. Gerçekleşirse de, artık durdurulamaz. O zaman da iş tersine döner, 'önce nereyi yakalım?' ve/ya *'ilk feda edilecek ne?'* mantığı devreye girer.

Basit bir soru:

5 yılda, o diğer şıklar orada yok muydular?

Vardılar tabii ki.

ABD-AB-Rusya birbirini yiyeceğini, gerçekten ve Salı barbarları ve barbarlığı önleyebilselerdi, Yeni Orta Çağ *(Alain Minc)* olmazdı: Bosna 1995 olmamalı ve ABD Çin konsolosluğunu bombalamamalıydı yani. Gerisi ayrıntı bizce.

Filozoflar ve İktidar ya da Altıncı Yıl

Gerçek bir tarihsel durumdur:

Antik Yunan'ın bugün için 3 filozof devi Sokrat, Platon ve Aristo'nun 3'ü de, Yunanlılar'ın Persliler'in ülkesini işgal ve istila etmesi gerektiğini düşündü: Kendilerini uygar ve onları barbar saydılar, hatta bir bakıma, o anki 'barbar' kavramı, tümüyle Persliler için düşünüldü.

3'ün son 1'i Aristo'nun öğrencisi olan İskender, o rüyayı gerçekleştirdi:

Persler'i yendi ve ardından başkentleri Persepolis'i işgal etti. Ardından da, bir Persli gibi yaşamaya başladı. Erken ölümünün, aslında bir öldürme olduğu ve işin içine Aristo'nun katıldığı bile rivayet edilir.

(Burada 3 filozof Tanrılar, İskender Tanrılar ile dalaşan Herkül olmakta.)

Aslında bu, gayet çizgiromansal bir öykü, hatta feci kurmaca görünen bir öykü ama gerçek.

Tuhaf olan şey, 3 filozofun da hiç kuşkucu olmaması. Oysa Batman, koskoca Superman hakkında bile gayet kıllanan adam konumundadır.

Yani:

Bir süper kahraman yaratıp, bir Tanrı imiş gibi ona tapmak yerine; karşısında var olan süper kahramana bile sorgulayıcı yaklaşabilmiştir Batman.

Ve böylelikle de, en filozof süper kahraman olmuştur.

Bu minval üzere, bir çizgiroman öyküsü üretilebilir.

3 filozof-oligark, İskender'in önce aradıkları tanrı olduğunu savunurlar, bakarlar kendi felsefe başkentleri ve tapınakları olan Atina güme gitmiş, onu yenmeye, ona suikast yapmaya karar verirler.

İskender, tam bilinmeyen bir biçimde ölür ve tarihsel kaos başlar.

İşte bu, 'Adaletsizlik: Tanrılar Aramızda: Altıncı Yıl' öyküsü bile olabilir.

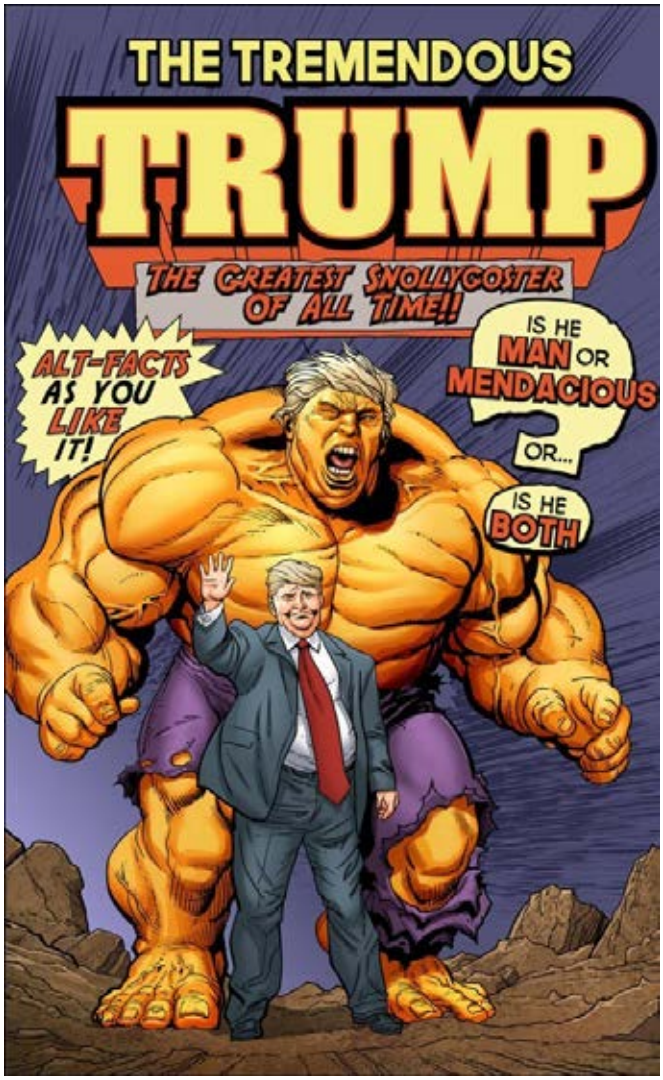

Çağrıl Taştan

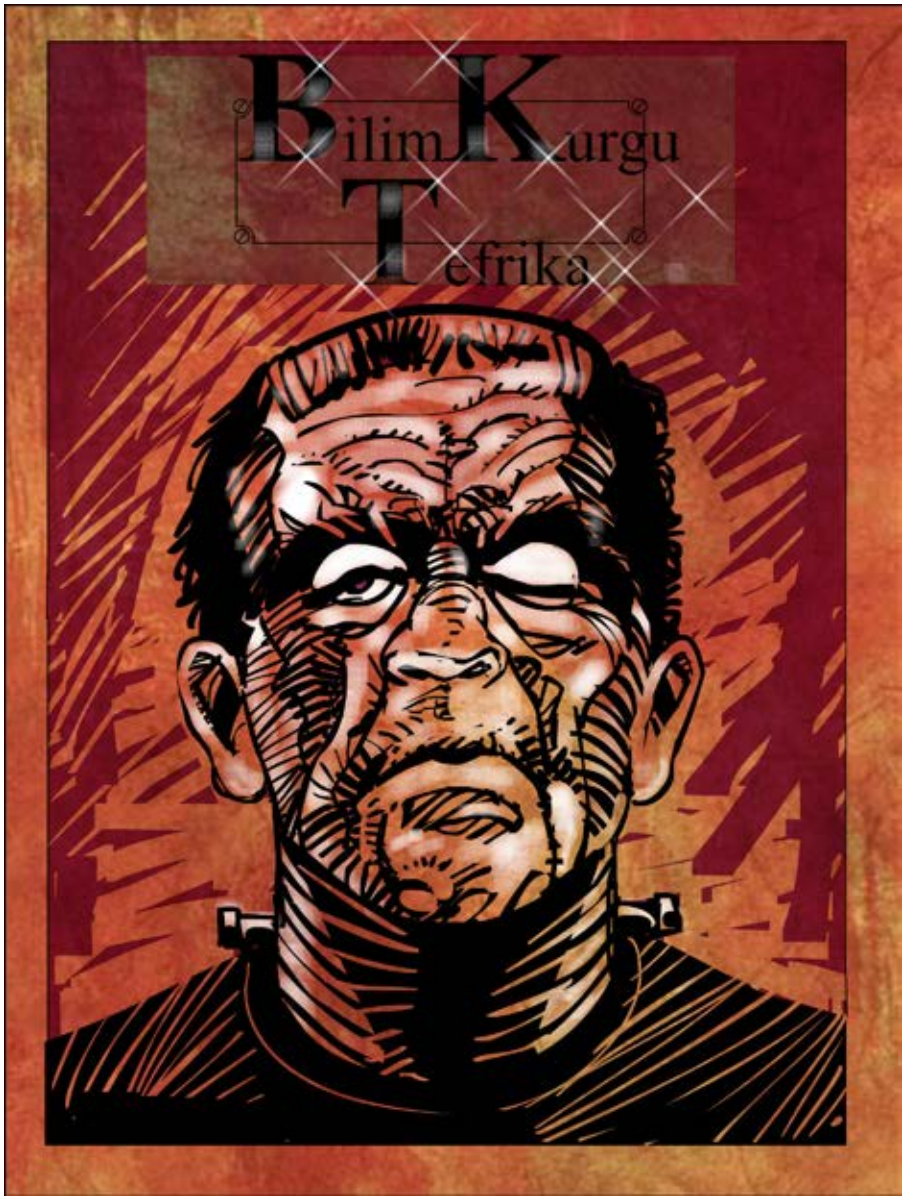

MECANOİD

Yeni dünya düzeni teknolojinin getirdiği yeniliklerle dil ve devlet farklılıklarını ortadan kaldırmıştı. İnsanlar bir arada yaşıyorlardı, ancak uzun yıllardır bütün dünya uygarlığı bir sorunla uğraşıyordu.

Yeni dünya düzeni teknolojinin getirdiği yeniliklerle dil ve devlet farklılıklarını ortadan kaldırmıştı. İnsanlar bir arada yaşıyorlardı, ancak uzun yıllardır bütün dünya uygarlığı bir sorunla uğraşıyordu. Nüfus sorunu o kadar büyümüştü ki, dört beş katlı şehirler, uçan şehirler, sular altında yapılan şehirler bile bunu karşılamaya yetmiyordu. 85 Milyarı bulmuştu dünya nüfusu. Hatta dünya yakınındaki gezegenlere yerleşilmesi denenmiş ancak daha çok kaynak tüketimine sebep olduğu için bu projelerden vazgeçilmişti. Dünya uygarlığın gücü hem gezegenlere yeterli kaynak taşımaya yetmiyordu, hem de kaynakları taşırken daha fazla kaynak tüketiyordu. Kaynaklar dikkatli kullanılmalıydı , zaman teknolojinin bir dostu olsa da insan oğlunun en büyük düşmanıydı. Zaman bütün kaynakları yakında tüketecekti.

Kaynakların tükenmesi yaşama koşullarını ortadan kaldırabilirdi,

uygarlık ilerlese de zaman bir yok oluşu getiriyordu. Öngörülen simülasyonlara göre kaynak kıtlığı dünya uygarlığında bölünmelere yol açacaktı, bölünmeleri takip eden insan toplulukları kaynak fazlalığına erişebilmek için etik olmayan yollara başvuracaklardı. 85 milyar nüfusla, tek bir uygarlık olarak birleşen insanoğlu için yakında şehirler arası savaşların başlaması bile mümkün olarak görülüyordu. Savaşların genel ismi kıtlık savaşları, olarak konulabilirdi.

Yapay yollarla yiyecek üretilmeye çalışsa da, dünyada bütün üretilenler dünyanın varlığıyla üretiliyordu. Üretilen her şey başka bir şeyi tüketiyordu. Kaynakların tükenmesi aslında dünyanın tükenmesi demekti.

Uzaya istasyonların gücüyle azda olsa yayılan dünya uygarlığını, bir senato yönetiyordu. Bu senatoyu üç grup görüş yönetiyordu. Dünya elektronik ortamda, zihinsel köprülerde kurulan çoklu toplantılarla yönetiliyordu ya da bu üç grubun üyeleri holografik olarak varlıklarını tek bir mekanda yansıtıyorlardı. Özel olarak yapılan bu toplantılar özel toplantılardı. Karar toplantıları diye de anılırlardı, tek bir mekanda yansıtan toplantıların yaygın ismi Kettei idi. Ayda dört kez yapılırdı bu toplantılar. Üç grup görüşün temsilcileri, I.Q , E.Q genişliğine ve karakteristik farklılıklara göre seçiliyordu: bilim adamları, düşünce adamları; filozoflar daha bir çoğu dünya senatosunda birlikte rol oynuyordu. Üç grubunda her biri, bir baskın düşünce yönü ve bir isim barındırıyordu.

Ubermenschen adlı grup, I.Q keskinliği ve E.Q düşüklüğü ile tanınan gruptu. Duyguları barındırmadan alınan, keskin önlemleri ve sert otoriteyi simgeliyordu. Ubermenschen aynı zamanda en kötü günü düşünen insan profilinin yansımasıyla oluşuyordu. Çok etik kabul edilmeyen düşünceleri vardı ancak bunlar da dünya senatosunda dinleniyordu.

İkinci grup eşitliği barındıranlardan oluşuyordu. İkinci grup insani özellikleri en baskın olan gruptu, teknoloji neyi getirirse getirsin zamanın koşullarında en önemli olan şey onlara göre. İnsan hayatıydı. Hem E.Q'ları hem I.Q'ları diğerlerine göre yüksek olanlardan oluşuyordu. İsimleri Eternal Equality olarak belirlenmişti. E.Q ve I.Q'ları karar mekanizmasında eşitti. Üstün insanı simgeliyorlardı

Üçüncü grup ise, I.Q normalliği ve E.Q yüksekliği üstün olan gruptu. İnsan duygularının önemine dikkat çeken, sanatsal yönlerden beslenen sanatçılar ve düşünce adamları bu grubun parçalarıydılar. Yaratıcılığı ve bakış açısı farklı olan bir gruptu bu grup. Bu grubun adı, Hayallerin Ruhuydu.

Üç grubun bir konuda sadece bir söz hakkı vardı. İkiye karşı bir yenilgi demekti çünkü dünya uygarlığını yönetenlerin işleri genellikle başlarından aşkın oluyordu. Kesin karar ve güçlü otorite gerekliydi, dünya senatosu demokratik bir isim taşısa da demokratik değildi. 2107'de mümkün olabilecek tek anlayış buydu, yönetim anlayışı üç grupluydu.

NÜFUS KETTEİ

Dünya uygarlığı nüfus konusunda kesin bir çözüm bulmalıydı. Üç grup bu kesin karar için karar toplantısı yapacaklardı. Hologram gruplar, pasifik okyanusunda bir nokta da bir araya geleceklerdi. Şehirlerin kurulu olmadığı bir noktada bir araya gelmeyi genellikle uygun görüyorlardı, hologramı yansıtacak olan gemiler bir noktada duracaktı ve üç grup yavaş yavaş bu noktaya yansıyacaktı. Seçilen yer, Mariana Çukuruydu, dünyanın en derin noktasıydı bu nokta. Dünya teknolojisi bir hologramı en fazla alıcıları varsa 120.000 kilometre yansıtabiliyordu. Mariana çukurunda hologram alıcıları yoktu, bu yüzden hologram ileten gemiler Mariana çukurunun yakınlarında dururlardı toplantılar boyunca. Tek bir şifre iletilirdi dünyayı yönetenlere ve yansımaları koordinata onlar bu şifreyi girerlerse ulaşabilirdi.

Gemilerin manyetik alanları devreye sokmalarıyla alıcılar çalışmaya başladı ve toplantı saatler içinde başlayacaktı. Gruplar yavaş yavaş, canlı hiçbir insanın erişemeyeceği Mariana çukurunun dibinde toplanıyorlardı.

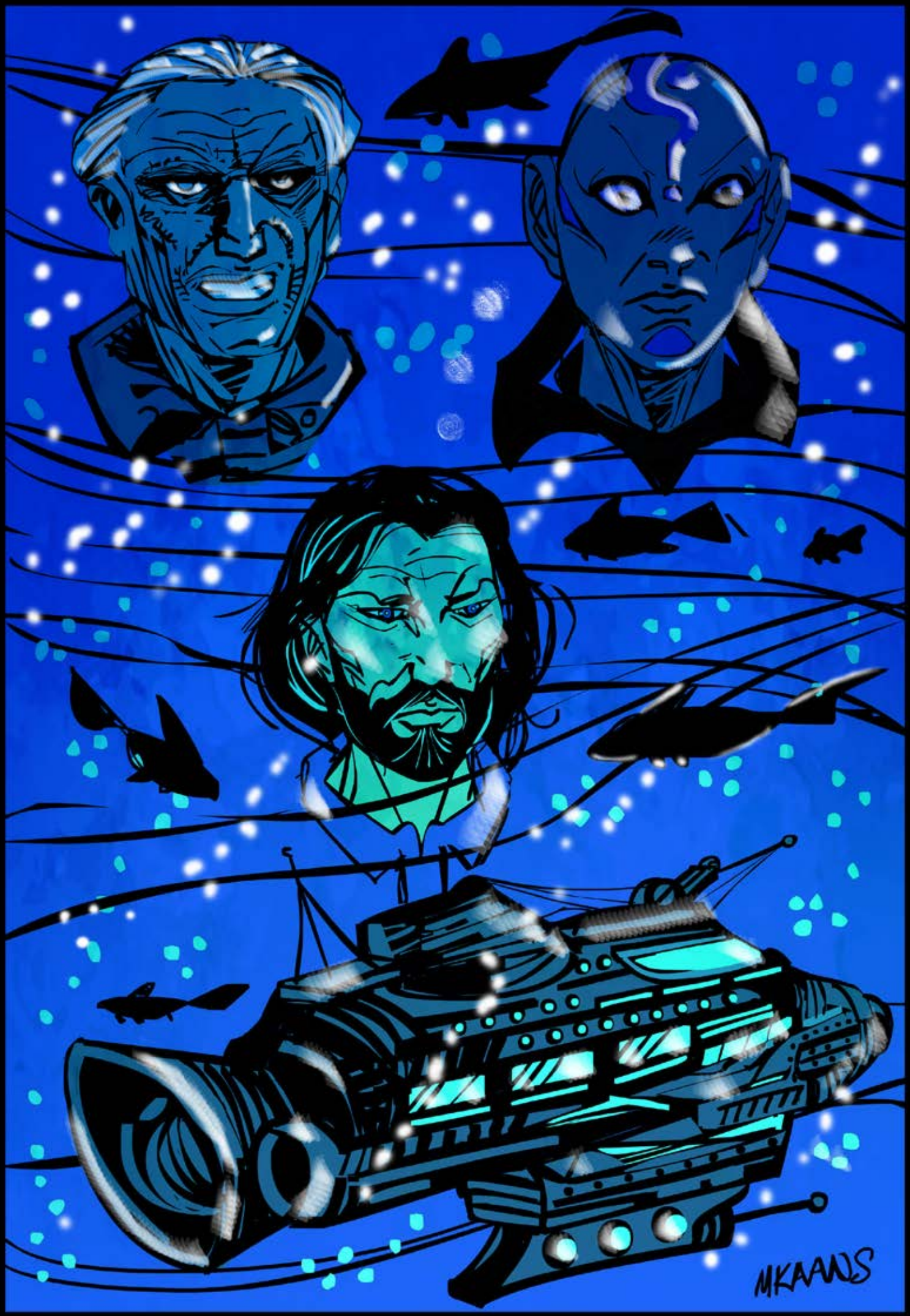
MKAANS

KETTEİ

Toplantının başında üç grup da, dünyanın durumu için birer öneri sunacaklardı. Hangi öneri, daha çok oy alınırsa, diğer grup boyun eğmek zorundaydı.

Ubermenchen grup önerisi

Grup Başkanı Albert

-Dünyadaki oksijen üretimini arttırsak bile yirmi yıl içinde bu nüfus artışıyla, atmosfer de oksijen kalmayacak. Tükenen diğer kaynaklara bir çözüm bulabilsek bile dünyanın ve insanlığın geleceği tehlikede, aptalları ve norma derecede zekaya sahip olanları öldürebilecek bir beyin virüsü ürettik. Sadece dahiler ve üstün zekalılar bu virüse bağışıklık kazanabilir. Hesaplamalarımıza göre sadece bir kaç milyondan az insan hayatta kalabiliyor. Bu virüs bizim tek çözümümüz. Diğer galaksilere ulaşacak ve uzak sistemlere ulaşabilecek ışık hızına ulaşana kadar, zamana ihtiyacımız var ve önümüzdeki tek çözüm bu.

Hayallerin Ruhu grup önerisi

Grup Başkanı Lui

-İnsan vücudundan kurtulmalıyız, beyni kopyalayabilmeyi yirmi yıl önce başardık. Bilinci mekanik bedenlere aktarmalıyız. Mekanik ancak organik zekaya sahip robotlar olarak yaşamalıyız, eğer bedenlerimizden kurtulursak dünyanın kalan kaynakları koruncak. Biz de aynı bilince sahip olarak, çözüm üretmeye, teknolojik olarak gelişmeye devam edeceğiz. Yapay zeka haline gelmemiz sizi korkutabilir ancak geçmişte ne olduğumuzu süreç boyunca unutmazsak bir sorun oluşturmaz bu durum. Bedenlerimizden kurtulacağız, bedenlerimiz toprağı zenginleştirecekler, Düşünsenize 85 milyar beden, toprağa aktarılıyor, dünyayı tüketmek bir yana dünyayı kurtarıyoruz böylece. Işık hızını da bulduğumuzda, galaksiye hakim olarak, 85 milyar nüfus için gerekli alanı ve enerjiyi sağlarız, uzaya yayılırız. Organik bedene bilinci tekrar aktarabildiğimiz de ise, insan formuna döner ve yaşarız. Biz size hem ölümsüzlüğü, hem geleceği hem de galaksiye yayılmış bir uygarlığı vaat ediyoruz. Bedenimiz olmasa da, beden işlevini görecek olan mekanik ileriye hareket edecektir. Risklere rağmen de belirli bir insan grubunu dondururuz, başaramazsak çözülen insanlar insan ırkını devam ettirirler.

Eternal Equality sona kalan bir gruptu. Hayallerin ruhu grubunun önerisi çok saçma geliyordu onlara eğer kendi önerileri kabul edilmese dünyanın kaderi diğerlerinin elinde olacaktı.

Eternal Equality

Grup Başkanı Nuh

-Enerjiyle çalışan mekanik beyin üretmeyi başardık, elimizdeki kaynaklar 85 milyara yakın mekanik beyin üretmeyi sağlar. Bedenleri hidrojen tanklarda dondururken, bilinci mekanik beyinlere organik bağ ile aktarmayı başarabilirsek hem nüfusu kaybetmemiş oluruz hem de zaman kazanmış oluruz. Ubermencshen grubunun önerisiyle aynı kapıya çıkıyor, bir kaç milyon dahi dondurulmadan canlı olarak kalırsa kaynaklar bize yüzyıllarca yeter ve çözüm bulabilmek için beş yıldan daha uzun vaktimiz olur.

Sonunda oylamaya geçildi, Eternal Equality kendisinden emin bir gruptu ancak, oylamayı diğer iki grubun görüşü de belirleyecekti. Ubermenschen grubunun oyu, hayallerin ruhu grubunaydı çünkü mekanik beyinlere aktarılsa da insan bilinci. Yaşama isteği olduğu gibi sürecekti. Robot vücutlar hem mekanik beyin taşıyacaklardı, hem de insan bilincini sonsuza kadar koruyabileceklerdi. Üstelik vakti geldiğine bilinçler tekrar organik bedenlere aktarılacaktı, gerekli kaynaklar bulununcaya kadar yapılan bir fedakarlıktı bu.

Hayallerin ruhu grubunun önerisi, bir şartla yerine getirilecekti. Bir grup insanın bilinci mekanik bedenlere aktarılmayacaktı, o insanlar dondurulacaktı. Dondurma teknolojisi, vücudun ve beynin yüzyıllar sonra aynı şekilde uyandırılmasını simgeliyordu, bir grup insan bunun için seçilecekti. Mekanik beyinler ise, ekosistem ve dünya için uzun yıllar çareler arayacaklardı.

On beş bine yakın insan dondurulduğu, geri kalan bütün bedenlerden, bilinçler mekanik bedenlere aktarıldı. Mekanik

bedenlere sahip olan bilinçlere ise, Mecanoid adı verildi,

Şehirlerin fazlaları, geri dönüşüm yoluyla enerjiye döndürüldü. İnsan bedenleri ise tekrar toprağa katıldı,

400 YIL SONRA 2507

Mecanoidler teknolojiyi iyice geliştirmişlerdi, ışık hızına erişilmişti. Galaksi dışı keşiflere bile başlanmıştı, Andromena'ya keşif gemileri gönderilmişti. Samanyolu galaksisindeki gezegenler arasında solucan delikleri oluşturulmuştu. Böylelikle kaynak transferlerini istedikleri gibi yapıyorlardı Mecanoidler, hem de gidilen gezegenlerde belirli bir uygarlık kökeni oluşturuyorlardı, şehirler kuruyorlar ileride yani insan formuna döndüklerinde yaşayabilecekleri gezegenler. Oksijen makineleri üretilmişti bu gezegenler için, ayrıca mineral ve maddelerden organik madde üretebilecek teknoloji sağlanmıştı Samanyolu Galaksisinde insana benzer bir yaşam formu bulunamamıştı, bazı hayvani yaşam formları bulunsa da Mecanoidler, bu yaşam formlarını yok etmişlerdi. Bulunan yaşam formları insan varlığı için tehlikeli görülmüştü,

Ekosistem normale dönmüştü dünyada, uzay boşluğu boyunca Mecanoid istasyonları vardı. Nüfus sorunu ortadan kalkmıştı, 85 milyar insandan on kat fazlasını taşıyabilecek uzay şehirleri kurulmuştu. Yeni keşfedilen gezenlerde de yeni yaşam alanları hazırlanmıştı,

Mecanoidlerin en başlarda başaramadıkları şey, kendilerini Mecanoid formundan tekrar humanoid formuna döndürmekti. Yirmi yılda bir, yüz dondurulmuş insan uyandırılıyordu, formları üzerinden organik insan iskeleti, organları ve beyni oluşturulmuştu ancak bilinci aktarma deneyleri en başta başarılı değildi. Bilinç aktarımı bazen bir Mecanoid'in sonu olabiliyordu, bazen bilinç aktarılıyordu ancak hasar alabiliyordu, hasar alan bilinç de bir süre sonra, aktarıldığı organik beyinde beyin ölümüyle kayboluyordu.

İlk denemelerden bir kaç yıl sonra, bilim mecanoidleri, üretilen organik beyinleri normal insan beyninden daha güçlü ve daha büyük bir formda ürettiler. Bilinç aktarım deneylerine başladılar, bilinçler sağlıklı bir şekilde beyinlere aktarıldı. Uygarlıklar tarafından bu büyük bir devrim olarak algılandı, gezegenlerdeki uygarlık şehirlerinde Mecanoidler sırayla insan formuna aktarılacaklardı.

Bilim mecanoidlerinin saptamalarına göre, seksen beş gün bütün mecanoidlerin insana dönüştürülmesi için yeterliydi. Günde bir milyar mecanoid insan formuna aktarılacaktı.

Eternal Equality Nuh

Nuh bir kaç saat sonra insan formuna aktarılacak olan, ilk bir milyar mecanoid'den biriydi. Nuh gerçeklik formuna ve insanın hislerine, varlığına sahip olmadan, dört yüzyıl boyunca insan formuna dönmeyi beklemişti.

Ultar Gezegeninin sağlık biriminden içeri doğru yürüyordu. Metalden yapılmış bacaklarının sesini zihninde son kez duyuyordu, bir robotun vücuduna ya da şeklinde sahip olmayacaktı yakında.

Yeniden insan olmanın, yeni bedeninde getireceği mutluluğu düşünüyordu. Dört yüzyıl boyunca mecanoid olanların bir çoğu, geçmişte neler hissettiklerini dahi unutmuşlardı. Hafızaları yerinde olsa da yaşadıkları yılların, yedi sekiz kat uzunluğundaki mekanik dönem, çoğunu etkilemişti. Makineleşmişlerdi, içlerindeki insandan kalan düşünceler de etkisini yitirmişti. Ancak Nuh, dört yüzyıl geçmişte yaşadığı hayatı hatta kendisinden önce yaşayanların hayatını tekrar tekrar hatırlamıştı. İnsanların davranışlarını incelemişti, filmler, kayıtlar, belgeseller sayesinde; geçmişte bir şeyler hissettirebilen şarkıları tekrar tekrar dinleyerek, ne hissettiğini hafızasında gezerek yeniden betimlemişti.

On beş dakika sonra, dönüştürme birimindeydi. Bir sehpaya uzandı bilinci kapatılıp, mekanik beyni çıkarılmadan önce son gördüğü, su kapsülünün içinde bir bedendi. Bilinçler aktarılmadan önce anatomik yapı tamamen veri sistemine aktarılmıştı, gördüğü kendi bedeniydi. Aynaya bakınca hatırladığı, anılarının holografik yansımasında izlediği beden, ardından ışıklar kapandı.

İki gün sonra

Uyandığında bir hastane

odasını andıran mekanik cihazlarla dolu bir yerdeydi. Kollarına baktığında, bilinç sürecinin yaşadığı bütün boyutlarda bu anın en mutlu hissettiği an olduğuna karar verdi.Artık hissedebiliyordu, mutluluğu bedeninin bir çok parçasında. Yataktan biraz doğruldu, yataktan inip yürümeyi düşündü. Tam yürümeye çalışacaktı ki, hasta bakıcı robotlar onu durdurdular.

-Sayın Nuh Fenom, kaslarınız henüz hazır değil bir, rehabilitasyon sürecinin ardından ancak yürüyebilirsiniz.

Ertesi gün rehabilitasyon sürecine başlanacaktı, sürecin kısa sürmesi herkesin ümidiydi. Rehabilitasyon gruplar oluşturarak yapılıyordu, böylece hem insanlar arasında iletişim sağlanıyordu hem de mekanikleşmenin yarattığı etkiler, görülmeye çalışılıyordu. Bir çok insan geri dönüşüme alışamamıştı, hislerini unutanlar için sürekli olağanüstü olaylarla karşılaşmak gibiydi insan bedenine sahip olmak.

Mecanoidler sanal kortekse sahip oldukları için rüya görebiliyorlardı, ancak rüyalardaki dokunmaları ve üst düzey durumları hissedemiyorlardı. Rüya onlar için sadece öngörüydü, ancak insanlar için farklı bir boyuttu.

Aktarılanlara Humanoid adı verilmişti. Humanoidlerin bazıları, rüyaların yarattığı gerçeklik yüzünden şoka uğramışlardı, şokları beyin kanamaları izlemişti. İlk üç günde, on beş milyon ölüm gerçekleşmişti bu yüzden, uyandırılan herkese rüya engelleyici bir ilaç verildi bu durum incelenmesinin ardından ve aktarma süreci durduruldu. O güne kadar üç milyar Mecanoid, Humanoid'e dönüştürülmüştü.

Nuh korkuyordu, korktuğunu hissetmesi güzeldi, aktarılan bilinçlerin başlarına ne gibi durumlar gelecekti acaba, kendisi makineleşmediğine inanıyordu. Makineleşmediği için tekrar insanlaşabileceğine. İnsanlaşamazsa ölecekti ve bilinci bilinmeyen bir boyuta geçecekti,

20 Gün Sonra

Humanoidlerde beyin kanamalarının dışında, intihar durumu da görülmeye başlanmıştı. Beyin ölümü durumuna geçenlerin sayısıysa bir milyarı bulmuştu, o gün Bilim Mecanoidleri Humanoid modelde fark edilmeyen bir hatayı duyurdular.

İnsan varlığını uzun bir evrim süreci sonunda kazanmıştı; bilim evrim sürecini humanoid modele adapte etmişti. Beyin de her insanın organik yapısına göre kopyalanmıştı ancak beyin kopyalanmış olsa da geçirmesi gereken evreleri geçirmemişti. Doğumdan, insanın bulunduğu yaşa kadar beyin bir çok gelişme evresini atlatırdı.

21.Gün

Humanoidlerin hepsinde beyin kanaması durumu veya beyin şokları görülmüştü.

22.Gün

Humanoidlerden Nuh Fenom ile beş kişinin dışındakiler, kurtarılamamıştı. Bilim Mecanoidleri sağ kalanları inceleyerek, belirli bir model geliştireceklerdi.

Bir Yıl Sonra-Yeni Model

Yeni modelde, bilinçle hafıza ayrılarak aktarılıyordu. Hafıza bilincin kodlarına gizleniyordu, Humanoid modeli ise, yeni doğan bebekler şekline çevrilmişti. Bilinç hiçbir bilgi barındırmadan bebek modellere aktarılıyordu, bebekler su kapsüllerinin içinde büyütülüyordu. Hazırlanan bir hafıza programıyla ise hafıza aktarılıyordu, Program kişiye, bilgileri nasıl öğrendiyse aynı evreleri adım adım hatırlatıyordu, kişi normalden 25 kat hızla; yaşadığı hayatı zihinde sanki daha önce yaşamamış gibi görüntüler ve tecrübelerle öğreniyordu. Rüyaların yarattığı gerçeklik durumu, önceki gerçekliği kopyalamak amacıyla kullanıyordu, beyin gelişiyordu böylece, zamanla yaşanılan her şeyi taşıyacak kapasiteye ulaşıyordu.

İnsanları insanlaştırmanın yolu, insanın hikayesini baştan başlatmaktı. Nuh ise hikayesini ve insanın hikayesini başından beri kabullendiği için, beyni hasarlar alsa da; yaşamını sona erdirmemişti. Hasarlar da düzeltilmişti, yeni düzen; belirli bedeller ödeyerek insanoğlunun ebediyetini sağlamıştı.

SON

Yusuf Gürkan

CENNETTEN DÜŞMÜŞ ŞÖVALYENIN KÜLLERI

Sonsuzluğun korkunç

girdabında

Kaldım; lanetli kaderimle,

paramparça

Yalnız ve çaresiz tek başıma

Cennetin Baş-Meleğinin

öğüdü kulağımda;

Sonsuzluğun korkunç girdabında
Kaldım; lanetli kaderimle, paramparça
Yalnız ve çaresiz tek başıma
Cennetin Baş-Meleğinin öğüdü kulağımda;

"Asla geçmişe dönme
Sakın soru sorma
Üzerine git soğukkanlılıkla
Yanlış giden her ne varsa"

Deniyorum yeniden ama
Yenildim bu sefer galiba
Arzuluyorum dönüşümü merakla
Korkusuz savaşçılar kurtulur daima

Saplandım hayatsız boşluğa
Geriye sadece küllerim kaldı
Kin yaşatıyor beni, nefretim hala diri
Ruhum var oluyor karanlıkta

Olmasa da gerçekler
Dönmese de hayat yoluna
Bir gün doğacağım küllerimden
Düşlüyorum alacakaranlıkta

Küllerim cehennem bahçelerine düşüyor
İblislerin inlerine, derin çukurlarına
Serin bir esinti oluyorum
Karışıyorum bilinmez tenhalara

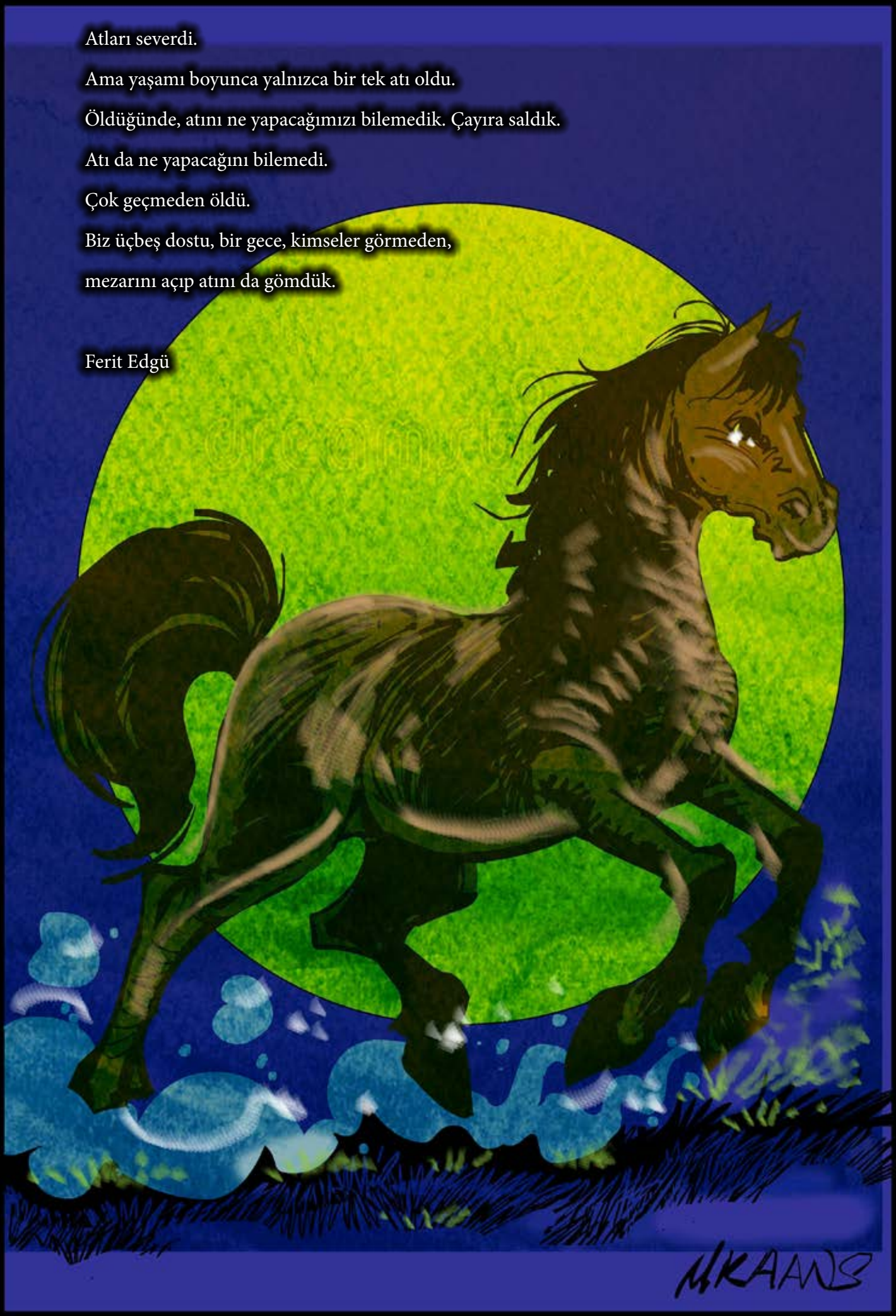
Atları severdi.
Ama yaşamı boyunca yalnızca bir tek atı oldu.
Öldüğünde, atını ne yapacağımızı bilemedik. Çayıra saldık.
Atı da ne yapacağını bilemedi.
Çok geçmeden öldü.
Biz üçbeş dostu, bir gece, kimseler görmeden,
mezarını açıp atını da gömdük.
Ferit Edgü
AKAANS

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener